

HARLEQUIN®

Tranzmissionen
Stabobolma

**КАТРИН АРТЪР, ДЕБИ
МАКОМБЪР, ПЕГИ НИКЪЛСЪН,
ЛИЙ МАЙКЪЛС
ПРАЗНИЦИ НА ЛЮБОВТА 94**

Превод: А. А. Андреев, Саша Попова, Катя Георгиева, Пламен
Кирилов

chitanka.info

ПОСЛУШАЙ СЪРЦЕТО СИ

Джейми е щастлива в своя малък, но изискан цветарски магазин. Докато не получава разкошен букет от богатия наследник Зак Дънам за празника на Свети Валентин. Любовта или професията? Най-верен е гласът на сърцето!

ПЪРВА ГЛАВА

Бъртрам Белами поклати глава и въздъхна.

— Джейми най-добре да престане да се държи така, сякаш е омъжена за този проклет цветарски магазин, а да си намери някой свестен мъж — каза той на съпругата си.

Джейми Ексетър погледна чичо си изпод вежди, а чашата с кафе застина пред устните ѝ.

— Лельо Марта, ако това е началото на ежегодната му лекция под наслов „По-добре да омъжим Джейми, преди да е изтекла още една година“, аз си тръгвам веднага. — Чудеше се защо изобщо бе споменала, че ще бъде сама в навечерието на Нова Година. А и след като работеше в магазина от пет сутринта до шест следобед, тя нямаше никакво настроение за срещи.

— Успокой се, мила, твоят чичо ти мисли доброто — обади се леля Марта. — Загрижен е за теб.

— Чудесно, но няма нужда. Чувствам се напълно щастлива — каза Джейми, като продължаваше отдавна утвърдената традиция да ангажира леля си във всеки труден разговор. — Миналата седмица управителят ми спомена, че Айзя Дънам смята да остави собствениците на магазина, когато вземе хотела — ако, разбира се, не се окажат некадърни. А аз в никакъв случай не съм некадърна. — Тя се усмихна, като се надяваше, че това ще изличи бръчките от намръщеното лице на чичо ѝ. — Просто съм малко изморена. Въпреки че сигурно такава е цената на успеха, а аз дължа всичко на чичо Бърт.

— Хм — въздъхна той, като се опитваше да скрие задоволството си, — не съм много сигурен в това. Може да съм те повел в погрешна посока.

— Лельо Марта — жално каза Джейми, — би ли напомнила на чичо Бърт, че някога беше доволен от прилежната ми работа и от това, че не си губех времето с момчета?

— Виж, Бърти — нежно подхвана Марта, — аз съм сигурна, че Джейми ще се омъжи навреме. — Усмихна ѝ се. — Нали така, мила?

— Разбира се — съгласи се Джейми, схванала намека на леля си. — Може би съм малко придирчива. Но все някой ден подходящият мъж ще се появи. — Отново се усмихна на чичо си. — Кой знае, може още утре да влезе в магазина ми.

— А сигурна ли си, че ще го познаеш, ако влезе? — Чичо ѝ скептично я погледна изпод вежди. — Знаеш ли какво търсиш?

— Струва ми се, че имам някаква представа — вдигна рамене Джейми. — Нали знаеш, обикновените изисквания. Интелигентен и интересен, с добро чувство за хумор. Сравнително красив, със сигурни приходи. По-нататък не зная. Може би си въобразявам, че ще чуя някакво звънче в главата си, но това е глупаво.

— Не бъди толкова сигурна — каза чичо ѝ. — В моята глава наистина зазвъняха звънчета, когато видях момичето на мечтите ми. — Той погали ръката на съпругата си.

— Когато за първи път чух Бърти да се смее и зърнах искрите в очите му, аз разбрах, че това е мъжът, когото съм очаквала — добави леля ѝ.

Двамата се загледаха един в друг, а Джейми въздъхна и поклати глава. Бяха женени вече почти петдесет години и още се обичаха. Мисълта, че тя явно не е създадена за такива красиви взаимоотношения, я изпълваше със смътно чувство за вина. Нямахше право да очаква Провидението да ѝ изпрати съвършения мъж.

— Ако съм дори наполовина щастлива колкото вие, не бих искала повече — заяви тя.

— Трябва да се позамислиш какво всъщност искаш — рече чичо ѝ. — Произходът на твоя мъж, интересите му и дори външният вид. Когато знаеш точно какво желает, вече наполовина го имаш.

— Ще се опитам да последвам съвета ти. — Джейми стана и го прегърна, а после целуна леля си по бузата. — Да се надяваме, че съдбата ми е приготвила такъв чудесен мъж, с какъвто е изненадала и теб. Сега най-добре да си тръгвам. Утре ме чака тежък ден. Можете да ми се обадите, ако искате нещо специално за новогодишната вечеря.

— Разбира се, мила. Карай внимателно. Навън ръми.

— Добре, лельо Марта, ще внимавам.

Караше бавно по блесналите от дъжда улици на Сейнт Луис, а декемврийският вятър носеше мъглата и обгръщаше уличните лампи със сияещи ореоли. Чудеше се защо леля ѝ и чичо ѝ бяха толкова

уверени, че тя трябва незабавно да се омъжи и то при положение, че само преди няколко години бяха напълно доволни от чудесната ѝ работа в цветарския магазин. Според нея отговорът се криеше в силното им желание да се омъжи. Тъй като бяха толкова щастливи заедно, те не можеха да си представят някой, който да е напълно доволен, живеейки сам. Е, нямаше за какво да се безпокоят. Тя се справяше чудесно, независимо от липсата на този така мечтан мъж. Не че имаше нещо против женитбата, но ѝ се струваше, че мечтите с нищо няма да помогнат. И все пак, ако наистина можеше да получи мъжа на мечтите си, какъв би бил той? Със сигурност нямаше да е някой от зализаните продавачи, които срещаше в хотела. Щеше да бъде истински мъж, а не изкуствено поддържан мускулест тип. Би предпочела да е висок и с тъмна коса. Не беше задължително да е красавец, но трябваше да има добре очертана брадичка и нос. Неизвестно защо, но мъжете с хубави нослета ѝ действаха отблъскващо. Най-важното бяха очите. Зелени очи с усмихнати бръчици в краищата и изваяни вежди над тях. Зеленото щеше да е бистро като смарагд, който засиява, когато лицето се озари от красива топла усмивка...

Образът беше толкова реален, че Джейми замалко да пропусне пряката, която водеше към дома ѝ.

— Ама и аз съм една... — възкликна тя, когато колата ѝ поднесе от резкия завой. Все още разтреперана, спря на паркинга зад жълтеникавата тухлена сграда. Единственото дърво в пустия мъглив двор се поклащаше напред-назад — доста мрачна гледка, от която я побиха тръпки.

Забърза към сградата и докато се изкачваше по стълбите забеляза, че на няколко места грозната жълтеникава боя е започнала да се лющи и коридорите имаха доста неугледен вид. За момент си помисли дали да не се оплаче на управителя, но после поклати глава. Ако изобщо направеше нещо, то нямаше да е повече от още един пласт от същата грозна боя. Преди да отключи вратата се спря и погледна сивия коридор, обзета от неприятно чувство. Може би трябваше да се премести или дори да си купи къща. Винаги бе мислила, че къщата ще дойде след като се омъжи, но след като можеше да си я позволи — защо не?

— Ти как мислиш? — обърна се Джейми към Сирано, големия бял котарак, който я посрещна на вратата на кухнята. — Къща с цял двор на твое разположение?

— Мяху — отвърна Сирано и обнадяден се запъти към паничката, като поглеждаше през рамо с големите си зелени очи.

— И все пак — вечерята преди всичко, нали? Добре, добре. Всичко по реда си.

Джейми остави палтото и чантичката на един от столовете и сипа в паничката на Сирано от котешката храна. Седна до масата и започна да го наблюдава как яде, все още замислена над новата си идея. Един бърз оглед на малката кухня само засили обзелото я неудовлетворение. Нищо чудно, че готвеше рядко — в кухнята беше толкова тясно.

— Дали наистина да не опитам да намеря къщичка? — попита тя Сирано, който бе скочил в скута ѝ. Той доволно замърка. — Предполагам, че това означава „да“ — продължи Джейми. — Е, засега може би ще е най-добре поне да си представя къщата на мечтите ми. — Усмихна се и погали Сирано по гушката. — Първо мъжът на мечтите ми, а сега и къщата. Къщата е май по-лесен проблем. Истинският мъж по-трудно се намира.

— Мяху! — Сирано се загледа в нея със зелените си очи.

— Наистина ли? Значи смяташ, че мога, така ли? Знаеш ли, представям си го със зелени очи, точно като теб. — Джейми боцна с пръст черното носле на котарака. — Или може би ти си този мъж, омагьосан преди векове от жестоко заклинание? Дали да не проверим? — Хвана рошавата му глава и звучно го целуна по челото. — Жалко, май не си! — засмя се тя, след като котаракът се измъкна от ръцете ѝ и се отдалечи. — Е, и без това е време за сън. Трябва да съм в магазина преди пет сутринта, а това означава ставане в четири. Колко щастлива ще бъда, когато мине Нова година!

На сутринта Джейми прекоси пустите улици на града и пристигна в магазина точно в пет часа. Нейната гордост, „Цветя от сърце“, се намираше в стария, но елегантен хотел „Шато Сейнт Луис“ в центъра на града. Някога магазинът бе принадлежал на чичо Бърт. Джейми бе работила тук на половин ден още като ученичка. След смъртта на баща си, когато майка ѝ бе решила да се премести в Аризона, тя реши да остане при чичо си и леля си. Убедиха я да се запише в бизнес курс, за да може по-късно да поеме ръководството на

магазина и евентуално да го купи. Сега, благодарение на усилената работа, тя притежаваше магазина и спокойно можеше да си позволи и собствен дом.

Следобед счетоводителят се отби да купи цветя на жена си и Джейми му каза, че иска да види отчета за приходите от тази година колкото е възможно по-скоро, защото има намерение през новата година да си купи къща.

— Идеята не е лоша — съгласи се Ралф. — Каква къща?

— Още не зная. — Джейми му подаде прекрасните орхидеи в прозрачна пластмасова кутийка. — Сигурно ще празнувате довечера?

— Да, ще дойдем на бала в хотела — въздъхна Ралф. — Жена ми чула, че старият Айзая Дънам и синът му Зак ще бъдат тук. Прочела е някъде, че Зак и Сиси Бергстром, певицата, която води програмата, тази вечер сигурно ще обявят годеща си, а старецът е бесен... Аз изобщо не се интересувам от подобни глупости, но жена ми чете всички клюки и сигурно ще се почувства щастлива, ако сме тук. — Той се усмихна и вдигна рамене.

— И аз мисля, че е добре Новата година да бъде посрещната в съгласие. — Джейми кимна разбиращо.

— Точно така — съгласи се Ралф. — Е, до скоро!

— Чао, Ралф! — отвърна Джейми.

— Искаш ли да се обзаложим, че не са за жена му? — попита я помощникът ѝ Барни, след като той излезе.

— Не бъди циничен — намръщи се Джейми. — Човекът се опитва да започне с хубаво Новата година, а ти! Чудя се защо ли Айзая Дънам е тук? Обикновено не се мярка в хотела преди средата на януари, а се съмнявам, че би дошъл само, за да следи сина си. Зак Дънам вече би трябвало да е напълно зрял мъж.

— Ако имах неговите милиони, а единственият ми наследник беше на път да сглупи с някоя алчна парясница, и аз щях да се навъртам наоколо — ухили се Барни.

— Вероятно — неуверено каза Джейми. — От друга страна, може би проверява как служителите се справят с голямото събитие. — Тя погледна часовника си. — Мисля лично да видя дали всичко за празненството в Голямата зала е както трябва. Не забравяй орхидеите за официалните гости точно в два часа.

— Вече ми напомни три пъти — възмутено я погледна Барни.

— Зная — въздъхна Джейми. — Извинявай. Малко съм изнервена. Искам всичко да мине идеално, нали знаеш.

Тя забърза към задната част на магазина, където в голямо помещение със строго контролирана температура работеха още трима служители. Опитните им пръсти чевръсто превръщаха купчините розови и жълти хризантеми, бели маргаритки и папрат в букети за масите. Едно от момчетата правеше големите букети, предназначени за сцената. Джейми внимателно провери поръчките, преброи кутиите с цветя и се убеди, че всичко, от което имаха нужда, е вече доставено. Удовлетворена, тя се запъти към вратата и спря. Влажният хладен въздух беше напоен от уханието на хризантемите. Тя обичаше тази миризма така, както обичаше и чудесните аромати на останалите цветя, разнообразните им цветове и форми. Осъзна колко е щастлива, че се занимава с любимата си работа. Нямаше нужда от измислени мъже, за да бъде животът ѝ пълен. Само някой неблагодарен глупак би могъл да желае повече.

Късно следобед напрежението намаля и Джейми освободи Барни. После изчисти рафтовете, отстрани увехналите цветя и подреди няколкото останали букета в сандъчето зад щанда. В средата постави малък букет от розови пъпки. Винаги излагаше по един такъв, за да се наслаждава на крехката му красота. Според нея това бе идеалният букет за изразяване на романтични чувства, точно каквито би искала мъжът от мечтите ѝ да...

— Ох, не бъди глупава — промърмори тя и се наведе, за да вдигне няколко зелени стръка, паднали на пода. Изправи се с лице към щанда и се загледа във фаровете на преминаващите отвън коли. Беше време за вечеря и всички се прибираха у дома.

Запъти се към входа, за да заключи, но внезапно зад стъклото се появи тъмната сянка на висок мъж. Джейми застина. Когато най-последно видя непознатия, сърцето ѝ внезапно подскочи и спря... После лудо запрепуска. Защото, когато мъжът се приближи, тя забеляза, че очите му са зелени и хвърлят весели отблясъци, а усмивката му — това бе най-топлата усмивка, която някога бе виждала.

— М-мога ли да ви помогна? — заекна Джейми, като се чудеше дали видението ще изчезне, когато проговори.

— Ами надявам се, че да — каза мъжът с дълбок, приятен глас.

— К-какво ще желаете? — попита тя и поруменя, когато видя как погледът на мъжа се плъзга по устните ѝ и продължава надолу към розовия пуловер от ангорска вълна. Очите му бавно се върнаха към нейните, а после се загледаха зад рамото ѝ.

— Бих искал букета от розови пъпки, с белите цветчета.

— Детски дъх — каза Джейми, все още втренчена в него.

— Какво? — Веждите му учудено се вдигнаха.

— Малките бели цветчета — уточни Джейми. — Наричат се „детски дъх“. Защото са толкова сладки и нежни.

— Това ми харесва. — Красивата усмивка отново озари лицето му.

С усилие на волята Джейми откъсна очи от него и се обърна, за да вземе букета. Можеше да види отражението на непознатия, който следеше с поглед нервните ѝ движения. За бога, овладей се, Джейми, сгълча се наум тя и здраво сграбчи малката ваза. Той не е този, за когото го мислиш. Само още един обикновен клиент.

— Заповядайте. — Обърна се и постави цветята върху щанда. — Ще ви го дам само за десет долара. И без това няма да издържи до сряда. Освен, ако не искате да бъде доставен някъде. Тогава ще трябва да доплатите.

— Няма да е необходимо — рече мъжът и ѝ подаде една десетачка от дебелия пачка пари, която бе извадил от джоба на коженото си яке. В магазина влезе натруфена червенокоса жена. — Сиси, тези ще свършат ли работа? — попита той.

Толкова по въпроса за мъжа на мечтите, помисли си Джейми, като се опитваше да превъзмогне необяснимия си порив на гняв. Веднага бе разпознала Сиси Бергстром — певицата, която Ралф бе споменал. А това означаваше, че този зеленоок чаровник сигурно е Зак Дънам. Джейми студено огледа новодошлата. Гласът ѝ наподобяваше дрезгаво мяукане. И отлично пасваше на лицето ѝ, което прие кисело изражение, докато оглеждаше розите и нетърпеливо барабанеше по плота с дългите си, безвкусно лакирани нокти.

— Много е лигаво — заяви. — Предпочитам червените карамфили.

— Добре — въздъхна мъжът. — Да бъдат карамфилите тогава.

Джейми го погледна със съжаление и взе розите, за да ги върне на мястото им. Как е могъл да се обвърже с такава жена? Нищо чудно,

че баща му беше бесен!

— Не, чакайте — обади се той. — Ще взема и розите. — Подаде й банкнотите, като отново се усмихна. — Розите са за вас — добави тихо. — Струва ми се, че идеално ви подхождат.

При тези думи устата на Джейми пресъхна. Докато поемаше парите, пръстите им се докоснаха. Тя почувства как между тях прескача искра, сякаш бе пипнала ключа на лампата в бурен зимен ден. Грубият глас на певицата я сепна.

— Ама и ти си един донжуан — каза тя и възнагради мъжа с леден поглед.

— Спокойно, Сиси — рече той и я изгледа.

— Не мога да го приема — припряно заяви Джейми. Тя взе букета, бързо го върна в сандъчето, грабна карамфилите и ги тръсна пред жената. После бързо се извини, цялата поруменяла от смущение.

— Не се оставяй да те омае, миличка — обади се певицата. — Колко?

— А... петнадесет долара — въздъхна Джейми.

— Плати на дамата, Зак — нареди жената, с което потвърди предположението на Джейми, че това е наистина той. После взе букета и се запъти към фойето. Зак Дънам извади една двадесетдоларова банкнота и я подаде на Джейми.

— Задръжте рестото — усмихна се той — и занесете розите у дома си. Искам да ви ги подаря. Защото ми напомняте за розови пъпки с детски дъх.

Джейми го погледна, а после извади от касата рестото и му го подаде.

— Не, благодаря, господин Дънам — каза студено тя. — Не е редно.

Зак Дънам разочаровано промълви:

— Май сте чели клюките във вестниците. Не трябва да вярвате на тези глупости. — Отново се усмихна. — Предполагам, че не сте свободна тази вечер, госпожице... „госпожице“, нали?

— Госпожица Ексетър! — сръза го Джейми. — Разбира се, че няма да бъда свободна. Би трябвало да се засрамите! Ужасно безочливо е да флиртувате с една жена, докато в същото време придружавате друга..., независимо дали ще се сгодявате с нея или не!

— Най-последно да срещна жена, която говори това, което мисли! Сигурно наистина би трябвало да се срамувам, но не мога да твърдя, че е така. Иначе щях ли още да говоря с вас?

— И това не е редно. Явно съвестта ви има нужда от корекции — строго заяви Джейми, като вече копнееше мъжът просто да си вземе рестото и да я освободи от смуцаващото си присъствие. Побутна банкнотите към него. — Мисля, че е най-добре да тръгвате.

Преди да успее да реагира, Зак хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Желая ви приятна вечер, госпожице Ексетър — каза той и се усмихна на напразния ѝ опит да измъкне ръката си.

— А аз ви пожелавам да се научите да се държите прилично — отвърна Джейми. — Пуснете ме!

— Не и преди да ми кажете първото си име — заяви Зак. — „Госпожица Ексетър“ ми звучи твърде официално за жена, която смятам да опозная много по-отблизо.

— Е, аз пък нямам никакво желание да се опознаваме — рече троснато Джейми. Зак отново се засмя, а после погледна зад щанда.

— Аха! — възкликна, когато зърна купчинката визитни картички до касата и бързо грабна една от тях. — „Цветя от сърце, Джейми Ексетър, собственик“. Значи — Джейми. Хубаво име. Наистина си подхожда с розови пъпки и детски дъх. — Зак пусна визитката в джоба си, а после улови пръстите на Джейми и целуна дланта. — Честита Нова година, Джейми — прошепна той. — Жалко, че ми се налага утре да пътувам за Ню Йорк, а вдругиден — за Африка. Но когато се върна, ще мина да те видя. Можеш да разчиташ на мен.

— Не се притеснявай. Изобщо не се интересувам от хора, на които... на които не може да се разчита. Като теб. — Джейми се опитваше да не обръща внимание на тръпките по ръката и учестените удари на сърцето си.

Внезапно безгрижното изражение на Зак изчезна и той се намръщи.

— Проклети да са тия журналисти и евтините им клюки! Омръзна ми вече...

— Зак, какво, по дяволите, правиш още там? — Сиси Бергстром ядосано надникна в магазина.

— Идвам — намръщи се мъжът. Понечи да си тръгне, но изведнъж се обърна и се наведе към Джейми. — Отсега нататък — тихо рече той, — не вярвай на нищо, докато аз не ти кажа, че е истина. — После бавно се запъти към изхода.

Джейми го проследи с поглед, отново обхваната от чувство за нереалност. Струваше ѝ се, че веднага щом мине през вратата, ѝ той, и Сиси ще се стопят във въздуха. Но разгневеното лице на Сиси изглеждаше съвсем истинско, а по устата ѝ можеше да съди, че Зак е подложен на яростна словесна атака. Джейми поклати глава и въздъхна. От току-що видяното можеше да заключи, че връзката им не е от най-прекрасните. Но какво пък, сигурно на някои хора им харесва да водят непрекъснати битки.

— На този не бих повярвала, ако ще чудо да стане! — измърмори Джейми, докато си обличаше палтото. Огледа магазина за последен път и изгаси лампите. Сигурно си е мислел, че веднага ще я покори с онази реплика — как искал да я опознае отблизо! Колко ли лековерна си я представяше? На излизане от фоайето Джейми се сблъска с висок прошарен мъж. Усмехнат му се извини и отстъпи встрани.

— Почакайте — каза мъжът и хвана ръкава на палтото ѝ. — Аз съм Айзая Дънам. Вие не сте ли случайно госпожица Джейми Ексетър? Не беше ли синът ми преди малко във вашия магазин?

— Ами... да... да, така беше, господин Дънам — отвърна Джейми и вдигна глава, а погледът ѝ срещна едни от най-проницателните стоманеносиви очи, които някога бе виждала. — Забравил ли е нещо?

— Нищо, което не е трябвало да забравя — заяви господин Дънам. — За мое огромно облекчение, Зак току-що ми каза, че няма да се жени за онази... За госпожица Бергстром. И когато го попитах какво го е накарало да промени решението си, той ми каза само, че е срещнал вас. Трябва да призная, че проявява добър вкус, но честно казано съм убеден...

— Почакайте малко, господин Дънам — прекъсна го Джейми, ядосана от намеците му. — Аз нямам нищо общо със сина ви. Не бих го приела дори като подарък. В интерес на истината преди малко го изгоних. Смятам, че се е пошегувал с вас.

Очите на Айзая Дънам гневно се присвиха и Джейми мигновено съжали за своята нетактичност. Но още преди да е опитала да се

извини, възрастният човек избухна в смях.

— Бях на път да кажа... Бях убеден, че той се е възползвал от наивността на една малка цветарка, но сега разбирам, че си е намерил майстора. — Очите му весело искряха. — Не бъди твърде строга с момчето. Не е толкова лош, колкото изглежда. А и точно от такава дама има нужда.

Джейми знаеше, че би било глупаво да продължи с възмутените забележки, но не можеше да измисли нищо по-приятно, което да не прозвучи неискрено. Затова си замълча и се усмихна, а Дънам пак се разсмя.

— Рядко се срещат момичета като теб — рече той. — Повечето хора на твое място, като знаят, че съвсем скоро аз ще бъда собственик на хотела, веднага биха ме засипали със суперлативи по адрес на Зак. Оценявам силата на характера ти. Надявам се, че Зак ще може да промени лошото впечатление, което ти е направил. — Той протегна ръка. — Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Ексетър. Вече видях балната зала и искам да ви поздравя за чудесното оформление.

— Благодаря, господине. — Джейми замаяно стисна ръката му и набързо отвърна на пожеланието за приятна вечер.

Малко след като се разделиха, тя внезапно осъзна колко безумно беше твърдението ѝ, че не би приела сина му дори като подарък. Ако умът ѝ изобщо беше на мястото си, сигурно щеше да му каже нещо хубаво по адрес на Зак. Този мъж ѝ бе влязъл под кожата. Обикновено мислеше преди да заговори.

Слава богу, че Айзая не се обиди!

Късно вечерта Джейми седеше във фотьойла си със Сирано в скута и разсеяно гледаше телевизионния екран, който показваше празненствата и отброяваше оставащите до полунощ секунди. Мислите ѝ се рееха между срещата със Зак Дънам и тази с баща му. Когато мъжът, когото си бе представяла предишната вечер, се бе появил пред очите ѝ, тя бе толкова развълнувана, че за миг сякаш наистина бе чула онова вълшебно звънче. Но Сиси Бергстром бързо бе развалила магията. Трябваше да запомни този урок. Това, че един мъж изглеждаше подходящ, не означаваше, че е такъв. Зак Дънам не беше за която и да е жена с достойнство. Такива като него жужаха от цвете на цвете досущ гигантски пчели... Но какво я засягаше всичко това? Съмняваше се, че ще я посети отново. Но ако го направеше... Баща му

изглежда искаше те да се срещнат, а Айзая Дънам повече или по-малко държеше съдбата на магазина ѝ в свои ръце. Джейми не би позволила този факт да я въввлече във връзка, която не желае, а Айзая със сигурност би уважил желанието ѝ. Съмняваше се, че... че би я лишил от правата ѝ, само защото е отхвърлила сина му. А и не вярваше на Зак и обещанията му. Сигурно никога вече нямаше да го види, а тревогите ѝ щяха да се окажат напразни.

Какофония от свирки и викове привлече вниманието ѝ върху факта, че е вече полунощ.

— Честита Нова година, Сирано — въздъхна тя. — Надявам се, че за мен тази нощ беше наистина края на старата година! Тревогите за Зак Дънам ме изтощиха повече и от работата в магазина!

ВТОРА ГЛАВА

Джейми изключи телевизора. Малко по-късно, вече по пижама и с разпуснатата коса, тя чу, че някой чука на вратата.

— Сигурно Брайър искат лед — каза Джейми на Сирано и наметна халата си. Шумът от празненството на горния етаж бе ясно доловим. Въпреки увереността, че това е съседът ѝ, тя откряна вратата само на няколко сантиметра, без да маха веригата. Надникна през процепа и моментално я затръшна.

— Не може да бъде — промърмори. — Сигурно си въобразявам. — Не беше възможно пред апартамента ѝ да стои Зак Дънам, облечен в смокинг и палто, побеляло от сняг.

— Джейми, пусни ме да вляза, моля те. — Дочу през вратата. — Няма да стоя дълго.

— Какво правиш тук? — изумено попита тя съвсем истинския Зак, след като с разтреперани ръце махна веригата и отвори.

— Казах ти, че искам да се видим отново — отвърна той с благоразполагаща усмивка, — и реших, че не ми се чака връщането от Африка, така че те потърсих. Може ли да вляза?

— Ами... да, разбира се — рече Джейми. Изглежда наистина му беше студено и вероятно нямаше намерение да ѝ причинява неприятности. Пусна го да мине. — Не знаех, че вали сняг. И защо, за бога, си ходил пеша?

— Обичам разходките. А и снегът заваля, когато бях вече на половината път. — Зак внимателно свали палтото си. — Май е доста мокро.

— Може би трябва да го оставим в кухнята — предложи Джейми. — Ще го сложа до радиатора.

Зак кимна одобрително, а тя забърза пред него, мислейки, че това бе наистина доста странен начин за начало на новата година.

— Извинявай, ако съм те вдигнал от леглото — каза той, като едва сега обърна внимание на облеклото ѝ.

— Аз... аз още не си бях легнала — смутено отвърна Джейми. Закачи палтото на въжето за простирание над радиатора и благодари на провидението, че поне днес по него не висеше прано бельо. — Готово — каза тя и се обърна. — Така ще изсъхне съвсем бързо. — Зак мълчаливо я наблюдаваше. На ярката флуоресцентна светлина в кухнята тя ясно видя две червени драскотини на лявата му буза. — А, така значи — рече Джейми, загледана в тях. — На Сиси явно не ѝ е харесало, че няма да се жениш за нея.

— Откъде знаеш за това? — ядосано попита Зак. — Не мога да направя и крачка, без някой репортер да...

— Баща ти ми каза, че вече нямаш такова намерение — прекъсна го тя. — Та, предположих, че освен на него, си го съобщил и на нея. — Джейми вдигна вежди и студено го изгледа. — Затова ли си тук? Защото баща ти те е изпратил?

— Господи! Разбира се, че не! — възкликна Зак. После гласът му се сниши. — Кога си се срещала с баща ми? Какво ти е казал? Имаш ли нещо против да седна? — Придърпа един от столовете край масата и седна, без да дочака отговора ѝ.

— Срещнах се с баща ти във фойето — отвърна Джейми. После накратко му предаде разговора. — Аз като че ли не бях доста тактична. Може би трябва да се извиня и на двама ви.

— Всъщност държала си се с татко по най-подходящия начин — въздъхна Зак. — Той харесва откровените хора. Но аз ще приема извинението ти. За това, което каза, и за това, че мислиш, че баща ми ме е изпратил тук. Никога не съм му се подчинявал, затова и не се разбираме много добре. — Зак се насили да се усмихне и прокара пръсти през мократа си черна коса. — Сега ще можем ли да поговорим за нещо по-приятно? За теб например?

— Не съм сигурна, че ще бъде по-приятно — неуверено отвърна Джейми.

Искаше ѝ се да му вярва. Изглеждаше искрен. Но защо всъщност бе извървял пеш целия път до дома ѝ, въпреки силния сняг? Дали не бе пил прекалено много, преди да излезе от хотела? Изобщо не изглеждаше пиян, но не можеше да бъде сигурна. Всъщност можеше да е сигурна само в това, че присъствието му изпълваше кухнята ѝ с невидимо напрежение, което тя намираще за изключително вълнуващо.

— Мисля, че имаш нужда от кърпа за косата си — каза Джейми и изтича в банята, откъдето се върна с дебел, мек пешкир. — Искаш ли гребен?

— Не, благодаря. Имам. — Той започна бързо да бърше косата си. Разрошен, беше още по-привлекателен — като мъж, който току-що е излязъл от банята.

Докато Зак се решеше, Джейми отчаяно затърси някаква тема, която да настрои ума ѝ на по-безопасна вълна.

— Искаш ли нещо топло за пиене? Кафе или какао?

— Няма да е лошо да пийна едно какао, но не е ли трудно за приготвяне?

— Ни най-малко. Имам нес какао — каза Джейми, доволна от възможността да свърши нещо. Напълни чайника с вода и го постави на котлона, а после отвори един от претъпканите шкафове и извади какаото. Бързо се наведе, за да вдигне падналата на пода кутия със стафиди. — Нямам достатъчно пространство. Но в новата ми къща ще има предостатъчно шкафове.

— Новата къща ли? Значи ли това, че си имаш някого?

— Не, купувам я сама. — Джейми извади две чаши и скришом го погледна. Странната нотка в гласа му я накара да се зачуди дали не беше по-добре да му каже, че си има приятел.

— Звучи малко странно. Сама жена да си купува къща.

Значи това било — помисли си Джейми.

— Не зная дали си забелязал — каза тя, — но времената са се променили. Сигурно страдаш от „синдрома на трите мечки“.

— „Синдромът на трите мечки“ ли? — Зак усмихнато я погледна, а тя се съсредоточи върху правенето на какаото.

— Да — отвърна Джейми. — Понеже си мислиш, че във всяка къща трябва да има мечка, мечок и малко мече. Съмнявам се, че в наши дни повече от половината къщи отговарят на това условие.

— Как да ти кажа... Мисля, че наистина трябва да ги има.

Джейми изобщо не можеше да си представи Зак като татко, но реши, че тази тема не е подходяща за разговор и смени темата.

— Каза, че ще заминаваш за Африка — рече тя и заля какаото с гореща вода. — Звучи интересно. Обзалагам се, че с нетърпение очакваш пътуването.

— Май не знаеш много за мен, а? — засмя се Зак.

— Не — намръщено рече Джейми. Подаде му чашата и седна срещу него. — Защо ми е притрябвало? Противно на това, което си помисли днес следобед, аз не чета клюкарските страници. Случайно един познат ми спомена, че имаш връзка със Сиси Бергстром. Дори не бях чувала за отношенията ви.

— Добра новина — усмихна се Зак. — Няма да ми се налага да се боря с погрешни впечатления. Ти вече си мислиш, че съм груб, нетактичен и непочтен. А всичко това не е вярно.

— Разкажи ми за Африка.

— Често пътувам дотам. Ръководя „Фантастични пътешествия“, един от клоновете на империята „Дънам“. Лично аз водя около десет тура годишно — до Африка, Аляска или южните морета. Как мислиш, дали ако наистина бях груб, нетактичен и непочтен, щяхме да имаме най-преуспяващия туристически бизнес в света?

— Хм, предполагам, че не. — Джейми го погледна с нараснало уважение.

— Обзалагам се, че си ме мислела за някакъв негоден за нищо плейбой — подразни я Зак. — Обещай, че няма да си правиш изводи, преди да си научила фактите.

— Ще се опитам — каза Джейми. — Но сигурно и ти не по-зле от мен знаеш, че човек трябва да се опитва да преценява хората по онова, което вижда. Пък и почтеността в бизнеса не винаги се пренася в личния живот.

— Не винаги — съгласи се Зак. — Направил съм полагания ми се дял от грешки. — Вдигна глава и сериозно погледна Джейми. — Ами ти? Защо красавица като теб посреща Нова година сама вкъщи? В действителност не очаквах да те намеря, но имах нужда да се поохладя и се надявах, че си тук. Искях да се убедя, че очите ми не са ме излъгали, когато те видях следобеда. И наистина не са.

— Започнах работа в пет сутринта — отвърна Джейми, като се опита да не се главозамайва от комплимента му. — Навечерието на Нова година е един от най-натоварените дни за моята работа. След такъв ден изобщо не съм в настроение за празнуване. Всичко, което желая, е да седна и да си вдигна краката. Обикновено подремвам няколко часа, но тази вечер бях твърде изтощена дори за това. — Виновен за мислите, които я държаха будна, беше той. Но тя никога не би го признала.

— Един часа — каза Зак, след като погледна часовника си. — Будна си от двадесет часа. Най-добре да си тръгвам и да те оставя да поспиш, преди да си установила, че освен другото съм и невъзпитан. — Той гаврътна чашата и стана. — Благодаря ти за какаото, за това, че ме спаси от настинката и че беше тук, за да се убедя, че си истинска. Не бях сигурен, че не съм те сънувал.

— Ти си... Ти си винаги добре дошъл — рече Джейми, изненадана от внезапното му решение да си тръгва. — Палтото ти изсъхнало ли е? Да ти извикам ли такси? — Внезапно ѝ се прииска да не бърза толкова. — Не съм сигурна, че е съвсем безопасно да се разхождаш в такъв час.

— Палтото е достатъчно сухо, а заради празниците тази нощ по улиците има допълнителни патрули — рече Зак. — Но благодаря за загрижеността. Дава ми надежда. Как се казва? — Посочи Сирано, който се приближаваше към него със сърдито мяукане.

— Сирано — отвърна Джейми. — Нали виждаш какъв голям нос има! Беше заспал в леглото ми.

— Щастливец! — Зак се наведе и го взе в ръце. — Здравей, Сирано. Мога ли да разчитам, че ще се погрижиш отсега нататък никой друг да не споделя леглото на господарката ти?

— Аз не правя такива неща! — сряза го Джейми. — Не, че ти влиза в работата. — Трябваше да се досети, че мъж с такива очи веднага ще си помисли за спалнята.

— А щом не е моя работа — Зак замислено погали Сирано по гушката, — защо според теб ми го казва?

— Защото не ми харесват такива намеци — студено заяви Джейми. — Но ти си свикнал с бързите връзки, така че сигурно трябваше да го очаквам.

— Вече ти казах да не си правиш прибързани изводи за мен — каза Зак и остави Сирано на пода.

— А не правиш ли и ти точно това? — попита тя.

Зак се изправи и замислено я погледна. Погледът му беше странно зареян, струваше ѝ се, че едновременно вижда нея и прониква в душата ѝ. Искаше ѝ се да го попита за какво си мисли, дали тези красиви зелени очи крият разочарование, или пък беше доволен, че е дошъл. Така ѝ се искаше да е доволен. В този миг той въздъхна и се усмихна.

— Мисля, че се опитвах да ти кажа нещо — подхвана той.

Бе минало толкова време, откакто бе задала въпроса си, че почти беше забравила за него. Объркано погледна Зак и си спомни.

— Какво да ми кажеш?

— Не съм съвсем сигурен. Струва ми се, че мога завинаги да остана вгледан в теб, с желанието да зная повече за онова, което крият красивите ти очи. Но сигурно ще трябва да го отложим за някой друг път. Виждам, че си изморена.

Наведе се и погали Сирано за довиждане, а после тръгна към външната врата. Джейми се приближи до прозореца и дръпна завесите, за да погледне навън.

— Валяло е през цялото време. Сигурен ли си, че не искаш да извикам такси? Дори не си с ботуши.

— Не, имам нужда от разходка — поклати глава той. — Дори повече, отколкото на идване.

Джейми бе озадачена от думите му, но реши, че не е време за коментари.

— Добре, но внимавай. Сигурно е хлъзгаво.

— Животът е хлъзгав — тъжно се усмихна Зак. — Никога не бих предположил, че годината ми ще започне по такъв начин.

— Аз също. — Джейми не беше сигурна какво точно бе имал предвид, но знаеше, че се чувства по същия начин. — Надявам се да прекараш добре в Африка.

— Там е винаги красиво и интересно. Но...

Гласът му заглъхна и той погледна Джейми, а очите му бяха така наситено зелени, че дъхът ѝ спря. Протегна ръка и погали меката ѝ като коприна коса.

Джейми можеше да се закълне, че при докосването му се появяват малки електрически искри, които се втурват по тялото ѝ. Очите му се спряха на лицето ѝ и устните му се отвориха. Канеше се да я целуне и тя едва се пребори с желанието да овлажни устни. Пулсът ѝ се учести и тя като че ли загуби разум — първо реши да не му позволява, а после се поколеба. Когато усети ръката му на врата си, Джейми се вцепени. Зак забеляза паниката ѝ и нежно се усмихна.

— Много ли ще се уплашиш, ако те целуна?

Джейми нервно овлажни устни и преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Ами аз... — Гласът ѝ секна, когато Зак я прегърна, а устните му така внезапно се доближиха до нейните, че не успя да каже нищо повече. По цялото ѝ тяло мина зашеметяваща вълна. Джейми усещаше как тялото му я привлича, сякаш се сливаха в едно. В следващия миг, също толкова внезапно, колкото се бе доближил, той се отдръпна. Все още я държеше в прегръдките си, а косата ѝ гъделичкаше лицето му. Джейми чуваше учестеното му дишане и усещаше, че Зак се бори със силата на желанието си. Внезапно осъзна, че ако той изгуби битката, тя вече нямаше да бъде достойна за него, че ако пак я целунеше, нямаше да се съпротивлява повече. Много внимателно се отдръпна и го погледна. За нейна изненада, той изглеждаше не по-малко смутен от нея.

— Добре ли си? — попита тя.

Зак леко поклати глава, после си пое дъх и се усмихна.

— Сигурно трябваше да пропусна последната чаша на партито. За момент се почувствах така, сякаш някой ме е ударил по главата. Видях звездички, а в ушите ми звъняха камбанки.

— Наистина не трябва да си ходиш пеша!

— Студеният въздух ще ме оправи. — Зак постави ръка на бравата и спря. — Ще ти се обадя. И — умната!

— И ти — кимна Джейми.

— Винаги — увери я Зак, а после отвори вратата и излезе, без да се обърне.

Джейми затвори след него. Внезапно се чувства ужасно объркана и много уморена. Какъв странен човек! Защо бе дошъл да я види и какво ли си мислеше за нея. Може би никога нямаше да узнае. При тази мисъл изпита почти физическа болка.

— Този мъж ми харесва — каза Джейми на Сирано, който любопитно я наблюдаваше с наклонена глава. — Много по-свестен е, отколкото си мислех в началото.

Тя легна и изгаси нощната лампа. В тъмнината изплува лика на Зак, а топлите завивки ѝ напомниха за уюта на прегръдката му. Почувства се безтегловна и въздушна, сякаш беше балон. Може пък наистина това да бе мъжът от мечтите ѝ...

ТРЕТА ГЛАВА

— Реших, че имам халюцинации, толкова приличаше на мъжа, когото си бях представяла по пътя към къщи — разказваше Джейми на другия ден на леля Марта, която приготвяше пуйка за вечеря. — Веднага започна да флиртува с мен и продължи дори, когато влезе Сиси Бергстром, която позеленя от яд. Почувствах се ужасно неудобно. После, когато тя си тръгна, той ми каза да не вярвам на клюките във вестниците за това, че двамата щели да се сгодяват и ме попита дали съм свободна вечерта. Аз му отвърнах, че не съм, и го помолих да не ме безпокои повече. След като той излезе, дойде баща му. Зак току-що му бил казал, че няма да се жени за Сиси, защото срещнал мен! Да, ама аз заявих, че не бих приела сина му дори като подарък и тогава...

— Казаха си това на Айзая Дънам?! — Марта Белами изпусна с трясък голямата лъжица. — Боже Господи!

— Оказа се, че всичко е наред. Господин Дънам се засмя и подметна, че според него Зак искат отново да се видим. После самият Зак дойде у нас след полунощ и...

— Чакай, чакай! — възкликна леля й. — Бърт, ела да чуеш това! — Когато чичо Бърт пристигна в кухнята с въпросително изражение, тя продължи: — Трябва да чуеш какво се е случило с Джейми вчера вечерта. Хайде, Джейми, започни отначало и по-бавничко. Разкажи ни всичко.

Джейми въздъхна и отново зараказва, като този път включи и посещенията на Зак, но пропусна факта, че я е целунал.

— Опитвах се да го убедя да си вземе такси, но той не искаше. Настояваше, че имал нужда от разходка — завърши тя.

— Горкото момче, здравата е хлътнал — усмихна се чичо й. — Помня аз преди години... — Той се обърна с блеснал поглед към съпругата си. — Бях като ударен с бухалка по главата.

— Ох, хайде, чичо Бърт! — възрази Джейми. — Защо един мъж, който обикаля света в прекрасна компания, би се заинтересувал от мен? Аз не мога да се сравнявам с хората от неговата среда.

— Не се подценявай, миличка — обади се леля й. — Ти си достатъчно красива и умна за всяко общество.

— Но това няма никакво значение — настоя Джейми, — защото връзка с мъж, който през повечето време пътува, няма бъдеще. А не бих се отказала от магазина, за да тичам подире му.

— Виждам как искаш сама да се разубедиш — усмихна се чичо й. — Може би трябва да обмислиш възможността за компромис. Истинската любов често изисква компромиси, нали Марта?

— Много често — съгласи се леля й.

— Вие май се поувлякохте в предположения — каза Джейми. — Аз дори не зная дали Зак ще се върне. Нито дали искам да се върне.

— Разбира се, че искаш, а аз бих заложил фермата си, че ще се върне. Ако имах ферма, де — заяви Бърт Белами.

— Мисля, че прекаляваш, но въпреки това те обичам. — Джейми усмихнато го целуна по бузата.

— Времето ще покаже кой е прав, нали?

През целия януари Джейми се опитваше да гледа философски на живота. Не й беше никак лесно. Наближаваше Свети Валентин, празникът на влюбените, и все по-често в магазина й влизаха млади мъже със замечтани погледи. Сякаш бяха изпаднали в някакво особено състояние на сладостна болка, състояние, твърде подобно на нейното. Мислите за Зак Дънам й носеха много радост. Но фактът, че нямаше никакви вести от него, й причиняваше много болка. Болка, която, както многократно си повтаряше, беше съвсем безпричинна. Той бе казал, че ще поддържа връзка с нея, а това можеше и нищо да не означава. Освен това, може би беше изключително зает, а и връзката от далечно разстояние е невинаги лесна. И все пак, ако наистина желаше, той би намерил начин да й се обади. Няма как, налагаше се да привикне с мисълта, че никога отново няма да види Зак Дънам.

В навечерието на Свети Валентин бе извикана в кабинета на Айзая Дънам, за да обсъдят условията за изплащането на магазина. Айзая веднага й каза, че Зак пристига само след няколко дни.

— Не би имала нищо против, ако ти се обади, нали? — попита той. — Ще се зарадвам, ако му дадеш още една възможност.

Джейми моментално се досети, че Зак сигурно не е разказал на Айзая за срещата им.

— Навярно бих могла — отвърна тя.

— Добре, добре! — засия Айзая. После стана сериозен. — Не му споменавай, че съм ти казвал такова нещо. Това много ще го ядоса.

— О, разбира се, че няма — съгласи се Джейми, като се замисли колко забавна и едновременно тъжна беше почти пълната липса на комуникация между Зак и баща му.

— Сега, госпожице, бих искал да ми покажете магазина си, а после ще се върнем в апартамента ми и по време на вечерята ще обсъдим условията на лизинга. Прегледах счетоводството ви и съм доволен. Може би ще поставя условия, малко по-различни от настоящите, но ми се струва, че ще се споразумеем.

Джейми се зачуди какви ли са тези нови условия, но нямаше време за гадаене. Трябваше да насочи цялото си внимание към въпросите на Айзая, които доказваха изключителната му проницателност и засягаха всичко, свързано с работата ѝ — от рекламната стратегия до новите технологии. Когато приключиха, той изглеждаше удовлетворен и заяви, че е време да се качат горе и да обсъдят подробностите.

— Много от плановете ми, свързани с този хотел, ще изискват твоето съдействие — заяви Айзая, когато седнаха на масата. Джейми усещаше, че ѝ се предоставя невероятна възможност и се стараше да подкрепи идеите му със свои предложения. Накрая той насочи обсъждането към новите финансови условия.

— Разбираш ли, Джейми, аз не ръководя хотелите си по общоприетия начин и затова условията също няма да бъдат обичайни. Магазините са неразделна част от хотела и по тази причина пред изплащането аз предпочитам политиката за подялба на печалбата. По този начин ние всички имаме дял в успеха или провала на цялото предприятие. Установил съм, че този подход е много стимулиращ, дори за хора като теб, които нямат нужда от стимули. Би ли помислила върху такъв вариант?

— Да, да, ще помисля! — Джейми не можеше да повярва на ушите си. — Разбира се, бих искала да видя подробностите...

— Добре, добре — зарадва се Айзая. — Ще помоля един от моите мениджъри да обсъди подробностите заедно с теб и да подготви договора ти. — Той се изправи и Джейми разбра, че обсъждането е приключило. Сбогува се и си тръгна. Когато стигна до колата си,

внезапно осъзна, че непременно трябва да поговори с леля Марта и чичо Бърт — и то веднага!

— За бога, Джейми, какво се е случило? — попита чичо Бърт, когато тя се втурна през вратата.

— Току-що вечерях с Айзая Дънам... — задъхано съобщи тя. — И магазинът ми ще стане неразделна част от хотела, а аз ще получавам част от приходите и... в ресторанта ще има фонтан, и всичко ще бъде с цветя, и... След няколко дни Зак се връща. — Тя млъкна и си пое въздух.

— Обади ли ти се най-последно? — попита леля Марта.

— Не, баща му ми каза — отвърна Джейми. — Сега съм сигурна, че онази вечер не той е изпратил Зак да ме търси, а съвсем скоро ще науча дали самият Зак иска да ме види. Ако не се обади, ще знам, че наистина съм го уплашила.

— Не мисля, че ти си го уплашила — хитро се усмихна чичо Бърт. — Един красив мъж, прехвърлил тридесетте, който е свикнал с лекия живот, е склонен към уплаха само, когато установи, че наистина започва да се влюбва.

— Не съм уверена, че проблемът му е точно такъв — въздъхна Джейми. Според нея Зак едва ли се интересуваше от взаимоотношения, които нямат своето продължение в спалнята.

— А аз съм сигурна, че проблем изобщо не съществува — обади се леля Марта. — Бил е зает. Разкажи ни какво е станало, веднага щом се свържеш с него.

— Разбира се — обеща Джейми, но не се чувстваше толкова сигурна, колкото леля й и чичо й. Знаеше, че според тях никой нормален мъж не би могъл да устои на чара й.

За щастие следващите три дни, включително и Свети Валентин, бяха изключително натоварени. В работно време почти нямаше възможност да мисли за странични неща, но вечер непрекъснато се слушваше за телефонен звън.

Това постоянно очакване започваше да опъва нервите й. И когато след поредния тежък ден още от вратата чу как телефонът звъни, Джейми се втурна към него, спъна се в Сирано и в бързането си удари крака.

— Ало! — рязко каза в слушалката.

— Говориш така, сякаш ми се караш — каза леля Марта. — Какво стана, свърза ли се със Зак?

— Не, още не съм, а съм ядосана, защото току-що се спънах в Сирано и си ударих крака — оплака се Джейми.

— Е, сигурно скоро ще ти се обади. Защото вече е в града. Има снимка във вечерния вестник.

— Благодаря, че ми каза — промълви Джейми. — Ако скоро не ми се обади, наистина ще се почувствам нещастна. Искаш ли да ти звънна по-късно? Сирано нервничи, защото още не е получил вечерята си.

— Да, миличка, ще чакам — самоувереният тон на леля й накара Джейми да се намръщи.

— Вече не съм сигурна дори, че искам Зак Дънам да ми се обади — сподели тя със Сирано, който доволно хрускаше вечерята си. — Мисля, че е най-добре да го забравя. Не че има кой знае какво за забравяне. Нито съм се влюбвала в него, нито нищо. — Сирано й хвърли презрителен поглед. — Само не започвай и ти — намръщи се тя, — защото ще ти купя от евтината храна, онази, която хич не обичаш. А сега отивам да взема вестника.

Джейми закачи палтото си, изрита обувките и боса се запъти към коридора. Махна веригата, отвори вратата и стреснато отскочи назад. Там, точно пред прага й, стоеше Зак Дънам.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Зак! Какво правиш тук? — попита Джейми, веднага щом самообладанието ѝ се възвърна. Изглеждаше прекрасно, живите зелени очи сияеха на красивото му загоряло лице. По черната му коса и по яката на коженото яке блестяха снежинки. В продължение на няколко секунди той също я гледаше, сякаш не можеше да повярва на очите си. И когато Джейми вече се чудеше защо я гледа така, на устните му бавно се появи усмивката, за която толкова често си бе спомняла.

— Здравей, Джейми — каза той. — Трябва да си станала ясновидка. Аз дори не позвъних. — Зад гърба си измъкна голям плюшен слон с червена панделка на шията. — Предположих, че днес си се нагледала на цветя, а и слоновете са ми слабост. Честит празник!

Джейми погледна Зак, после слона. Прииска ѝ се наистина да е ясновидка. Внезапната поява на Зак ѝ се бе отразила като гръм от ясно небе и сега беше напълно замаяна. Все пак взе слона и неуверено се усмихна.

— Благодаря ти много. Това е... чудесна изненада. Влизай. — Разгледа подаръка и преди да го постави на масичката, го прегърна. — Чудесен е. Аз също харесвам слоновете.

— Надявах се да е така. — Зак затвори вратата и съблече якето си. — Трябваше да ти пиша, но не знаех какво. А и писането на писма не е от силните ми страни. Макар че това не е много добро извинение, нали?

Джейми беше доста смутена.

— А аз си мислех, че съм ти се сторила доста неприветлива. — Джейми почти изтръгна якето от ръцете му и го закачи. — Понякога се държа много глупаво.

— Не, нищо подобно. Но новогодишната нощ ми се струваше почти нереална. Десетина пъти се канех да ти се обадя, но се страхувах, че... — Той млъкна и я погледна така настоятелно, че тя потръпна.

— От какво се страхуваше?

— Ела тук. — Той протегна ръце.

Джейми пристъпи към него и сърцето ѝ се разтуптя още по-силно, а Зак я придърпа към себе си.

— Страхувах се — продължи той, — че когато те видя отново, вече няма да е същото, че няма да чувствам такъв неустоим порив да те докосна, такова болезнено желание да те целуна. Но не бях прав. Изобщо не бях прав. — Той плъзна ръцете си около тънката ѝ талия.

А нейните ръце сякаш сами обгърнаха врата му. Той се усмихна и я притисна към себе си. Беше сигурен, че усеща ударите на сърцето ѝ, докато тя, останала без дъх, чакаше целувката му. Не се страхуваше, че няма да е толкова хубава като миналия път. Не се интересуваеше какво може да си помисли Зак за неприкритото ѝ желание. По-късно щеше да се тревожи за това. Внезапно устните му намериха нейните. Джейми се почувства така, сякаш над главата ѝ избухнаха стотици празнични фойерверки. Изостави всички опити да се придържа към разума си. Ръцете ѝ притиснаха широкия му гръб. Искеше да усети силата му и да ѝ се отдаде, омаяна от приятното ухание на одеколона и медената сладост на неговите устни, които се долепиха до ухото ѝ.

— Ох, Джейми — изстена Зак. — Толкова често си представях този момент, докато бях на път. — Отново я целуна, а ръката му се плъзна между телата им.

Докосването му беше толкова нежно, че Джейми го осъзна чак след няколко секунди. Опита да се отдръпне, но прегръдката му стана още по-силна.

— Недей — каза тя и го отблъсна.

Зак не я пусна. Отмахна косата от челото ѝ, а разочарованият му поглед потърси нейния.

— От какво се страхуваш, Джейми?

— Не се страхувам — разгорещено отрече тя. — Но настоявам да ме пуснеш, моля те.

— Страхуваш се! — Той погали лицето ѝ. — Уплашена си до смърт от възможността да разбереш какво е да си истинска жена. Сигурен съм, че никога не си...

— Достатъчно! — срязва го Джейми и се освободи от прегръдката му.

— Не, не е достатъчно — настоя той. — Изобщо не е достатъчно. Някой ден ще бъдеш моя, Джейми. Желая те, а и ти ме

желаеш.

— Не мисля — отвърна Джейми с внезапна тъга, изместила обзелото я преди малко въодушевление. Защо ѝ трябваше да мечтае за мъж като Зак, мъж, който е свикнал да се люби с чаровни и опитни жени. За нея никога нямаше да бъде лесно да споделя леглото му. Тя би желала той да ѝ принадлежи изцяло, а това едва ли бе възможно.

— Дори да е необходимо доста време — уверено заяви Зак, — то ще се случи. — Въздъхна и я пусна. — Смятах да те поканя на вечеря. Какво ще кажеш?

Джейми погледна надолу към босите си крака и внезапно се почувства страшно изморена. Никога нямаше да може да зарадва Зак Дънам по начина, по който той го желаше. Какъв смисъл имаше да продължават?

— Имах ужасно тежък ден — промълви тя.

— Вярно, почти бях забравил. Днес е празникът на влюбените, а ти сигурно си станала по тъмно. Какво ще кажеш да поръчам пица по телефона? Имаш ли някакво вино? Можем да празнуваме чудесно и тук.

Джейми реши, че ще е по-разумно да не остават заедно, но при вида на усмивката му се предаде.

— Мисля... мисля, че идеята е чудесна — въздъхна тя. — Имам малко шардоне и каберне. Ти какво предпочиташ?

— Каберне — отвърна Зак. — И ако ми кажеш къде е, ще го донеса, за да могат уморените ти крака да си починат.

Джейми поклати глава и се упъти към кухнята. Как ли щеше да устои на Зак, след като сърцето я съветваше едно, а разумът — съвсем друго...

— Никога няма да го намериш — каза тя. — Кухнята ми е като лабиринт. Между другото, телефонът е ей там. Каква пица искаш? Аз нямам претенции.

— Тогава ще си поръчаме една от големите пици асорти. Умирам от глад. Днес говорих за Африка на една сбирка, където предлагаша само пилешки пай и цветно зеле. — Зак направи физиономия на отвращение. — Никога не ме карай да ям цветно зеле!

Джейми му хвърли бърз поглед, но не каза нищо. Защо ли ѝ казваше това? Тя нямаше никакво намерение да се грижи за прехраната му.

Веднага щом запали лампата в кухнята, Сирано се събуди и се протегна в кошничката си.

— А, ето го и симпатичният котарак. — Зак го погали. — Здравсти, Сирано. Как я караш? Сигурен съм, че някои от котките, които срещам напоследък, доста ще ти харесат.

— Обзалагам се, че и те не биха го отминали — обади се Джейми. — А сега да намеря виното.

— Ако ми кажеш къде стои телефонният указател, ще се обадя за пицата.

— На листа до телефона е написан номерът на една много добра пицария. — Джейми коленичи пред шкафа и започна да вади кутии с ориз, брашно и подправки. — Сигурна съм, че беше тук някъде...

След като телефонира за пицата, Зак приклепна до Джейми.

— Мисля, че го виждам в ъгъла — каза той и се протегна към бутилката. Внезапно от полумрака на шкафа излетя нещо малко и сиво. Джейми изпищя и се притисна към Зак, който седна и я прихвана. Сирано прескочи краката им и с един удар на лапата повали безпомощната мишка.

— Браво! — възхитено каза Зак. — По-бърз и от лъв, преследващ газела. — А аз се страхувах, че до края на вечерта няма да имам възможността да те прегърна.

Тя слисано го погледна и чак сега осъзна, че седи в скута му. Усмехнатите му зелени очи я гледаха настойчиво. Опита да стане, но Зак я държеше здраво в обятията си.

— О, не, няма да успееш — заяви той. — Провидението ми изпрати тази мишка и смятам да се възползвам от нея. Ти имаш нужда от още целувки и аз ще се погрижа да ги получиш. Не се притеснявай. Ще бъда истински джентълмен.

— Недей — започна Джейми, но устните на Зак заглушиха думите ѝ. Опита да се дръпне, но след това се поддаде на копнежа си, въздъхна и го целуна. Как, за бога, да устои на такъв мъж?

— Тук е твоето място — тихо каза Зак в ухото ѝ, докато устните му обсипваха лицето ѝ с нежни целувки.

Изгубена в хаоса на противоречивите си чувства, Джейми се сепна от раздражителното мяукане на Сирано. Тя отдръпна лицето си и срещна зеления взор на Зак:

— Искаш ли да се погрижиш за една умряла мишка?

— Ако обещаеш после пак да ме целунеш. — В погледа му се появиха палави искрици. Преди да се изправят, успя да си открадне още една бърза целувка. — Къде да я изхвърля?

— В дъното на коридора има голям контейнер за боклук. — Джейми посочи към вратата. Докато Зак изхвърляше мишката, тя взе бутилката вино и бързо затвори шкафа. Помисли си, че въпреки възторженото посрещане на мишката, Зак сигурно я мисли за ужасна домакиня, а после се зачуди защо се притеснява от това.

— Хайде да го занесем в дневната и да се разположим по-удобно — предложи той, след като Джейми намери чаши и тирбушон. Джейми го последва, питайки се дали някога ще може да се чувства спокойна в една стая със Зак. Когато сложиха бутилката и чашите на масичката пред канапето, тя побърза да седне на безопасно разстояние в любимия си фотьойл.

— Моля те, седни тук! — Зак посочи канапето. — Ще вдигнеш краката си, за да отпочинат. Мога да ги поразтрия.

Тръпка на безпокойство премина по тялото ѝ. Не бяха толкова близки, че да вдигне босите си крака на канапето до Зак, а той да ги разтрива. Намеренията му бяха ясни.

— Тук се чувствам добре — каза тя с привидно спокойствие. — И краката ми си почиват чудесно.

— Ако трябва, ще те вдигна и ще те сложа да седнеш до мен.

— Досещам се какво кроиш.

— Тогава престани да се притесняваш и се настани до мен.

Когато видя, че не помръдва, той остави бутилката и пристъпи към Джейми.

— Нахалник — усмихна се тя, но се изправи и седна на другия край на канапето с крака на пода.

Зак наля виното и седна до Джейми. Протегна се, прегърна краката ѝ и положи ходилата им в скута си.

— Готово. — Подаде ѝ чаша вино и добави: — Сега се отпусни. Разкажи ми за себе си. Разкажи ми как стана цветарка.

— Не е много забавно. — Джейми подозрително го погледна. Какво ли беше намислил? — Бих предпочела да ми разкажеш за Африка.

— Всяко нещо с времето си — отговори Зак. — Аз първи те помолих. От самото начало, ако обичаш. — Започна да масажира

краката ѝ, като леко натискаше извивката на ходилото нагоре, а после подръпваше всеки пръст. Джейми въздъхна доволно. Зак я погледна и се усмихна. — Добре ли е?

— Божествено — призна тя.

— Виждаш ли колко е полезно да съм ти подръка? Мога да се оправя с всичко — от мъртва мишка до преуморени крака. А сега да чуем историята на цветарката.

— Добре — въздъхна Джейми. — Сам си го изпроси. — Разправи му за детството си, за малката бяла къща в квартала за семейства от средната класа, разказа му, че е единствено дете, което се учело добре и до смъртта на баща си се надявало, че ще продължи в колеж. — Чичо Бърт имаше нужда от помощ в магазина, така че останах с него и леля Марта и вместо колеж, изкарах курс по бизнес. Постепенно поемах все по-голяма отговорност, а пет години по-късно чичо се оттегли. Оттогава работата се удвои. Не е лесно, но ми харесва. Не мога да си представя нещо по-добро за мен.

— Значи си случила с работа. — Зак внимателно я погледна. — Няма ли мъже в живота ти?

— Нищо сериозно. Твърде заета съм. Сега ти ми разкажи за себе си. — Джейми не се бе замисляла за това, но кой знае защо не ѝ се искаше да признае пред него, че никога не е имала сериозна връзка.

— Роден съм във Филадельфия през месец юли, преди тридесет и пет години. Имам по-голям брат... — На вратата се позвъни. — Пицата ме спаси — усмихна се той. — Аз ще я взема.

Докато Зак плащаше, Джейми занесе голямата кутия в кухнята и нареди чинии и прибори, като реши, че ще бъде много по-безопасно да вечерят тук, отколкото седнали един до друг на канапето. Имаше чувството, че Зак много умело си пробива път в живота ѝ, следвайки обещанието да я направи скоро своя. Дали някоя друга жена би му устояла толкова дълго...

— Хайде да ядем в хола. — Зак стоеше на вратата. — Виното е там и, освен това, предпочитам да си седнала до мен.

Джейми бързо отмести поглед от изкусителната му усмивка и седна на кухненския стол.

— Тук се чувствам по-сигурна — заяви Джейми. — Ти май не ми повярва, че не се интересувам от... от взаимоотношенията, за които си мислиш.

— По-сигурна — измърмори Зак и внимателно я погледна. — Мисля, че си прекарала твърде голяма част от живота си в сигурност. Но понякога сигурността е само илюзия. — Той се наведе, прегърна я и я вдигна. — Разбираш ли какво имам предвид?

— Пусни ме! — настоя Джейми и се опита да рита, но без особен успех. — Пусни ме веднага или ще викам!

— На твоето място не бих го направил. — Той я понесе към хола. — Лесно мога да убедя всеки, че си в пълна безопасност. По-добре мълчи!

— Не искам да мълча! Ти си напълно невменяем!

— Не е вярно! Само ти показвам как бих те изнесъл от храста, в който си припаднала при гледката на приближаващ се носорог. След като съм прогонил носорога, естествено. Правя всичко по силите си, за да не попадат клиентите ми в подобни ситуации, но понякога, в някоя ясна звездна нощ, те се отдалечават от лагера, убедени, че са в безопасност. — Той замълча и настани Джейми на канапето. — Понякога в Серенгети — продължи Зак, доближил лицето си до нейното, — звездите в небето са повече отколкото тези в очите ти. И е толкова тихо, все едно си сам-самичък в целия свят. И тогава — хоп! — пред теб изниква това, от което си се страхувал най-много. — Устните му се сляха с нейните.

Джейми го бе наблюдавала с полуотворена уста. Гневът ѝ се бе стопил, превръщайки се в нещо като неохотно възхищение от увлекателния разказ и от омайните му зелени очи. Когато осъзна, че е била умело манипулирана, тя не почувства истински гняв, а по-скоро възбуда. Той я прегърна и отново потърси устата ѝ, този път с изгаряща настоятелност. Когато най-сетне се отдръпна, в погледа му имаше триумфален блясък.

— И ти ми разправяш, че не се интересуваеш от мъже — засмя се Зак. — Дали не искаш да измамиш себе си?

— Не си прав — отвърна Джейми и си пое дъх. — Не отричам, че ме привличаш. Но не ми е приятно да ме включиш в списъка при Сиси Бергстром и Бог знае още колко като нея. Когато се отдам на някой мъж, то ще бъде от любов, а, честно казано, Зак, ти не ми вдъхваш достатъчно доверие, за да се реша да се обвържа с теб. Не и при положение, че непрекъснато обикаляш света в компанията на очарователни хора.

За първи път Зак като че ли се ядоса. После се усмихна.

— Значи ръкавицата е хвърлена. Интересно!

— Не искам да те предизвиквам — тъжно каза Джейми. — По-добре е да се разделим. Защо не вземеш пицата и не си тръгнеш? Аз не съм гладна.

— За нищо на света! Помоли ме да ти разкажа за себе си и за работата ми. Точно това смятам да направя. Не мърдай отгук. Отивам да взема пицата, за да хапнеш малко. И без това си достатъчно слаба. — Той стана и бързо се отдалечи.

Джейми удари с юмрук по масата. Трябваше да си помисли, преди да му позволи да остане. Очевидно главната цел на живота му беше да покори всяка жена, която хареса. Добре де, ще изслуша историята му, а после завинаги ще го махне от живота си. И нямаше да яде никаква пица!

Зак се появи с пицата и чиниите. Изяде няколко парчета, а после поднесе едно под носа ѝ.

— Вкусно ли мирише? — Джейми безмълвно стисна устни, а той се усмихна. — Отвори си устата. Умираш от глад.

— Защо се държиш така с мен? — измърмори тя, след като отхапа.

— Защото така трябва. — Зак спокойно ѝ подаде чиния с три големи парчета. — Изобщо не си толкова независима, колкото си въобразяваш. Та, докъде бях стигнал? Израснах във Филадельфия, заедно с по-голям брат и по-малка сестра, с други думи имах нещастieto да се родя помежду им. Баща ми предпочиташе брат ми, който винаги постъпваше както трябва, а мама отдаваше цялото си внимание на сестра ми. А аз, естествено, се занимавах с лудории. В резултат на това, когато завърших колеж, баща ми заяви, че или ще се захвана с нещо полезно за империята Дънам, или ще трябва да се простя със своя дял от състоянието ѝ. Тогава вече знаех, че искам да се занимавам с биология на дивите животни, но добре осъзнавах и стойността на парите. Досещах се също, че с моя дял от семейните богатства ще имам несравнимо по-голяма възможност да се занимавам с животните, отколкото без него. Накрая се реших на компромис и уговорих баща ми да започнем бизнес с пътешествия. Той ми даде пет години, за да успея и за негова изненада успях. Мисля, че все още му е трудно да го повярва. — Зак отхапа голямо парче пица и замълча.

— Според мен баща ти би трябвало да се гордее с теб — озадачено каза Джейми. — Защо мислиш, че не е така?

— Все още ми се заканва, като че ли очаква да направя някаква глупост. — Зак иронично се усмихна. — Сигурно защото старите навици умират трудно.

— Имаш предвид глупост като тази да се ожениш за Сиси Бергстром ли? Чух, че баща ти е ужасно разстроен от това.

— Никога не съм имал намерение да се женя за нея, но той вярваше на клюките, така че го оставих да мисли каквото си иска. Ако още не е разбрал, че не съм толкова глупав, това си е негов проблем.

— Не си постъпил добре — въздъхна Джейми. — А и Сиси може би е вярвала, че имаш сериозни намерения.

— Не съм ѝ казвал нищо подобно. — Зак я погледна. — Тя си живее свой живот.

— Мисля, че щеше да е разумно да поговориш и с двамата. Май си доста упорит и не нарушаваш навиците си.

— Ти... — Очите на Зак се разшириха, а на лицето му отново се появи усмивка. — Ти май умееш да стигаш до същината на нещата! Да, права си, трябва да се променя.

— Ами направи го. — Джейми забеляза, че Зак бе приел критиката ѝ по-добре, отколкото бе очаквала. Но дали щеше да се съобрази с нея? — Разказвай ми за Африка — настоя тя. — Наистина ли е толкова красива, колкото изглежда на снимките?

— Много повече — тихо каза Зак. — Трябва да дойдеш да я видиш. Много бих искал да ти я покажа.

— Някой ден, може би... Ти къде ходиш обикновено?

— Ще ти опиша един от маршрутите. — Зак се намести по-удобно. — Тръгваме вечерта от Ню Йорк, на следващия ден спираме в Швейцария и на следващата вечер сме в Найроби. Оставаме там един ден, за да се пригодим към промяната във времето и се отправяме към резервата...

Зак говори повече от час, а Джейми слушаше и му задаваше въпроси. Изненада се от неговите познания за дивия живот на Африка и загрижеността му за неговото опазване.

— Говориш по-скоро като биолог, отколкото като водач на сафари — забеляза тя. — Мисля, че комбинирайки тези две професии, си се сдобил с чудесна работа.

— Това е най-хубавото, което някога си ми казвала — засия Зак. — Трябва да дойдеш на следващия ми тур. Не съм ти разказал и за половината от нещата, които ще видиш.

— Признавам, че предложението ти е примамливо, но не мога да се отделя от магазина за толкова дълго време. — Джейми въздъхна и си каза, че ще трябва доста да помисли, преди да се отпрати на триседмично пътешествие в Африка заедно с не по-малко примамливия Зак.

— И без това трябва да наемеш някой, на когото да прехвърлиш част от задълженията си — намръщи се той. — Работиш твърде много. — Погледна часовника си и тежко въздъхна. — Мисля, че е най-добре да тръгвам. Трябва да хвана сутрешния полет, а предполагам, че и теб те чака тежък ден.

— Така е. — Никак не ѝ се искаше да се разделят толкова скоро. Ако можеше да не я възприема като пореден обект за завоевание, сигурно щяха да се разбират много добре.

— Къде заминаваш? — попита тя на вратата.

— В Ню Йорк. Имам среща с хората, които се занимават с финансовата страна на пътешествията. Доста досадно. — Нежно хвана лицето ѝ в ръце. — Джейми, надявам се, че не съм те ядосал много. Не бих искал да си мислиш, че единствената ми цел е да те вкарам в леглото. Ти си... много необикновена личност. Не искам да оставаш с впечатлението, че съм невменяем дегенерат. Искам пак да се видим.

Джейми го погледна, като се чудеше дали би дръзнала да повярва в силата на чувствата му. Болката в сърцето ѝ подсказваше колко много иска да му повярва.

— Не мисля, че изобщо... — започна тя. — Мисля, че може би... бихме могли да станем добри приятели.

— Приятели? — Зак вдигна вежди.

— Ами да, и това се случва. — Изненадата му я накара да се усмихне. — Мъж и жена също могат да бъдат приятели.

— Но ние не можем — поклати глава Зак. — Така рано или късно ще се побъркаме и двамата, ако не си го разбрала вече.

— Не мисля — намръщи се Джейми. — А и ти знаеш в какво положение се намирам. Не виждам друга възможност.

Зак отново се вгледа в нея, а лицето му издаваше противоречиви мисли. Внезапно притисна Джейми към себе си и я целуна с такава

страст, че краката ѝ се подкосиха. После се отдръпна и кимна предизвикателно.

— Чуй сърцето си! Бие като барабан. Това не ти ли говори нещо?

Джейми наистина се заслуша в ударите на сърцето си, които ѝ подсказваха, че досега никой не я бе целувал така, че би искала той да остане при нея и двамата да се опознаят по-добре, че тогава вероятно би се случило нещо още по-прекрасно. Усещаше също учестения пулс на неговото сърце. Дали Зак знаеше какво му казва то?

— Може би ти трябва да се вслушаш в своето — тихо рече тя.

— А ти какво си мислиш, че правя?

— Вероятно... слушаш нещо друго — отвърна Джейми.

— Може би — усмихна се Зак. — А може би не. Лека нощ, Джейми. Ще ти се обадя. — Той затвори вратата зад себе си.

Няколко минути Джейми остана неподвижна, а после закачи веригата на вратата. Бих искала да имам такава верига на сърцето си. Защото то се стреми към сърцето на Зак Дънам.

ПЕТА ГЛАВА

— Ще дойде ли да те види, след като се върне от Африка? — попита на следващата вечер Бъртрам Белами, след като бе изслушал сбития разказ на Джейми за вечерното посещение на Зак.

— Не съм сигурна — отвърна тя, въпреки че Зак се бе обадил предишната вечер, за да ѝ каже, че ще ѝ се обади веднага, след като пристигне.

— За първи път се чувствам несигурен преди път — бе споделил той. — Един от най-добрите ми екскурзоводи е болен и ще трябва да водя две експедиции последователно. Страшно ми се иска и ти да дойдеш...

— Ще се върна на първи април. Не прави други планове за тази дата. И докато ме няма, стой настрана от чуждите мъже.

— Нямай грижа за мен — студено го посъветва тя. — Може да срещнеш нещо по-интересно от една обикновена цветарка. Ако след като се върнеш, все още желаеш да се срещнем, обади ми се.

— Сигурно ще се побъркам, докато дойде първи април! — каза той и затвори телефона.

След разговора Джейми започна да кръстосва стаята и Сирано, който я следваше, се подхлъзна и се изгърколи на пода — не го бе правил, откакто беше мъничко коте.

— Този мъж подлудява и двама ни — каза Джейми и вдигна замаяния котарак. — Защо, за бога, реши, че съм предизвикателство за мъжеството му?

Тя бе сигурна, че нежеланието ѝ да се поддаде на чара му е единствената причина Зак да я преследва. Ами ако греша? Ами ако наистина се интересува от нещо по-трайно? Спомни си, че Сиси Бергстром го бе нарекла донжуан. Представи си как Зак стои в открит джип, заобиколен от пищни красавици с прилепнали блузи, и сърцето ѝ се сви.

— Всъщност не искам да ми се обажда — каза Джейми на чичо си и леля си. — Какво бъдеще мога да имам с мъж, който непрекъснато

обикаля света? — Дори Зак да се окажеше сериозен, честото му отсъствие би било голям проблем.

— Би могла да го придружаваш — усмихнато рече леля Марта.

— Господи, как бих искал да видя Африка! — въздъхна чичо й.
— Може би, ако се омъжиш за този негодник, той ще ни направи отстъпка за някое от пътешествията.

— Точно така, негодник! — разгорещи се Джейми. — Искрено се надявам, че не искате да се омъжа за него само заради едно намаление! Нямам намерение да зарежа магазина и да тичам подире му. Никога! Зак Дънам не е за мен!

— Не е наложително да го зарязваш — обади се чичо й. — Може някой да те замества по време на пътуванията.

— Да, но това означава почти половин година — намръщи се Джейми. — И не зная дали наистина го желая. Тогава... тогава магазинът вече няма да е мой!

— Някои жени приемат дългото отсъствие на съпрузите си съвсем естествено — обади се леля й. — Помисли за моряшките съпруги. Е, аз, разбира се, бях много доволна, когато след войната чичо ти не пожела да продължи моряшкия живот. По онова време очите му доста играеха.

— Как можа да кажеш подобно нещо — обиди се Бърт. — Откакто те срещнах, дори не съм поглеждал чужда жена! — Двамата се спогледаха и се разсмяха.

— Виждате ли — каза Джени. — Дори за вас е било неприемливо.

Следващата седмица прекара в размисли и често се улавяше, че се чуди какво ли прави сега Зак.

— Представи си какво би било, ако наистина бях влюбена в него — каза тя на Сирано в събота вечерта, докато вечеряше в кухнята. — Щях да седя, да си мечтая той да е тук и да чакам да ми се обади. Не, така просто не може. Не може!

— Мър-р-р — рече Сирано.

— Радвам се, че си съгласен с мен. — Джейми му наля малко мляко в купата и я постави на пода. — Хапни си. Ти си приятел. Винаги си тук, когато имам нужда от теб. — Това не означаваше, че има нужда от Зак. Нищо подобно!

Сирано охотно изблиза млякото, като в старанието си избута купата под масата.

— Браво! — Джейми се протегна, за да я вземе. В този миг иззвъня телефонът. Тя подскочи и си удари главата в ръба на масата. Извика от болка, а очите ѝ се насълзиха. Вдигна слушалката, като разтриваше удареното място. — „Цветя от сърце“ — каза съвсем автоматично.

— Какво? Джейми, добре ли си? — Позна гласа на Зак.

— Ох! Зак! Здравей! — Внезапно умът ѝ се проясни.

— Нима дори не знаеш къде си? — развеселен попита той. — Чувал съм за хора, които пренасят работата си у дома, но това е вече прекалено.

— Не е смешно — срязва го Джейми. — Бях под масата и когато телефонът звънна, си ударих главата. Не знаех какво говоря.

— О, съжалявам. Бих искал да съм при теб, за да целуна удареното място и да те прегърна.

Джейми си представи прегръдката му и още няколко сълзи се търкулнаха по бузите ѝ.

— Да, но не си — каза тя. — Къде си всъщност?

— В Найроби — отвърна той. — Тук е четири сутринта. Не можах да заспя и ти се обадох. А ти какво правеше под масата?

— Искях да взема купичката на Сирано. Защо не можеш да спиш? Горещо ли е?

— Не е горещо. Липсваш ми — каза Зак. — Мислех, че ще се почувствам по-добре, когато чуя гласа ти, но стана точно обратното. Повече от всякога ми се иска да съм при теб, а не тук. Причиняваш ми страхотна мъка!

— Нищо не ти причинявам — намръщи се Джейми. — Нали трябва да съм тук, за да работя.

— В това е проблемът. Твоята работа е толкова далеч от мен. Бих искал да си тук.

— Първо искаш ти да си тук, а после аз да съм там...

— Не ме интересува кой къде е, стига да сме заедно. Твърде много ли искам, или и ти поне малко желаш същото?

— Може би малко — неохотно призна Джейми. Не искаше Зак да си мисли, че е преодолел защитата ѝ. Досети се за въпроса, който цяла седмица не ѝ даваше мира. — Но желанията не могат да променят

нещата, нали? Твоята работа изисква да пътуваш, а моята ме задържа тук. Което означава, че не можем да сме дълго заедно, нали?

— Явно нещо трябва да се промени — отвърна Зак. — Бъди сигурна, че когато се върна, това ще бъде сторено!

Думите му прозвучаха като предупреждение. Джейми все още не бе подписала договора. А Зак, независимо от всичко, беше син на Айзая Дънам.

Дано не реши да се бърка в работите ѝ. С това не би се примирила. За момент си помисли да му го каже направо, но после реши, че ще е по-добре да изчака и да види какво ще се случи.

— Нищо не можеш да промениш — привидно спокойно заяви тя. — По-добре да говорим за нещо друго. Или опитай да поспиш.

— Няма смисъл — отвърна Зак. — След по-малко от час започвам проверка на екипировката. А после тръгваме за резервата.

— А, да. Слонове и носорози на фона на Килиманджаро. Ако видиш някое малко слонче, поздрави го от мен.

— Джейми — промълви той, — защо говориш така?

— Защо, какво съм казала? Аз обичам слоновете. А малките им са толкова сладки.

— Бих предпочел аз самият да се превърна на слонче — въздъхна Зак. — Искаш ли да си поговоря с някое от тях? Те са изключително интелигентни животни.

— Ти ми се присмиваш — укори го Джейми. — Мислиш ме за глупава.

— Не, не е така! — възрази Зак. — Мисля, че си... прекрасна. Ти си най-странната комбинация от... — Той млъкна. — Недей да ме разбираш погрешно. Комбинацията ми харесва.

— Не зная какво имаш предвид, но сигурно е така.

— Ще опитам да ти го обясня, но след време. Колко часа е при теб?

— Осем без десет — отвърна Джейми. — А това обаждане няма ли да ти струва цяло състояние?

— Ето какво имах предвид — гласът му прозвуча ядосано. — Освен че си мила и внимателна, ти си ужасно практична. Не говоря много смислено, нали?

— Не много. Разкажи ми нещо за групата. Има ли интересни хора?

— Няколко. Освен обичайните богаташи, които търсят спасение от скуката, тук са един възрастен професор от Южна Дакота и жена му. Те са наистина симпатични. Има и две вдовици от Джорджия, които са пестили години за това пътешествие. Едната е пенсионирана банкова касиерка, а другата — бивша управителка в магазин. Надявам се, че ще бъдат доволни, това е изключително събитие в живота им.

— О, Зак, за такова пътешествие може само да се мечтае! — въздъхна Джейми и си каза, че зад неговия привидно повърхностен чар се крие едно добро сърце.

— Защо имам чувството, че според теб единствената ми цел по време на тези пътешествия е да завоювам някоя привлекателна жена? — Той сякаш бе прочел мислите ѝ. — Ти наистина си мислиш, че съм непоправим донжуан, нали?

Въпреки че събеседникът ѝ беше на другия край на света, Джейми се изчерви.

— Не, но си мислех, че си свикнал да... Ти знаеш. Ужасно умел си, когато искаш... да очароваш или съблазниш.

— Всичко съм объркал — затюхка се Зак. — Как бих искал да се върна и да започна да те ухажвам отначало!

В сърцето на Джейми проблесна искра на надежда.

— Е, това не можеш да направиш, но аз ще опитам да не се поддавам на предубеждения.

— Много мило.

— Това е всичко, което мога да направя. — Джейми не можеше да забрави, че в живота му бе имало и много други жени.

— Знаеш ли, повечето от жените, които съм срещал... — Зак въздъхна и млъкна.

След малко Джейми каза:

— Та, какво повечето от жените, които си срещал?

— Нищо. Повечето нямат капка ум, това е всичко. А ти имаш предостатъчно.

— Може би това е единствената причина да се интересуваш от мен — предположи Джейми. Отново последва тишина и тя се притесни да не би Зак да реши, че не се нуждае от умни жени. — Съжалявам, но съм си такава.

— За бога, Джейми! Това не беше критика. Е, може би отчасти, но... само, защото си... защото аз... — Той пое въздух. — Ох, по

дяволите! Искам да се оженим, Джейми.

ШЕСТА ГЛАВА

Изведнъж подът сякаш поддаде под краката на Джейми.

— К-какво искаш? — Гласът ѝ пресипна от изненада. Никога, дори в най-смелите полети на въображението си, тя не бе предполагала, че Зак Дънам ще ѝ предложи брак. Тя се отпусна на пода, стиснала слушалката с побелели пръсти.

— Искам да се ожения за теб, Джейми — повтори Зак. — О, знам какво ще кажеш — много е рано, ние не се познаваме достатъчно... и други такива. Сигурно ще ми бъдат необходими години, за да те убедя, че да се омъжиш за мен е разумно, но ще се примиря с това. Защо сме толкова далеч... и то, когато ти казвам всичко това? Сигурно съм си изгубил ума. Но говоря съвсем сериозно. Наистина.

Все още неспособна да повярва на чутото, Джейми потри чело. Поне за едно Зак беше прав — беше твърде рано.

— Зак... Това, разбира се, е чест за мен, но...

— Не говори, Джейми! Не искам отговор сега. Ще помислим, когато се върна. Междувременно ти препоръчвам през това време да помислиш как ще се справим с трудностите, вместо да се самонавиваш, че нищо няма да стане. Съгласна?

Джейми с труд преглътна. Ето, Зак вече я караше да търси изход от трудностите в брака им, въпреки че тя все още не бе приела предложението му. И дори не беше сигурна, че иска да го приеме. Като че нямаше право на избор... Та той бе заявил, че вече е взел решение и рано или късно, Джейми също ще се съгласи. Е, тя пък не беше толкова сигурна в това.

— Но това е доста труден проблем за разрешаване — каза Джейми. За своя изненада чу, че Зак се смее.

— Слава богу — рече той. — Страхувах се, че ще ми кажеш да си гледам носорозите и да не правя глупави предложения. Виж, миличка, трябва да привършваме. Дългът зове. Затвори си очите и си представи, че съм там. Ще те целуна за лека нощ.

Тя затвори очи и чу звук от целувка в слушалката.

— Доволна ли си? — рече той. — Да се пазиш! Няколко дни няма да мога да се обаждам, но ще си мисля за теб. Лека нощ, Джейми.

— Лека нощ, Зак — тихо отвърна тя. — Пази се.

След като Зак затвори, Джейми остана седнала на пода, зареяла поглед пред себе си, а слушалката увисна на кабела. Колко бързо се случваше всичко! Твърде бързо. Чувстваше се ужасно объркана, не знаеше да се смее ли, или да плаче.

Сирано надменно се приближи и започна да играе с полюшващата се слушалка. Джейми с въздишка се изправи и я постави на мястото ѝ, а после вдигна Сирано и го гушна.

— Какво ще правя сега, миличък? Струва ми се, че май съм влюбена в Зак. Но не съм сигурна, че ще се съглася, защото изобщо не мога да си представя как бих издържала да съм женена за мъж, който постоянно отсъства. Ти как ме виждаш?

На следващата вечер, след един изцяло объркан ден, в който всичко вървеше надолу с главата, Джейми зададе на леля си и чичо си същия въпрос.

— Всъщност няма място за две мнения — заключи тя. — Ще трябва някак да му го кажа. Отношението му ужасно ме разстрои, а аз мразя да се чувствам зле, особено когато това влияе и на работата ми.

— Страхувам се, че любовта е точно такава — усмихна се чичо ѝ. — Може да превърне и най-разумния човек в отнесен мечтател.

— Няколко дни след запознанството ни Бerti забравил да си obuе панталоните и така излязъл на улицата. — Леля Марта се засмя от сърце.

— Вие двамата сте неспасяеми — въздъхна Джейми. — Аз искам да разбера как мога да се измъкна от тази бъркотия и да си възвърна здравия разум.

— Все едно да помолиш слънцето да изгрява от запад — обади се чичо Бърт.

— Трябва единият да остави работата си, а аз нямам намерение да го правя. Твърде много труд съм хвърлила, за да постигна това, което съм. Защо трябва да се отказвам от любимата си работа, заради някакъв мъж, който... който е...

— Вълнуващ? Непредсказуем? Красив? — подсказа ѝ леля Марта.

— Да, точно така — съгласи се Джейми.

— Е, това не мога да си го представя — заяви леля й и нежно се усмихна на съпруга си.

— Май ще е по-добре да си поговоря със Сирано — въздъхна Джейми. — Вие и двамата сте такива романтични души...

Между телефонните разговори Джейми почти успяваше да се убеди, че животът със Зак е невъзможен. Но тогава той отново й се обаждаше и тя пак копнееше да са заедно.

— Самотно е да прекарваш цялото си време с хора, които дори напълно не си опознал — каза веднъж Зак.

Джейми веднага понечи да му отговори, че сигурно ще се чувства така, ако се ожени за него, но тъжната нотка в гласа му я спря. При мисълта за самотата му я обземаше болка. Може би все някога той щеше да разбере, че ако наистина допуснеха постоянно обвързване, самотата щеше да се превърне в начин на живот и за двамата им. Вместо това предпочете да насочи разговора към пътешествениците на Зак. Остроумното описание на двете южнячки и възторжените им крясъци, когато за първи път видели жираф, а също и забавният разказ за разговора с едно малко слонче събудиха у нея болезнено желание да го види отново. Показа се, че Зак съвсем не е посредствен флиртаджия. Така искаше да узнае всичко за него. Да заминат някъде заедно.

И все пак, тя така обичаше магазина си. Едва ли не като дете, което е родила и отгледала. Би било невъможно да прекарва цялото си време далеч от него. Тъкмо решаваше, че връзката й със Зак е невъможна, той се обаждаше и чувствата й отново се объркваха.

— Сякаш нещо ме дърпа ту в едната, ту в другата посока — каза тя на леля Марта една събота, само седмица преди връщането на Зак.

— Разумът ти те съветва едно, а сърцето — друго. Бих искала да ти дам някакъв съвет, но не знам какъв. Не можеш да измерваш човешката любов по начина, по който пресмяташ приходите и загубите.

— Но аз обичам и магазина! Не е само заради парите.

— Несъмнено — съгласи се леля й. — Но парите са осезаемо следствие от любовта и труда, които влагаш в него. А когато обичаш някого, не можеш да бъдеш сигурна дали ще получиш нещо. След като първоначалната еуфория отmine, бракът също изисква много труд. Две личности трудно се сливат в една. Струва ми се, че въпросът е само един — доколко обичаш Зак? Колко труд си готова да вложиш в него?

— Още не зная — въздъхна Джейми. — Трябва да се видим. Не сме прекарали достатъчно време заедно. Може би и двамата си въобразяваме нещо, което изобщо не е вярно.

— О, не мисля, че случаят е такъв — усмихна се Марта. — Може да съм старомодна, но все още вярвам в любовта от пръв поглед. Е, съгласна съм, че ще ви е нужно време, за да стигнете до мъдро решение. Вече минаха годините, когато изборът на жената се състоеше в това или да се омъжи, или да остане стара мома.

— Жалко за това минало. Било е толкова по-просто...

През следващите няколко дни Джейми храбро се опитваше да погледне обективно на „Цветя от сърце“. Отрупан с цветя и изпълнен с аромати, магазинът изглеждаше като олицетворение на пролетта. Но беше ли той достатъчен, за да осмисли живота ѝ? Представи си как остарява сама в някаква къща, в компанията на Сирано или на неговия наследник. Това ли беше мечтаното бъдеще? Не беше уверена. Тогава Зак отново се обади.

— Връщам се в понеделник сутринта. Нося ти няколко изненади, които ще ти помогнат по-бързо да вземеш решението си. Можеш ли да ме посрещнеш на летището?

— Естествено. Ще помоля Барни да поеме магазина — каза Джейми развълнувано. Внезапно осъзна, че не съществува нищо по-важно от желанието отново да се намери в прегръдките му.

Както обикновено, непосредствено преди Великден напливът в магазина се увеличи. Като че ли мрачното време караше хората да търсят най-вече освежаващите цветове на лалетата. Джейми тъкмо телефонираше за допълнителни поръчки, когато в магазина ѝ се появи Айзая Дънам. Тя веднага предположи, че е дошъл заради дълго отлаганото подписване на договора.

— Добър ден, господин Дънам!

— Би ли дошла в кабинета ми? — кимна той.

Двамата минаха през просторното фойе, влязоха в кабинета и Дънам седна зад масивното бюро. Джейми нервно пристъпваше и се чудеше защо е толкова сериозен.

— Седни, Джейми — каза вяло той. — Искам да поговорим за Закарая.

По гърба ѝ преминаха ледени тръпки. „Закарая“ звучеше така сериозно. Седна на крайчеца на стола и се зачуди колко ли знае Айзая

за връзката им. Дали Зак е споделил с него, или Айзая само предполагаше?

— Не се притеснявай. Не съм човекоядец. Мисля ти само доброто, както и на сина си.

О, Господи, помисли си Джейми. Ето какво било!

— Закарая ми каза, че иска да се ожени за теб, но ти още не си му дала отговор. Вярно ли е това?

— Ами... да — отвърна Джейми.

Айзая не изглеждаше въодушевен.

— Обичаш ли го?

Джейми премигна. Не бе очаквала такъв въпрос. Защо я питаше? За да ѝ заяви, че е най-добре да се откаже ли?

— Хайде, Джейми — подкани я Айзая. — Сигурно си дала на Закарая някакъв знак, че предложението му ще бъде прието. Отговори на въпроса ми!

— Нямам намерение да ви отговарям, докато не разбера какво целите, господин Дънам. Това е много личен въпрос!

— Добре, Джейми, ще сваля картите — усмихна се Айзая. — Зак иска да се ожени за теб. Аз също искам да се ожените. Следователно искам и ти да приемеш, колкото по-скоро, толкова по-добре. Затова те попитах дали го обичаш. Опитвам се да разбера защо се колебаеш. Не е ли достатъчно ясно?

Отговорът на Айзая Дънам бе толкова далеч от очаквания, че Джейми не повярва на ушите си.

— Т-това е доста сложен въпрос — заекна тя. — Не мога току-така да ви изброя няколко причини.

— Тогава да се върнем на предишния. Обичаш ли го?

— Ами... — Джейми нервно облиза устни. Дали да му отговори? И имаше ли отговор изобщо? Двамата със Зак никога не си бяха говорили за любов.

— Не си сигурна ли? — Айзая се втренчи в нея.

Внезапно Джейми си спомни за решението да не оставя Айзая да се бърка в техните работи.

— Това засяга само мен и Зак — твърдо рече тя. — А също и въпросът дали и кога ще се омъжа за него. Когато ние решим. Ще се погрижа вие да сте сред първите, които ще узнаят.

За момент Айзая изглеждаше ядосан, но после наведе глава.

— Много добре — каза той. — Но имам една новина за теб, Джейми. За пръв път Закарая се сближава с жена, която аз одобрявам, и много държа да го видя оженен за нея. Или ще се омъжиш за Закарая, или няма да има никакъв договор за магазина ти. Имаш един месец за размисъл.

— Няма да го направите... — рече Джейми. После си спомни за някогашните му заплахи към Зак. — Всъщност знам, че ще го направите.

— Вярвай ми — кимна Айзая. — Сега тръгвай и си помисли. Имам доста работа.

Джейми стана и безмълвно излезе, все още неспособна да осъзнае думите му. В първия миг ѝ се приплака, но после в гърдите ѝ се надигна гняв. Изкуши я мисълта да се върне и да му заяви, че по-скоро в Антарктика ще стане горещо, отколкото да се омъжи за сина му. Но разумът ѝ надделя. Трябваше първо да помисли, а после да действа.

— Прибирам се — каза Джейми на Барни. — Трябва да обмисля нещо.

— Защо, какво има?

— Не ми се говори сега — отвърна Джейми.

По пътя за дома се чувстваше ту ядосана, ту отчаяна. Как смееше Айзая Дънам да я изнудва по такъв начин? Нямахте да търпи това! Но ако му откажеше, щеше да изгуби и магазина, и Зак. Доколкото го познаваше, Айзая като нищо щеше да заяви на Зак, че ще го лиши от наследство, ако до един месец не се омъжи за нея. Сигурно това беше изненадата, за която Зак спомена. Ако наистина беше така, защо нямахте кураж да посъветва баща си да не им се бърка? Не че тя би го направила, ако беше на неговото място. Но какво, по дяволите, си мислеше Айзая Дънам? Че може да принуди всеки да изпълнява желанията му ли!

— Ох, Сирано, какво ще правя сега? — попита тя пухкавия си приятел. — Обичам Зак, но още не съм сигурна, че това е достатъчно, за да се задържи един брак. Той през повечето време ще отсъства, а аз не зная нито дали бих понесла честите раздели с магазина, нито дали Зак ще пожелае да го придружавам. — Тя гушна Сирано, седна във фотьойла и зарея поглед. В продължение на няколко часа претегляше възможностите, докато накрая се почувства напълно изтощена. Когато

най-после стигна до решение, навън вече беше тъмно. Да, обичаше Зак, но не можеше да се омъжи за него. Да се омъжи в рамките в срок от един месец, би означавало да се подчини на истинско насилие. Да се омъжи за него, когато и да било, би означавало през по-голямата част от времето да бъде далеч или от съпруга си, или от магазина. Нито единият вариант не ѝ харесваше. Налагаше ѝ се да премести магазина и да започне отначало, но все някак щеше да се справи.

Най-трудно беше да съобщи новината на Зак.

В събота успя да убеди леля си и чичо си, че нервността ѝ се дължи само на скорошното завръщане на Зак. Не ѝ се слушаха печални коментари. Смяташе да им разкаже за случилото се, едва когато всичко свърши. Вечерта реши да покани Зак в апартамента си и възможно най-спокойно да му обясни как стоят нещата.

На следващата сутрин, докато чакаше пътниците да излязат от пристигналия самолет, Джейми осъзна, че трепери от вълнение.

Мисълта, че се опитват да я манипулират, я бе докарала до състояние на ярост, насочена към Зак и към баща му. Въпреки всичко обаче, когато зърна в тълпата усмихнатото лице на Зак, когато почувства прегръдката му и топлите му устни върху своите, тя отново усети познатото замайване. Гневни сълзи се търкулнаха по бузите ѝ. Защо дори тялото ѝ ѝ изневеряваше така?

— Ох, мила, толкова съм щастлив отново да съм у дома! — Зак я притисна към себе си и зарови лице в косите ѝ. Едно неволно изхлипване на Джейми го накара да се вгледа в лицето ѝ. — Какво има?!

— Нищо. Много се радвам да те видя. Хайде, хайде да се махаме оттук. Имаш ли някакъв багаж? Закусил ли си?

— Нямам багаж и не съм закусвал.

— Тогава отиваме у нас и там ще ти приготвя нещо. — Надяваше се, че обичайният ритуал на готвенето ще ѝ възвърне самообладанието.

Вървяха бързо, като от време на време Зак спираше, за да я прегърне. Когато стигнаха колата, той остави чантата си в багажника и прегърна Джейми, за да я целуне.

— Недей! — отблъсна го тя. — Не сега. Все пак трябва да запазя способността си да шофирам, нали?

— Не знаех, че целувките ми са толкова опияняващи.

— Ужасно опияняващи — отвърна Джейми. Така се притесняваше. Щеше да ѝ бъде доста трудно да му каже това, което трябваше... особено, ако отново я целунеше. Когато влязоха в антрето, тя се опита веднага да се вмъкне в кухнята, но не успя. Щом вратата се затвори зад тях, Зак я прегърна.

— А сега — рече той със сияещ поглед, — ще те целувам, докато и двамата се опияним до пълна забрава.

Когато устата му намери нейната, Джейми се опита отново да събуди гнева си, но напразно. Тя отстъпи пред пламенната му настъпателност и дори не понечи да протестира, когато Зак, без да спира омайващите си целувки, успя да свали палтата и на двама им и да я занесе на ръце до канапето. Когато нежните му пръсти се плъзнаха под пуловера ѝ, тя само въздъхна и си пожела да се отпусне и да последва Зак там, където я водеше. Да бъде негова... Но когато ласките станаха по-интимни, осъзна, че не трябва да го прави. За нея това би означавало, че няма връщане назад.

— Недей, моля те! — прошепна тя и отблъсна ръката му. — Не че не те искам, но... не вярвам в секса без брак.

— Зная. — Зак я притисна към себе си. — Ще опитам да се въздържам, но ако скоро не се оженим, ще полудея.

Джейми не отговори. Помисли си, че сега е моментът да му каже, но думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Защо ѝ трябваше да се влюбва така безнадеждно точно в този мъж? Не беше честно. Никак не беше честно. Остана няколко минути в прегръдките му, а после с огромно усилие се отдръпна.

— Мисля, че е време за закуска. Какво предпочиташ — бекон с яйца или палачинки?

— Бекон с яйца. Но първо искам да ти покажа нещо. Първата изненада. — Зак отиде до палтото, извади нещо от джоба си и отново седна до нея, скрил юмрук. — Дай си ръката — усмихна се той. Сърцето на Джейми се сви. Страхуваше се, че се е досетила каква е изненадата. Все пак се подчини и получи малка, красиво опакована кутийка. — Хайде, отвори я! Няма да те ухапе!

С вледенени пръсти Джейми разгъна хартията, за да види малка кадифена кутийка за бижута. Отвори капачето. Големият диамант я накара да ахне от изненада. Затаила дъх, тя премести поглед от

замайващите отблясъци на камъка към тези, които блещукаха в очите на Зак.

— Надявам се това означава, че ти харесва — усмихна се той. — Хайде, пробвай го.

Джейми отново се вгледа в диаманта, а после поклати глава.

— Не мога, Зак — рече тя. — Не... наистина не мога. Това е твърде много. Дори не съм ти казала, че ще се омъжа за теб. — Затвори кутийката и я пхна в ръката му. — Не мога да го приема, поне засега. Първо ти трябва да си сигурен.

— Аз съм сигурен, Джейми — усмихна се той. — И мисля, че ти също си сигурна, въпреки че не искаш да го признаеш. Добре, ще задържа пръстена, докато се решиш. Защото знаеш, че има нещо, което си заслужава, нали?

Да, нещо, което я превръщаше в нещастна страхливка, мислеше си Джейми. Но може би, ако изчакаше още малко, щеше да ѝ се представи по-добър случай.

— Имам нужда от повече време. Искам и аз да съм сигурна като теб. — Опита да се усмихне. — Може би решавам по-бавно. Защо не дойдеш в кухнята да изпиеш едно кафе, докато приготвям закуската? След този огромен диамант се страхувам да разбера каква е втората изненада.

— Още по-голяма — засмя се Зак. — И съм сигурен, че ще ти хареса. Ще опиташ ли да отгатнеш?

— Не съм много добра в отгатването. Какво трябва да попитам — дали е животно, растение или минерал?

— Точно така. — Зак отпи от кафето си. — И ми се струва, че правилният отговор е „И трите“.

Когато закуската беше готова, Джейми вече бе налучкала, че предметът е твърде голям и тежък, за да бъде повдигнат.

— А движи ли се? — попита тя, предполагайки, че е кола.

— С огромно усилие — весело отвърна Зак. — Предаваш ли се?

— Още не — заяви Джейми. Излъчването му изпълваше цялата стая, а сърцето ѝ пърхаше развълнувано. — В града ли е, в Сейнт Луис? — бе следващият въпрос.

— Да — каза Зак и добави: — Много вкусно готвиш!

— Всеки умее да прави бекон с яйца — рече Джейми. Не можеше да се сети каква е изненадата. Не можеше и да яде. Седеше,

наблюдаваше Зак и се чудеше как да му обясни. Пое си дъх, погледна го в очите... и отново почувства как сърцето ѝ я предава. Зак приличаше на малко момче, което се храни на коледната трапеза. — Добре, предавам се. Кажете какво е? — попита тя.

— Първо ще ти кажа — Зак се изправи и ѝ подаде ръка, — а после ще те заведа да го видиш. Всъщност и аз не съм го виждал още, но мисля, че и двамата ще го харесаме. Става дума за къща, ако още не си се досетила.

— Как къща? — Джейми бе поразена. Това бе последното, за което би се сетила. Внезапно се ядоса. И когато Зак протегна ръце към нея, явно взел изненадата ѝ за радост, тя рязко се дръпна и каза през сълзи: — Не ме докосвай! Какво те е прихванало, та си ми купил къща, без дори да ме питаш?

И този... този пръстен! А аз нямам ли право на решение? Ти си същия като баща си. Господи! Първо той ми заявява, че ако не се омъжа за теб, няма да получа магазина в хотела. А сега и ти! Той ли те посъветва да го направиш или просто и двамата сте еднакво глупави? Не че има някакво значение — аз вече съм решила, че не мога да се омъжа за теб. Няма да си зарежа магазина и да те следвам по целия свят, не и след огромния труд, който съм вложила в този бизнес! Мога да го преместя някъде другаде! Никой няма право да ме изнудва така. Никой! А сега си тръгвай и ме остави на мира!

— Нямах представа какво е намислил баща ми, но, повярвай ми, той няма да изпълни закана си — каза Зак пребледнял. — Не се тревожи за това. А ако искаш да избереш друга къща или пръстен, ще го направим. Разбирам защо си разстроена, но опитай да се успокоиш. Всичко ще се нареди...

— Не! Не мога да се омъжа за теб. Наистина. Иди си... — Джейми изхлипа.

— Не зная какво да кажа. — Зак мрачно пристъпи към вратата.

— Не казвай нищо. Просто си тръгвай.

Той си облече палтото и замислено се вгледа в лицето ѝ.

— Сигурно наистина ме мразиш, щом ме караш да си тръгвам и ми говориш така. — Постави ръка на бравата. — А начина, по който ме целуваше, ме караше да си мисля, че ме обичаш. Сигурно съм се объркал.

Той излезе и затръшна вратата след себе си — толкова бързо, че не видя как Джейми избухва в плач.

— Не те мразя, Зак, обичам те — изхлипа тя. — Божичко, с какво съм заслужила това?

СЕДМА ГЛАВА

Джейми изтича до прозореца. С размътен от сълзите поглед видя как Зак излиза на улицата с наведена глава. За секунда помисли да се втурне след него, но видът му ѝ подсказа, че ще бъде по-добре да не го прави. Гледа след него, докато се скри от очите ѝ, а после неудържимо се разрида. Бе отблъснала мъжа, когото обичаше, при това изглежда завинаги. И сигурно пропастта между него и баща му щеше да стане непреодолима. Всичко в нея крещеше, че е постъпила погрешно... Защо, за бога, постъпи така!

Денят отмина, а тя все не можеше да намери изход. Накрая се качи в колата и бавно се отправи към къщата на леля си и чичо си. Не искаше да ги товари с проблеми, но се чувстваше твърде разстроена, за да прекара нощта сама.

— Господи! Какво се е случило, детето ми? — възкликна чичо Бърт, когато зърна бледото ѝ лице и подутите очи.

— Зак ме напусна. Казах му да се маха.

— Защо си сторила такова нещо? — попита леля ѝ. — Да не би да те е обидил с нещо?

Джейми отново избухна в сълзи — та Зак бе толкова сдържан и мил.

— Ела в хола и ни разкажи всичко. — Леля Марта я прегърна през кръста. — Опитай да се успокоиш, а аз ще ти направя чаша чай.

Джейми се отпусна в креслото. След малко чаят бе готов, а леля ѝ и чичо ѝ седяха срещу нея. Тя им разказа цялата история, като започна със заплахата на Айзая.

— Бях толкова сигурна, че в живота ми няма място за Зак, но сега съм готова на всичко, за да си го върна. Може би, ако бяхме прекарвали повече време заедно... Толкова се зарадва, когато ме видя, а аз... Сега си мисли, че го мразя. Никога няма да повярва, че го обичам. Защо не си замълчах? Защо? — Джейми се разрида.

— Милото ми... успокой се... — Леля ѝ стана и се приближи до нея. — За едно си съвсем права. Събитията се развиха ужасно бързо.

Не зная защо Зак е решил, че може да ти купува пръстен и къща, без дори да те е попитал. Това не е редно.

— Но аз го обичам! И не искам да го загубя.

— Ето, че стигнахме и до това — обади се чичо Бърт. — Чувстваш, че си направила грешка. Но наистина ли беше грешка? Бъди честна пред себе си. Как мислиш, би ли се примирила с това положение?

— Не. Но можех да бъда по-разумна, нали?

— Влюбените рядко се вслушват в разума — въздъхна чичо й. — Погледни откъм добрата страна на нещата. Нещата между теб и Зак или ще се уредят от само себе си, или изобщо няма да се уредят. И по-добре това да стане преди да сте се оженили, отколкото след това.

— Как мислиш, има ли някаква вероятност той да се върне?

— Ако те обича, ще го направи — успокоително каза леля Марта. — Сигурна съм.

— Един истински мъж не се предава — заяви чичо Бърт. — Ще се върне. Междувременно, ти гледай да си постоянно заета. Предполагам, че това няма да те затрудни.

— Ни най-малко — въздъхна Джейми. — След като Айзая научи какво съм направила днес, ще ми се отвори достатъчно работа покрай преместването на магазина.

На следващата сутрин в магазина я чакаше бележка, в която я подканваха веднага да отиде при управителя. Джейми не се изненада. Но затова пък, когато видя, че договорът я очаква, направо се смая.

— Снощи господин Дънам и синът му ми оставиха специално нареждане да се погрижа за подписването на договора ви по най-бързия начин. — Управителят се приведе напред и добави доверително: — Струва ми се, че младият господин Дънам най-после е убедил баща си да излезе в отпуск. Напоследък Айзая работеше ужасно много, а сърцето му не е в най-добра форма. Вече е прекарал няколко операции.

— О, не знаех това. — Джейми се замисли. Може би затова Зак бързаше с брака — нали Айзая бе споменал, че много иска да го види оженен. Тогава тези думи бяха минали покрай ушите й, но сега се замисли над тях. Единственото хубаво нещо беше, че Зак очевидно се бе сдобрил с баща си. Подписа договора и го върна на управителя.

— Младият господин Дънам ме помоли да ви предам това. — Управителят ѝ подаде запечатан плик.

Джейми го отвори чак в магазина. Когато прочете бележката от Зак, тя изтича в задната стаичка и се разрида. „Надявам се да бъдеш истински щастлива с магазина си“. Чичо Бърт тактично ѝ бе споменал, че се държи така, сякаш е омъжена за магазина си. Явно Зак също бе забелязал това.

Дните бавно минаваха в седмици, а Джейми нямаше никакви новини от Зак. Отсъствието на баща му също я озадачи, но по-късно научи, че е назначил друг човек да наблюдава работата в хотела. При други обстоятелства Джейми много би се радвала на възможността активно да участва в озеленяването на сградата, но сега болезнената пустота в сърцето ѝ отнемаше почти цялото удоволствие.

— Не трябва ли вече да ми мине? — попита тя леля Марта. Пролетта бе преминала в лято, а душата ѝ все още беше изпълнена с тъга. — Докато съм на работа забравям, но веднага щом се прибера, започвам да си мисля за Зак. На всичкото отгоре Сирано се е разболял и не иска да яде, а ветеринарят не може да разбере какво му е.

— Може би теб гледа — предположи чичо Бърт. — Защо не опиташ да се храниш заедно с него? Така и двамата ще се почувствате по-добре.

— Имаш предвид да седна с чинията си до него ли? — попита Джейми. Чичо ѝ кимна, а тя се усмихна. — Какво пък, струва си да опитам. Ако нещо стане със Сирано...

Същата вечер Джейми седна на пода до котарака и започна да се храни досами носа му. Сирано я гледа няколко минути с типичното си котешко спокойствие, а после се нахвърли върху паничката с котешка храна. Джейми се разсмя, а очите ѝ се изпълниха с радостни сълзи.

— От месеци не съм се смяла така — каза тя на чичо си по телефона. — Трябваше да го видиш как яде! Дано не се наложи да ям винаги до него!

— Не зная — отвърна чичо ѝ. — Но ако това помогне и на теб да възвърнеш апетита си, аз съм „за“. Може би е време да направиш нещо и по отношение на Зак. Всеки мъж има предостатъчно гордост, а ти му нанесе доста силен удар.

Може би ще трябва да направиш компромис.

— Мисля, че съм готова за това — каза Джейми. — Дано и със Зак да е така...

След като затвори телефона, тя гушна Сирано и закръстосва стаята. Кое щеше да е по-подходящо — да се обади на Зак или да потърси адреса му и да отиде при него?

— Мисля, че по-добре направо да отида — сподели тя със Сирано. — Ако ще да е на другия край на света. Предпочитам да се видим лице в лице, когато става дума за толкова важно нещо. Да, още утре ще опитам да науча адреса му.

На сутринта се обади в нийоркския офис на „Фантастични пътешествия“ и попита за местонахождението на Зак.

— В момента е тук, в болницата при баща си — уведоми я секретарката. — Него снощи го откараха по спешност. Доколкото разбрах състоянието му е критично, но стабилно.

— О, не! — извика Джейми. — В коя болница?

След няколко минути затвори телефона, разтреперана от вълнение. Зак сигурно беше ужасно разтревожен за баща си. Дали ако сега отидеше при него, нещата щяха да се оправят, или напротив... Всъщност тя беше ли готова да се омъжи за него?

Не ѝ беше необходимо дълго време, за да реши, че ще се омъжи за Зак, стига да имат възможност да прекарват заедно поне половината от годината.

Но може би първо трябваше да му телефонира и да му каже, че го обича. Защото, ако той вече не се интересуваше от нея, всичко останало отпаднаше. С разтреперани пръсти набра номера на болницата, съобщи името си и зачака.

— Здравей, Джейми — чу гласа на Зак няколко минути по-късно. — Радвам се, че се обади.

— Как е баща ти? — попита със свито сърце.

— Уви, не много добре. Засега се държи, но лекарите казват, че сърцето му не е никак добре.

— Ох, Зак, толкова съжалявам! — Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Мисълта, че тя е предизвикала конфликта между тях, не ѝ даваше мира. Започна да задава обичайните въпроси, като през цялото време отчаяно се чудеше как да каже на Зак, че го обича. Той говореше съдържано и тя не знаеше как ще реагира на думите ѝ.

— Ти добре ли си? — попита Зак.

— О, да, много добре. Сирано беше малко болен, но се оправя.

— Какво му беше?

— Ветеринарят не можа да разбере. Не искаше да яде. После чичо Бърт предложи да опитам да се храня заедно с него на пода, послушах го и Сирано пак прояде.

Няколко секунди Зак остана безмълвен.

— Джейми — започна напрегнато той, — трябва да ти кажа нещо. Зная, че се обаждаш заради баща ми и може би не искаш да слушаш това, но все пак трябва да ти го кажа. Обичам те. Обичам те толкова много, че не мога да мисля за нищо друго. Бях решил да дойда и да ти кажа, но баща ми получи удар и... — За секунда признанието на Зак сякаш увисна във въздуха.

— Не казвай нищо повече! — извика Джейми. — Зак, аз също те обичам! — По лицето ѝ се застичаха радостни сълзи. — Зак, това бяха думите, които исках да чуя повече от всичко на света! Страхувах се, че никога няма да ми простиш.

— Джейми! — Гласът на Зак трептеше от радост. — Мила моя... Виждаш ли, пак сме много далеч, а аз не мога да мърдам от тук. Искам... Трябва да те видя! Възможно ли е да дойдеш...

— Разбира се, че е възможно! — Джейми избърса сълзите си. — Ще взема първия самолет за Ню Йорк!

— Обади ми се да ми кажеш номера на полета. Ще те чакам. Тук и без това не мога да помогна много, а тази болница е най-неподходящото място за срещата ни.

Само четири часа по-късно самолетът на Джейми докосна пистата на летище „Кенеди“. Когато вратата се отвори, тя изтича през тунела, а погледът ѝ се плъзна по тълпата от посрещачи. Само след няколко секунди беше в неговите прегръдки и отвърщаше на целувките му, които сякаш нямаха край. Той се засмя и я завъртя като дете, а очите му искряха от щастие. После я остави, отдръпна се, възхитено я огледа и отново я притисна към себе си.

— Джейми, Джейми, Джейми — шепнеше в ухото ѝ. — Ще измислим нещо и никога повече няма да се разделяме, дори цял живот да трябва да карам цветя за магазина ти. Тези няколко месеца се чувствах като в ада.

— Аз също — каза Джейми. — Но не говори прибързано. Искам да видя света заедно с теб. Африка, Аляска, всички прекрасни места,

които познаваш. Ще се справим, ще видиш, и почти никога няма да сме разделени.

— Разбира се, че ще се справим — съгласи се Зак. — Щом сме заедно! Ще отидем ли при баща ми? Иска да те види. Чакаме ли някакъв багаж?

— Не нося нищо, освен чантата си. — Джейми поклати глава. — Когато ми каза, че искаш да дойда, забравих за всичко останало.

— Поне веднъж да не постъпиш разумно — засмя се Зак. — Но не се притеснявай, в Ню Йорк има достатъчно магазини. — Хвана я за ръка и я поведе към чакащата лимузина. — На баща ми е — обясни той. — Винаги, когато посещавам Ню Йорк, отсядам в неговия апартамент. Идвам толкова рядко, че няма смисъл да наемам отделен апартамент. Ще има достатъчно място и за двама ни. Надявам се, нямаш намерение да се прибиращ в Сейнт Луис още тази вечер.

— Ще остана толкова дълго, колкото искаш — усмихна се Джейми и се сгуши в него. — Барни ще наглежда магазина.

— Значи наистина се реши — усмихна се Зак. — Трябва да поговорим за доста неща, след като посетим баща ми. — Отдръпна се и я погледна сериозно. — Беше толкова доволен, когато разбра, че ще дойдеш. Мисли си, че вината за проблемите ни е изцяло негова — въпреки безбройните ми опити да го убедя, че за всичко съм виновен аз. Първо създадох впечатлението, че само флиртувам с теб, въпреки че желях много повече. Това бе причината да си убедена, че не съм подходящ за съпруг, особено след като непрекъснато обикалям света в компанията на интересни хора. Беше щастлива и сигурна в своя магазин, така че защо бе нужно да рискуваш всичко заради някого, когото дори не познаваш добре? Бе ми нужно известно време, за да видя нещата от твоя гледна точка, включително къщата и пръстена. И веднага започнах да се проклинам за глупостта си. А също и заради онази бележка. Ще можеш ли да ми простиш?

— Мисля, че си твърде взискателен към себе си. Аз съм тази, която има нужда от прошка. Преди време чичо Бърт ми спомена, че се държа така, сякаш съм омъжена за магазина. Единственото ми извинение, при това не много убедително, е, че бяхме твърде малко заедно. Всичко се случваше толкова бързо! — Тя се облегна на рамото му. — А когато съм с теб ми се струва, че целият свят е градина! Защо ми е притрябвал магазин за цветя?

— Но ти обичаш работата си — усмихна се Зак и я целуна по челото. — По-важното обаче е, че обичаш мен. Знаеш ли какъв бе първият въпрос на баща ми, когато влязох при него, побеснял от гняв? Попита ме дали съм ти казал колко много те обичам. Когато му отвърнах, че не съм, но според мен ти сигурно си се досетила, след като съм ти предложил да се оженим, той каза няколко незабравими думи по повод безкрайната ми глупост. Направих грешка, Джейми.

— Как мислиш, дали ще се почувства по-добре, ако разбере, че ще се оженим?

— Това предложение ли е? — изненадано я погледна Зак.

— Като че ли. Освен ако оригиналното предложение е в сила.

— Е, поне не е в оригиналната си форма — каза Зак. — Какво ще кажеш например за следното: Джейми, аз те обичам, обожавам те. Съгласна ли си да се омъжиш за мен? Бих паднал на колене, но ми е ужасно трудно да го направя в колата.

— О, Зак, разбира се, че съм съгласна! — Джейми се отпусна в прегръдките му и отвърна на дългата целувка. — Пазиш ли още онзи прекрасен пръстен?

— В сейфа при баща ми е. Наистина ли ти харесва, или...

— Харесва ми! Това е най-прекрасният пръстен, който съм виждала — прекъсна го Джейми. — Къщата сигурно също ще ми хареса. Ако, разбира се, наистина си я купил.

— Не, защото само бях направил постъпки за мястото. Но ще намерим друга. Заедно. Ще бъде много по-забавно. Може би дори ще вземем и Сирано, за да сме сигурни, че я одобрява.

— Не съм сигурна, че искам къща с мишки. А точно такава би му харесала най-много. — Джейми се засмя.

— А аз нямах нищо против онази мишка в кухнята ти — усмихна се Зак. Лимузината забави ход и той погледна през прозореца. Завиваха по алеята на болницата. — Трябва да те предупредя, че баща ми е свързан с толкова много системи, жици и монитори, че почти не прилича на човек. Не е много приятна гледка.

Джейми опита да се стегне, но въпреки това се почувства разстроена от вида на Айзая Дънам. Но когато я видя, погледът му се проясни и той протегна ръка към нея.

— Не можеш да си представиш колко се радвам да видя Закаряя отново щастлив — каза той. — Желанието ми да видя тази сватба май

доведе до доста неприятности, но... — На устните му се появи усмивка и той добави: — Струва ми се, че в края на краищата съм успял да постигна своето, нали?

— Бяхте по-мъдър и от двамата ни — каза Джейми. — Сега обещавайте, че ще оздравеете за сватбата. Това е много важно, защото не мога да се омъжа за Зак, ако нямаме подходящ дядо за децата ни.

— Ще направя всичко по силите си — съгласи се Айзая. — Но не отлагайте сватбата. Закарая има нужда от теб.

— Сякаш започна да оздравява пред очите ми — каза Зак малко по-късно, докато лимузината ги отнасяше към апартамента. — Ти се държа чудесно с него, Джейми... Откакто те срещнах започнах да се замислям за много неща — за взаимоотношенията с баща ми, за това какво смятам да правя през останалата част от живота си. Смятам, че тази болка ми помогна много, особено сега, когато отново си с мен.

— Какво означава „останала част от живота“? — попита Джейми. — Да не би да се откажеш от пътешествията?

— Ще пътувам по-рядко — отвърна Зак. — Обучавам няколко души, които ще ме заместят, а аз ще се върна към доктората си. Мисля, че така ще мога да се занимавам по-пълноценно с професията си, а и ще осигуря стабилен семеен живот за нас и децата ни. Доколкото разбирам, децата са в плановете ти.

— Разбира се! — каза Джейми и го целуна. — Въпреки че бях започнала да харесвам идеята за пътуванията, по време на които бих могла да науча много за екзотичните растения и да ти помагам в ботаническата работа. Разбира се, когато ни се родят деца... Какво пък, те също могат да пътуват. Помисли само колко много ще научат.

— Наистина, защо не? — Зак отново я прегърна. После тихо се засмя. — Когато ми разказа как си седяла на пода до Сирано, аз сякаш те видях пред себе си и толкова се трогнах от тази мила гледка, че не можах да се сдържа и ти казах колко много те обичам.

— Моят котарак Сирано успя да събере двама влюбени, права ли съм?

— Точно така — съгласи се Зак.

Лимузината спря пред голяма сграда, където ги посрещна униформен портиер. Зак подаде ръка на Джейми и двамата влязоха в асансьора, който се стрелна към последния етаж. Терасата на огромния апартамент бе цялата в цветя, истинска градина под небето.

— Прекрасно е! — възкликна Джейми. — Невероятна гледка!

— Това е нищо в сравнение със саваните на Африка или с безкрайната Аляска — Зак се вгледа в нея. — Градовете и луксозните апартаменти не означават много за мен. Сигурна ли си, че ще бъдеш щастлива с мъж, който предпочита да бъде на хиляди километри от всичко това и да гледа как стадо слонове се къпят в някое езеро, а над тях се рее орел?

— Много щастлива — каза Джейми и очите ѝ внезапно се насълзиха. — Обичам градовете, но обичам и да виждам нови неща, да се уча... Мисля, че ни очаква прекрасен живот.

— Аз също мисля така. — Той прегърна Джейми и я целува дотогава, докато тя почувства, че е готова да литне и да се присъедини към белите облачета над главите им. Тя вече беше сигурна, че Зак Дънам е забележителен човек с дълбока душевност и че заслужава най-голямата обич на света.

— О, Зак — промълви тя, — толкова те обичам! — Замислено го погледна. — Сигурно ще мине доста време преди баща ти да оздравее, за да присъства на сватбата.

— Готов съм да се ожена за теб по всяко време — нежно се усмихна Зак. — Може би трябва да си го направим веднага, без никакъв шум, а после да организираме тържество за всички останали. Сигурен съм, че баща ми ще ни разбере. Добре знае колко отчаян бях. А леля Марта и чичо Бърт дали ще харесат тази идея?

— Тези романтични души ли? — Джейми се засмя. — Направо ще ни ръкопляскаат. — Тя страстно целуна Зак и му се усмихна. — Струва ми се, че за всеки проблем може да се намери разрешение, стига да използваш разума си. Не мислиш ли?

— Да, но ако послушаш и сърцето си — съгласи се Зак.

КАВАЛЕР ЗА ПРАЗНИКА

Даян Уилямс няма кавалер за тържеството по случай Деня на влюбените. Шансът я среща с един симпатичен непознат и тя му предлага да я придружи на празника. Той приема с готовност и случайността се превръща в съдбовно преживяване.

ПЪРВА ГЛАВА

Даян Уилямс вече имаше готов сценарий. Представяше си как, докато бута количката из местния супермаркет към щанда за замразени храни, висок тъмнокос красавец, шляещ се наоколо, ще я спре и ще възкликне с очарователна усмивка: „Та вие нямате нужда от нискокалорични храни!“.

Тя ще се обърне към него и въздухът ще затрепти под звуците на симфония от Римски-Корсаков или далечен камбанен звън — Даян още не беше обмислила докрай този епизод — и в същия миг със сърцето си ще усети, че това е мъжът, когото е чакала цял живот.

Трябваше да признае, че фантазиите ѝ бяха по момичешки глупави. Подобно случайно запознанство можеше да ѝ създаде куп неприятности. Вече имаше горчивия опит от един несполучлив брак.

Преди три години нейният съпруг я бе напуснал, защото бе счел за нужно да промени живота си. Попаднал на едно „сладко младо същество“, той набързо се бе развел с нея и бе заминал да живее в провинцията.

Още я болеше. Болеше я повече от всичко преживяно досега. Но тя винаги беше оцелявала. Щеше да се справи и този път. Може би поради тази причина Джак не изпитваше угризения, задето я бе оставил сама да възпитава Джейсън и Джил.

Даян с изненада бе установила, че има необикновени деца. Само година, след като баща им ги бе изоставил, те започнаха да настояват Даян да си намери някой друг. Не пропуснаха да ѝ напомнят, че баща им бе имал доста приятелки, още преди да ги напусне. Майка ѝ също непрекъснато я подтикваше да завърже познанство с някой сериозен мъж.

Марта Джейнс нямаше равна на себе си, щом ставаше въпрос да намери подходящ съпруг за дъщеря си. В продължение на няколко месеца се изредиха дузина кандидати, чието единствено достойнство бе, че са ергени.

След злополучната вечеря с мъжа, който закачи перуката си на един ниско висящ полилей, чашата преля и Даян реши да вземе нещата в свои ръце.

Лесно беше да се каже, ала трудно да се изпълни. В продължение на шест месеца тя не отиде на нито една среща. А сега само за една седмица се налагаше да си намери кавалер. И то не какъв да е — трябваше да е висок, мургав и красив. Добре би било да е и богат, но нямаше време да търси. Вечерята по случай празника на Свети Валентин в Общинския център на Порт Блосъм беше в събота. Тази събота!

От момента, в който преди шест седмици бе публикувано съобщението, Джейсън и Джил не я оставяха на мира, настояваха да отиде. Бяха сигурни, че жена като майка им ще си намери някой кавалер дотогава! И то достатъчно красив. Въпрос на семейна чест.

До вечерята оставаха само няколко дни, а Даян все още не бе попаднала на подходящия мъж.

— Дойдох си! — обяви Джейсън, нейният четиринадесетгодишен син. Той затръшна външната врата толкова силно, че кухненските прозорци зазвънтяха. Захвърли учебниците на масата и се запъти към хладилника.

— Няма ли да закусиш? — усмихнато подвижна Даян и поклати глава. Джейсън се появи с пилешко бутче между зъбите, с парче вишнев пай в едната ръка и с поднос студено пиле в другата.

— Нещо ново в училище?

Той повдигна рамене, остави пая и отхапа от бутчето.

— Нищо интересно.

Даян знаеше какво следва. Въпросът, който той й задаваше всеки следобед, откакто бе обявена проклетата вечеря.

— Намери ли си кавалер? — Той се подпря на масата и я прониза с поглед. Джейсън можеше да предугади всяко нейно действие и да разобличи всеки опит за измама.

— Не — отговори тя, привидно безгрижно.

— Вечерята е тази събота!

Нима трябваше някой да й напомня!

— Знам. Престани да се тревожиш. Все ще намеря някой.

— Но не кой да е. Трябва да е някой, с който ще направиш впечатление. Порядъчен...

— Знам, знам.

— Баба каза, че може да ти уреди среща с...

— Не! — Даян беше категорична. — Отказвам да се срещам с когото и да било от избраниците на баба ти.

— А защо не си намериш сама някой? Чакаш да...

— Работа по въпроса — успокой го тя, макар да знаеше, че не полага особени усилия.

Докато не беше принудена да се заеме с това, Даян не си даваше сметка колко е ограничен изборът ѝ. През последните две години беше излизала с двама свои познати, но с нито един от тях нямаше сериозна връзка. И двамата бяха прекалено любезни, прекалено изискани и прекалено много приличаха на Джак, затова не искаше да рискува.

Входната врата отново хлопна. Този път по-леко.

— Дойдох си — извика десетгодишната Джил от антрето, захвърли учебниците на пода и се втурна към кухнята. Застана на прага и заплашително постави ръце на кръста си, съгледала Джейсън да похапва. — Надявам се, не сте изяли целия пай.

— Ще ти излязат брадавици, ако се ядосваш толкова — подигра ѝ се Джейсън. — Има за всички.

Джил погледна сериозно майка си и двете едновременно извикаха:

— Някой определи ли ти среща?

Джейсън отговори вместо Даян:

— Не, никой. Има само пет дни на разположение да намери порядъчен мъж, но всичко, което казва, е, че работи по въпроса.

— Мамо... — Кафявите очи на Джил издаваха безпокойство.

— Деца, моля ви!

— Всички ще отидат на вечерята — съобщи Джил, сякаш Даян не го знаеше. — Ти трябва да бъдеш там, просто трябва да бъдеш! Казах на приятелите си, че ще отидеш.

Натискът продължаваше. Въпреки това, тя им се усмихна ведро и ги увери, че няма за какво да се тревожат.

След около час, докато приготвяше вечерята, Даян чу как Джил и Джейсън си говорят във всекидневната, сгушени пред телевизора. Планираха любовния ѝ живот и умуваха кой ще е най-добре да я заведе на празника. По всяка вероятност бяха се спрели на онзи с перуката.

— Нещо нередно ли има? — надникна Даян.

Беше необичайно да гледат телевизия по това време и още по-необичайно — между тях да цари такова разбирателство. Явно бяха пуснали телевизора, за да не чува разговора им. Изгледаха я виновно, но Джейсън пръв се окопоти:

— Нередно ли? Приказваме си с Джил, това е всичко. Искаш ли да ти помогна?

Само това предложение беше достатъчно доказателство, че нещо заговорничат.

— Джил, ще подредиш ли масата за вечеря? — Даян им обърна гръб и се върна в кухнята.

Бяха намислили нещо, но какво — Даян можеше само да гадае. Без съмнение в заговора беше замесена и баба им.

Докато Джил подреждаше приборите, Джейсън се обади по телефона, но така мърмореше в слушалката, че тя нищо не можа да разбере.

Подозренията на Даян се потвърдиха, когато майка ѝ пристигна малко след вечеря. Джейсън и Джил веднага излязоха от кухнята под предлог, че имат да пишат домашни. Доста подозрително!

— Искаш ли малко чай, мамо? — предложи Даян, за да отложи неприятния разговор. Не трябваше да е Шерлок Холмс, за да се досети, че децата бяха извикали баба си като последно спасение.

— Ако няма да ти създаде проблеми.

Това беше обичайният отговор на майка ѝ.

— Не, няма да ми създаде проблеми.

— Тогава ще пия чай.

Заради вечерния си курс по аеробика Даян предварително се бе преоблякла с намерението да се измъкне, без да я забележат.

— Преди да попиташ, а аз знам, че ще го направиш — каза тя учудващо търпеливо, — държа да ти съобщя, че никой още не ми е определил среща за празника на Свети Валентин.

Майка ѝ бавно поклати глава, като че ли Даян току-що беше казала нещо извънредно важно. Разбиранията на Марта за живота бяха доста остарели.

Винаги започваше със заобикалки. Даян много обичаше майка си, но никой на този свят не беше способен да я ядоса по-бързо.

— Ти все още имаш хубава фигура — каза Марта сериозно. — Това е предимство. Наследила си кафявите очи и хубавата гъста коса от баща ти. Но всъщност трябва да благодариш на дядо си — той имаше толкова гъста коса, че...

— Мамо! Споменах ли ти, че закъснявам за курса по аеробика?

— Няма да те задържам!

— Трябва да изляза, но искам да чуя причината за твоето неочаквано посещение.

— Не се тревожи. Ще ти кажа и можеш да вървиш. Разбира се, това, което ще ти съобщи майка ти, не е толкова важно, колкото курса...

Даян преглътна. Щеше да бъде голяма грешка, ако проявеше слабост. Сервира чая и седна срещу майка си.

— Кожата ти все още е толкова свежа...

— Мамо — предупреди Даян, — няма нужда да ми казваш всичко това. Знам, че имам хубава кожа. Знам, че имам хубава фигура и гъста дълга коса. В края на краищата, познавам себе си най-добре.

— О-о-о — възпротиви се Марта, — ето тук грешиш!

Ако беше на петнайсет години, майка ѝ щеше да я плесне през ръцете, но сега, на трийсет и три, Марта използваше друга тактика. Караше я да се чувства виновна.

— Не ми остава много време...

— Мамо!

— Не, изслушай ме. Аз съм жена на възраст и имам право да кажа това, което мисля, защото Господ може да ме извика при себе си по всяко време.

Даян сложи лъжичка захар и бавно разбърка чая, докато събере мислите си. Облакът се на масата и пийна от чая.

— Слушам те.

Майка ѝ очевидно се бе успокоила.

— Загубила си вяра в себе си.

— Не, не е вярно.

Марта Джейнс се подсмихна.

— Джак те напусна и това те кара да мислиш, че вината е в теб. Но това, което не разбираш, е, че той щеше да го стори, дори да беше красива като Мерилин Монро. Причината е в самия него.

Разговорът вземаше нежелан обрат. Даян предпочиташе да не говори за Джак. Нямахме смисъл да се рови в миналото и да отваря стари рани. Джак си беше отишъл, но животът продължаваше. Фактът, че майка ѝ спомена бившия ѝ съпруг, я изненада.

— Боже мой! — възкликна Даян, поглеждайки часовника.

— Днес следобед — задържа ръката на дъщеря си Марта — срещнах един хубав млад мъж в месарницата. Мари Цимерман ми разказа за него и аз отидох да си поговорим.

— Мамо...

— Замълчи и слушай! Той е разведен, но по вина на жена му. Прави чудесна кървавица, която се топи в устата. Настоя да я опитам. Никога не съм яла толкова хубава кървавица. Мъж, който прави такъв деликатес, би бил дар божи за всяко семейство. — О, Господи! Майка ѝ вече я виждаше омъжена за този тип. — Разказах му всичко за теб и той любезно предложи да излезете заедно.

— Мамо, моля те! Вече ти казах, че няма да ходя на нито една от срещите, които ми уреждаш.

— Джеръм е чудесен. Той е...

— Не искам да бъда груба, но наистина трябва да тръгвам. — Даян бързо стана, облече се и извика на децата, че ще се върне след час.

Чак когато се качи в колата, тя осъзна, че чакаха да им съобщат дали е решила с кого да отиде на проклетата вечеря.

ВТОРА ГЛАВА

— По дяволите! — промърмори Даян, докато за десети път проверяваше портмонето си. — По дяволите! — повтори пак и тръшна обемистата си кожена чанта върху колата. По закона за всемирната гадост започна и да вали!

Даян въздъхна и се върна в Общинския център на Порт Блосъм, решена да потърси съдействие.

— Изглежда съм си забравила ключовете в колата.

— О, горката! Има ли някой, на когото да се обадиш?

— Член съм на автомобилния клуб и ще се опитам да извикам някой от тях да ми помогне. Искам да се обадя и вкъщи, за да ги предупредя, че ще закъснея. Нали ще ми позволите да използвам телефона?

— Разбира се — усмихна се мило младата жена. — Но побързайте, затваряме след петнайсет минути.

След половин час Даян все още стоеше облегната на колата си и нервничеше, когато пристигна един червен аварийен джип. Шофьорът, когото Даян не можа да познае в тъмното, паркира до нея, подаде глава и извика:

— Вие ли сте дамата, която позвъни, че си е забравила ключовете в колата?

— Ами... Как да ви кажа, не съвсем, защото ми е много приятно да си седя под дъжда по трико за аеробика — саркастично промърмори Даян.

Той се засмя, изключи мотора и скочи от колата.

— Предполагам, че днес просто имате лош ден.

Тя кимна и се почувства неудобно заради излишната си грубост. Той изглеждаше толкова приятелски настроен.

— Защо не се качите в джипа на топло, докато действам? — Той отвори вратата и я покани.

Даян се усмихна едва-едва:

— Не мога да ви откажа след нелюбезния ми отговор преди малко.

— Няма нищо!

Тя се улови, че го разглежда с интерес. Носеше работен гащеризон на райета, изпоцапан с грес. Казваше се Стив — името му беше избродирано с червен конец на джоба. Имаше хубава прическа, изглежда се беше подстригвал скоро. Очите му бяха топли и кафяви — тя се помъчи да намери точната дума — да, бяха нежни.

След като се увери, че се е настанила удобно в джипа, Стив се приближи до нейната кола и освети с фенерче ключалката.

Даян се показа от прозореца и подвикна:

— Обикновено не правя такива неща. Никога преди това не съм си забравяла ключовете в колата. Не знам защо го направих. Случайност!

Той се върна при джипа и каза весело, докато измъкваше изпод седалката кутия с инструменти:

— Всеки прави грешки! Не се притеснявайте.

— Напоследък много ми се струпа на главата — оправда се Даян. Той се изправи, погледна я и кимна съчувствено.

И лицето му е хубаво, дори доста приятно. Направо си беше готин. Гащеризонът не го загрозяваше, напротив — правеше го помъжествен. Беше внимателен и приятелски настроен, макар Даян отдавна да смяташе, че такива мъже са изключителна рядкост. Беше ѝ простено, защото да стоиш сам навън в дъждовна нощ означаваше тъкмо това — да нямаш приятели, макар че почти всички жители в малкото градче се познаваха.

Стив се върна при колата ѝ и започна да човърка ключалката. Даян не я свърташе на едно място.

Слезе и се приближи към него.

— Тревожи ме вечерята.

— Каква вечеря?! — Стив вдигна поглед.

— Общинският център организира вечеря по случай празника на Свети Валентин тази събота. Моите деца ме карат да отида, дори са се обзаложили, че ще си намеря кавалер. Сякаш е въпрос от национално значение да бъде там.

— Разбирам. А защо не ви заведе съпругът ви?

— Разведена съм — каза Даян. — Е, никой не го очакваше след дванайсетгодишен брак. Явно сме се заблуждавали, че имаме добро семейство. Джак веднага се ожени повторно и сега живее в Бостън. — Даян не знаеше защо започна, но след като веднъж заговори, не можеше да спре. Нямаше навика да разказва за личния си живот на непознати.

— Не ви ли е студено?

— Не, благодаря ви. — Не беше съвсем вярно — студено й беше, но повече се тревожеше, че няма кой да я заведе на глупавата вечеря за празника на влюбените. Съмняваше се, че Джейсън, Джил и майка й ще приемат пневмонията като извинение да не отиде.

— Сигурна ли сте? Май треперите.

Тя потърка длани и избегна въпроса.

— Майка ми предложи да отида с Джеръм.

— Кой е Джеръм?

— Ами... Тя все ги намира едни... Смята, че имам нужда от покровителството й, за да не се опаря отново.

Стив я погледна доста озадачен.

— Среците имам предвид — обясни Даян. — Е, ходих почти на всички, които тя ми уреди, макар че...

— Преживяхте разочарование?

— Нещо повече! На една от тях мъжът си запали салфетката.

Стив се засмя.

— Хей, не беше никак смешно! Много се изплаших. Той се паникьоса и започна да размахва горящата салфетка, докато не дойде собственикът с пожарогасител и не предотврати пожара. Сега този злощастен епизод ми се струва доста забавен, но тогава...

Погледът на Стив задържа нейния.

— Предполагам, че сте имала и други разочарования?

— Нито едно, за което да искам да си спомням.

— Значи майка ви пак е започнала със срещите?

Даян кимна.

— Само че сега е спечелила и децата ми за съюзници. Мама попаднала на някакъв месар, който се е специализирал в... Е, няма значение. Важното е, че ако не си намеря кавалер за глупавата вечеря в близките дни, ще трябва да отида с Джеръм.

— Може би няма да е толкова лошо — каза той.

Даян не долови ирония в гласа му.

— Колко мило от ваша страна да го кажете — промърмори тя и скръсти ръце. Нервно обиколи колата два пъти и продължи: — Децата дори са ме инструктирали какъв мъж трябва да търся.

— О-о!

Даян не беше абсолютно сигурна дали я е чул. Ключалката щракна и той отвори вратата. Взе ключовете от таблото и ѝ ги подаде. Даян му благодари и тръгна да се качва в колата.

— Джейсън и Джил, децата ми, искат да се появя там с някой висок, мургав, красив... — Тя спря рязко и се подпря на колата.

Стив я изгледа странно.

— Госпожо, добре ли сте?

Даян потърка с пръсти слепоочието си и кимна.

— Да, струва ми се. — Тя вдиша дълбоко и тръгна към уличната лампа. — Имате ли нещо против да дойдете за минута?

— Аз!

— Моля ви!

Той повдигна рамене и я последва.

Идеята бързо се оформяше в главата ѝ. Той със сигурност беше висок — поне метър и деветдесет и напълно подхождаше на нейния ръст. И беше мургав, с тъмнокестенява коса. А че беше красив, това беше забелязала веднага.

— Нещо нередно ли има? — несигурно попита той.

— Не — усмихна се Даян смутено, въпреки че това, което се канеше да му предложи, сигурно щеше да го шокира. — Между другото, на колко години сте? Трийсет? Трийсет и една?

— Трийсет и пет.

— Това е добре. Дори чудесно! — Няколко години по-стар от нея. Децата щяха да го одобрят.

— Добре?! Чудесно?! — недоумяваше той.

— Женен ли си?

— Глупости! Никога не съм се женил, въпреки че веднъж за малко да го направя. — Той сбърчи вежди подозрително.

— Още по-добре. Предполагам, че нямаш ревнива приятелка или луда любовница, която дебне наоколо да убие съперницата.

— Не, нямам.

Даян въздъхна облекчено.

— Чудесно!

— Вратата на колата ви е отключена — каза той, нетърпелив да си тръгне. — Бъдете спокойна, ще запиша номера ви в автомобилния клуб.

— Да, благодаря. — Тя продължаваше да стои със скръстени ръце и да се взира в него под светлината на уличната лампа. Дявол да го вземе, той изглеждаше по-добре, отколкото ѝ се бе сторило в началото. — Имаш ли приличен костюм?

— Да — засмя се той.

— Имам предвид елегантен, не този, който си носил при връчването на дипломите в гимназията.

— Костюмът ми наистина е хубав.

Даян не искаше да го обиди, но трябваше да пита за всичко.

— Чудесно, чудесно... А какво ще кажеш да изкараш допълнително трийсет долара в събота вечер?

— Извинете, не ви разбрах?

— Предлагам ти трийсет долара, за да ме придружиш на вечерята в чест на Свети Валентин.

Стив не повярва на ушите си. Тази май беше избягала от лудницата.

— Слушай, разбирам, че е малко необичайно, но ти си идеалният мъж. Точно този, който децата ми очакват да ме придружи, а пък и да си призная, нямах време да набирам други доброволци. Суперменът все още не се е появил, ако разбираш какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам.

— Влез ми в положението, някой трябва да ме придружи. Ти си подходящ за целта и вероятно имаш нужда от малко допълнителни средства. Разбирам, не е много, но мисля, че трийсет долара са добра цена. Вечерята започва в седем и ще свърши към девет. Ще спечелиш по петнайсет долара на час!

— Моля?!

— Знам какво си мислиш, но те уверявам — не съм луда! Имам златна кредитна карта, а банките не издават такива на кой да е.

— А карта за библиотека имаш ли?

— И такава имам, но на една от книгите е изтекъл срокът за връщане. Мислех да я върна утре... — Тя започна да рови в

портмонето си, за да му покаже и двете карти, но спря, разбрала, че я подиграва.

— Госпожо...

— Даян Уилямс — каза тя, като пристъпи напред и подаде ръка. Дългите му силни пръсти стиснаха нейните, закачливият му поглед се задържа на лицето ѝ, след което обходи тялото ѝ с нескрит интерес. В очите му просветна нежност. Жестът, макар и незначителен, убеди Даян, че точно той беше мъжът, който търсеше. За сетен път тя започна да му обяснява:

— Съзнавам, всичко това звучи малко налудничаво. Не те обвинявам, задето ме вземаш за смахната. Не съм луда, успокой се. Всяка неделя ходя на църква, в свободното си време помагам в началното училище и на мажоретките към футболния отбор в началото на сезона, през есента.

— Защо избра точно мен?

— Е, малко сложен въпрос. Как да ти кажа... Заради хубавите ти очи, а пък и когато ми предложи да се скрия от дъжда в джипа, въпреки че само ръмеше... — Тя спря и си пое дълбоко дъх. — Тогава разбрах, че имаш благородно сърце и че би се съгласил да участваш в този...

— Фарс — довърши той вместо нея.

Даян кимна и го погледна в очите. Самоувереността ѝ се бе стопила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да признае истината.

— Отчаяна съм. Само една отчаяна жена би постъпила така.

— Събота вечер ли каза?

Както ѝ работеше късметът, той внезапно можеше да си спомни, че вече има планове за вечерта. Нещо важно, като например да чисти трофеите си от състезания по боулинг.

— От седем до девет. Обещавам ти, че няма да те задържам повече. Ако мислиш, че трийсет долара не са достатъчно...

— Дори са достатъчно!

Тя въздъхна облекчено.

— Това значи ли, че си съгласен?

Стив кимна, но явно продължаваше да обмисля предложението.

— Добре — съгласи се той накрая. — Не съм свикнал да отказвам на жена, изпаднала в беда.

ТРЕТА ГЛАВА

— Здравейте! — втурна се Даян в къщата и спря чак сред хола. Всички я изгледаха втрещено.

— Какво се е случило? — попита Джейсън недоумяващо.

— Изглеждаш ужасно! — възкликна Джил.

— Като нещастното сираче от приказката, скъпа — уточни майка й. Тя плетеше на една кука толкова бързо и нервно, че преждата скриптеше между пръстите й.

— Нали позвъних, за да ви кажа, че ще закъснея!

— Но не ни предупреди, че ще се давиш. Какво се е случило?

— Забравих ключовете в колата — нали вече ви обясних!

Джил отиде при майка си, хвана я за ръка и я поведе към огледалото. Даян се ужаси от това, което видя. Дългата й гъста коса висеше на сплъстени мокри кичури по раменете. Тушът за мигли, който уж не би трябвало да се размазва, бе оставил черни следи по бузите й. Беше мокра до кости и изглеждаше така, сякаш я бе влачил порой.

— Господи! — прошепна тя. Стомахът й се сви, като си спомни странното изражение на Стив и думите му, че сигурно има „лош ден“. И с право! Изглеждаше като излязла от приют.

— Защо не се качиш горе и не вземеш горещ душ? — предложи майка й. — Ще се затоплиш.

Даян осъзна неудобното положение, в което бе изпаднала и побърза да се съгласи. Както винаги, майка й беше права.

Появи се отново след половин час, облечена в дебел халат и пухкави розови пантофи. Вече се чувстваше по-добре.

Даян набързо прехвърли през ума си случилото се тази вечер, докато пиеше чай. Дори Стив да беше се съгласил само от съжаление да я придружи на вечерята, нея какво я интересуваше... Важното беше, че има с кого да отиде. Трябваше по-скоро да разкаже на семейството си, за да я оставят на мира.

— Между другото — подхвърли тя небрежно, щом влезе във всекидневната, — намерих си кавалер за събота вечер.

В стаята се възцари мълчание. Дори телевизорът сякаш заглъхна. Синът ѝ, дъщеря ѝ и майка ѝ бавно извърнаха глави и се вторачиха в нея като хипнотизирани.

— Не ме гледайте така! — засмя се Даян. — Нали ви казах, че работя по въпроса! Никой не ми вярваше, че мога и сама да си уредя среща.

— С кого? — попита Марта и присви очи с недоверие.

— О, значи наистина не ми вярвате! Името му е Стив Крейтън.

— Кога го срещна?

— Ами... — Даян не бе подготвена за подробен разпит. — Преди няколко седмици. Срещнахме се случайно тази вечер и той ме попита дали си имам кавалер за празника. Казах му, че нямам, и тогава той предложи да отидем заедно. Чудесно, нали?

— Стив Крейтън!? — Марта повтори още веднъж името бавно, на срички, като се мъчеше да си спомни откъде ѝ е познато.

— Досега не си споменавала нищо за него. — Джейсън я погледна обвинително. Седна на килима и подпря брадичка на коленете си — явно обмисляше неочаквания обрат на събитията.

— Ами да, иначе нямаше да ме оставите на мира.

Марта размотаваше нервно кълбото.

— Как се срещнахте вие двамата?

Даян изобщо не беше готова да отговаря на такива въпроси. Бе се заблудила, че ако им съобщи за Стив, това ще бъде достатъчно. Колко наивно от нейна страна!

Те очакваха подробности. Изчерпателни! Но единственото, което Даян можеше да направи, беше да ги измисли. Щеше да ги разочарова, ако признае, че го е срещнала едва тази вечер, и на ръба на отчаянието си му е предложила пари, за да я придружи.

— Срещнахме се... преди няколко седмици в супермаркета — обясни тя, като се запъваше и избягваше погледите им. Молеше се с това да задоволи любопитството им. Но когато спря да отпие от чая, и тримата продължиха да я гледат в очакване.

— Продължавай! — подкани я Марта.

— Аз... Аз разглеждах замразените храни и... Стив също беше там... Той ми се усмихна и се представи.

— Какво каза след това? — попита Джил, жадна за подробности. Очевидно и Марта споделяше интереса на внучката си, защото остави настрана кълбото и куката и насочи цялото си внимание към Даян.

— След като се представи, той каза, че тези нискокалорични храни със сигурност не са за мен, защото изглеждам чудесно.

Думите трудно се откъсваха от устата ѝ. Трябваше да е много отчаяна от живота, за да се осмели да сподели подобни фантазии със семейството си.

— Колко романтично! — възкликна Джил.

Но Джейсън се намръщи.

— Този ми изглежда много банален. Един истински мъж никога не би отишъл при дама и не би ѝ казал нещо толкова плоско.

— Грещиш! Стив е много симпатичен!

— Да, но май не е много умен.

— А според мен е сладък — побърза да защити майка си Джил. — Щом мама го харесва, значи и аз ще го одобря.

— Ами! Толкова смотаняци се въртят наоколо! — почувства се длъжна да добави Марта.

Даян едва се стърпя да не напомни на скъпата си майка за срещите, които ѝ беше уреждала с мъже, принадлежащи към тази категория.

— Мисля, че трябва да се запознаем с него — заяви Джейсън загрижено. — Може да е някой психопат-убиец или нещо подобно.

— Джейсън! Говориш глупости! Освен това ще имаш възможност да се запознаеш с него в събота вечер.

— Тогава вече може да е късно.

— Джейсън има право, скъпа — намеси се Марта Джейнс. — Нищо няма да се промени, ако ни представиш този млад мъж преди събота.

— Аз... Но той вероятно е зает... Работи и...

— Какво работи?

— Ами... — Даян не можа да измисли убедителна лъжа за толкова кратко време и беше принудена да каже истината. — Кара авариен джип.

Думите ѝ бяха последвани от напрегнато мълчание. Децата и майка ѝ се спогледаха многозначително.

— Чувала съм разни истории за шофьори — процеди Марта. — Не искам да разказвам нито една от тях пред децата, ако не възразяваш.

— Мамо, ставаш...

— Джейсън е абсолютно прав. Настоявам да се срещнем с този Стив. Не можеш да имаш доверие на шофьори и на каубои.

Даян извърна очи.

Марта се опита да замаже положението:

— Не очаквам да си наясно по въпроса, Даян, след като се омъжи толкова млада.

— Ти си се омъжила за татко, когато си била на шестнайсет — всъщност омъжила си се по-млада и от мен. — Тонът ѝ бе миролюбив. Не искаше да спори, защото беше попаднала в капан.

— Да, но аз съм живяла по-дълго! — закани ѝ се Марта с куката за плетене. — Една майка ги знае тези работи.

— Баба е права — додаде Джейсън дълбокомъдрено. — Трябва да се срещнем с този Стив преди да излезете заедно.

Даян отпусна ръце безпомощно.

— Хей, мислех, че вие, децата, най-много искате да отида на тази вечеря.

— Но ние си имаме принципи — присъедини се Джил.

— Ще видя какво мога да направя — промърмори Даян.

— Покани го на вечеря в четвъртък — предложи майка ѝ. — Ще приготвя моя „Строганов“ и ябълков пай.

— Ами... той може да е зает.

— Тогава го покани в сряда — продължи да настоява Джейсън.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

— Добре. Ще го поканим в четвъртък.

О, Господи, в какво се забъркваше?!

На следващия ден тя се опита да се свърже със Стив. Беше ѝ дал визитната си картичка и тя я забодя на таблото за съобщения в кухнята. Не искаше да го търси, защото трябваше да му предложи още пари, ако се съгласи да дойде на вечерята в четвъртък. Не можеше да очаква от него да действа само от благородни пориви.

— „Порт Блосъм Тоуинг“ — чу се приятен женски глас.

— Обажда се Даян Уилямс. Бих искала да оставя съобщение за Стив Крейтън.

— Стив е тук. — Думите ѝ бяха последвани от превключване на линията.

— Стив на телефона — отговори познат глас.

— Здравей! — Думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя само искаше да остави съобщение и да го помоли да ѝ се обади, когато му е удобно. Смути се, когато чу гласа му.

— Даян, ти ли си?

— Да. Как ме позна?

Той се засмя нежно и топло.

— По-добре да не ти отговарям. Проверяваш дали не съм се отметнал за събота вечер? Успокой се, не съм. Всъщност тази сутрин минах през Общинския център и взех две покани за вечерята.

— О, не трябваше да го правиш! Но все пак ти благодаря. По-късно ще ти върна парите.

— Прибави ги към другите — успокой я той.

Даян пое дъх и рече:

— Обаждам ти се, за да поговорим за децата ми.

— За децата ти?

— Да — каза тя. — Джейсън, Джил и майка ми мислят, че не е лошо да се срещнете. Опитах се да ги убедя, че ще имат тази възможност в събота, но изглежда това не ги задоволи.

— Разбирам...

— Според Джейсън тогава може да е твърде късно. Нищо чудно да се окажеш убиец или сексманиак. Майка ми пък намира за тревожен факта, че караш авариен джип.

— Да не би да искаш да си сменя работата? Ще ми бъде доста трудно да направя това до събота вечер.

— Не се безпокой. А сега за четвъртък. Канят те на вечеря. Майка ми ще направи „Строганов“ и пай с ябълки от градината на баба Смит — добави Даян, като че ли това щеше да го накара да приеме.

— Четвъртък вечер?

— Ще ти дам още десет долара.

— Десет долара?! — По гласа му пролича, че се засегна и Даян автоматично вдигна цената.

— Добре, петнайсет, но повече не мога. Семейен бюджет, нали разбираш... — Явно тази сделка щеше да ѝ излезе солено. Поканите за вечерята бяха на символичната цена от петнайсет долара, но тя

трябваше да му върне сумата. Освен това му дължеше трийсет долара за това, че ще ѝ бъде кавалер, а сега и още петнайсет, ако се съгласеше да дойде в четвъртък.

— Петнайсет! Сделката е сключена. Нещо друго?

Даян затвори очи. Наближаваше най-лошата част.

— Да — преглътна. — Има още едно нещо. Аз... аз исках да знаеш, че обикновено не изглеждам толкова зле.

— Хей, и преди ти казах — не се притеснявай, онзи ден не ти вървеше и толкова.

— Не искам да си мислиш, че ще те изложи в събота. Там може да има твои познати и след като направих такъв въпрос от това дали имаш приличен костюм и всичко останало... Е, добре, помислих си, че ще се чувстваш спокоен, ако знаеш, че... — Тя млъкна, затвори очи и заяви: — Реших да не си слагам повече туш за мигли!

— Благодаря, че ме предупреди. Сега съм сигурен, че ще спя по-добре.

Даян реши да не обръща внимание на ироничната му забележка, още повече, че си я беше изпросила. Тя не можеше да си обясни защо, но в присъствието на този мъж езикът ѝ се заплиташе. Може би му изглеждаше пълна глупачка. Да плаща на мъж, за да я придружи на тържество! С положителност не би го написала в мемоарите си.

— А, и още нещо — каза Даян, решена да приключи с неприятната част. — Моите близки ми зададоха няколко въпроса за... нас. Как сме се срещнали и така нататък. Няма да е зле да ги обсъдим, за да не се изложи.

— Искаш ли да го направим на кафе по-късно?

— Кога?

— Да кажем в седем, в „Панкейк“. Не се безпокой, аз плащам.

Даян трябваше да преглътне саркастичния намек.

— Добре, но не разполагам с много време.

— Обещавам да не те задържам повече от необходимото.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре — започна Стив подозрително, след като сервитьорката донесе кафето. — И как сме се срещнали?

Даян сниши глас и му разказа за случайната среща в супермаркета на щанда за нискокалорични храни. Беше доста унизително да повтаря собствените си фантазии и пред Стив.

Той я изгледа недоверчиво, когато свърши.

— Шегуваш ли се?

Даян се обиди. Той се подиграваше на романтичните ѝ измислици, а тя дори не беше споменала за симфонията на Римски-Корсаков или за камбаните!

— Нямах време да измисля нещо по-добро. Джейсън ме изненада с въпроса и не бях подготвена.

— Той как реагира на тази история?

— Каза, че сигурно си доста схванат с жените.

— Не го обвинявам. Е, не се тревожи — рече Стив намръщено. — Разчитай на мен за четвъртък. — Каза го така, сякаш задачата, която си поставяше, е извънредно трудна.

— Добре. Само не ме изкарвай по-голяма глупачка, отколкото съм. Разбираш, нали?

— Ще направя каквото мога.

Всъщност Даян не можеше да го обвинява. Всичко отиваше от лошо към по-лошо и за това беше виновна единствено тя. Кой можеше да си представи, че една вечеря ще ѝ причини толкова неприятности!

Докато отпиваха от горещото кафе, Даян разглеждаше мъжа срещу себе си. Тя с изненада откри, че Стив Крейтън изглежда още по-привлекателен от първия път, когато го видя. Беше облечен в спортни панталони и дебел пуловер с цвят на пшеница. На лицето му бе изписана дежурната усмивка. На светло очите му бяха тъмнокафяви, с цвета на косата. Да, той наистина беше един състрадателен и добронамерен мъж! Никой друг на негово място не би се съгласил на това без някакъв съществен мотив.

— Май не те описах много точно на децата ми — призна Даян. Те продължиха да я разпитват за Стив, когато се върнаха от училище. Джейсън си остана скептично настроен, а Джил, винаги склонна към романтика, не спираше да разпитва за подробности. Даян не можеше да си представи от кого е наследила това качество.

— Ще направя всичко възможно да оправдая образа, който си ми създаде — увери я Стив.

Даян отметна кичур от лицето си и се облегна на масата.

— Слушай, съжалявам, че те въвлякох в тази история.

— Няма връщане назад — платих в брой поканите за вечерята.

Намекът за това, което му дължеше, не можеше да се преглътне лесно. Тя извади от чантата чековата книжка.

— Да ти напиша чек за поканите, докато не съм забравила.

— Не, недей — отхвърли той предложението ѝ.

Въпреки това Даян настоя. Ако му плащаше на части, нямаше да се затрудни. Ясно съзнаваше, че когато всичко свърши, ще е похарчила сума, колкото за една почивка на Хаваите.

След като подписа чека, без да вдига поглед, тя рече:

— А ако прибавя още пет долара, мислиш ли, че ще можеш да изглеждаш... и безумно влюбен?

— Безумно влюбен ли? — повтори той недоумяващо.

— Нали разбираш, влюбен до уши.

— Влюбен до уши...

Той отново го повтори, като че ли му говореше на чужд език.

— Поне очарован — опита тя за трети път, толкова високо, че привлече вниманието на сервитьорката. Тя се приближи и доля почти пълните им чаши.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами да изглеждаш така, сякаш ме намираш привлекателна — прошепна тя, като се надвеси над масата.

— Разбирам. Ето какво значело „безумно влюбен“. — Той отпи още една глътка кафе и на Даян ѝ се стори, че го направи нарочно, за да прикрие усмивката си.

— Какво толкова смешно има? — Тя се опари с кафето, но нито стисна устни от болка, нито посегна към чашата с вода. Стоически понесе всичко. Игра на достойнство!

— Нека да видим дали съм те разбрал правилно — каза Стив. — За още пет долара искаш от мен да изглеждам „влюбен до уши“.

— Да — отговори Даян с апломб.

— Ще го направя, разбира се — засмя се той и тя се почувства още по-глупаво. — Само че не съм много сигурен как. — Той се изправи и за миг затвори очи.

— Стив? — прошепна Даян, като се огледа наоколо с надеждата, че никой не ги наблюдава. Той изглеждаше така, сякаш медитираше. — Какво правиш?

— Опитвам се да изглеждам влюбен до уши.

— Хей, ти майтапи ли си правиш с мен?

— Ни най-малко. Щом ми предлагаш цели пет долара, значи е много важно за теб. Искам да го направя, както трябва.

— Виж, няма да го правиш заради мен, а заради десетгодишната ми дъщеря, която е доста романтична. Джил беше толкова развълнувана от начина, по който сме се запознали! И аз... се надявах, че няма да имаш нищо против да... Е, ти знаеш. — Беше сигурна в едно — сгреши, като му предложи да се преструва на влюбен.

— Ще се опитам.

— Ще съм ти благодарна!

— Така става ли? — Стив я погледна, наклони глава на една страна и премрежи очи. Усмихна се нежно и от него се изтръгна чувствена въздишка. След миг размисъл той притисна ръце към сърцето си и въздъхна развълнувано.

— Да не би да имитираш санбернар? — Даян все още не беше сигурна дали ѝ се подиграва или сериозно репетира. — Наистина приличаш на... куче. Джейсън е прав — ти май си малко схванат.

— Но аз само се опитвам да изглеждам безумно влюбен — настоя Стив. — Мислех, че точно това искаш. — И той повтори етюда.

— Престани да се подиграваш! — Даян захвърли салфетката си на масата и стана. — Четвъртък вечер, шест часа, и моля те, не закъснявай! — Тя си взе чантата и излезе от ресторанта.

Стив я последва до колата.

— Е, добре, съжалявам. Прекалих.

Даян кимна. Тя също беше прекалила. Наистина ѝ се искаше да бъде очарован от нея, а да не се преструват заради Джил. Стив беше

красив и мил, но тя не биваше да си въобразява, че може да се влюби в нея.

Негласното признание я шокира. Защитната стена, градена около сърцето ѝ три самотни години, започваше да се руши. Тя не можеше да обясни защо този шофьор я караше да се чувства уязвима и беззащитна.

— Бих искал да опитаме още веднъж — каза той. — Само...

— Да? — Колата ѝ беше паркирана на неосветено място. Лицето на Стив беше в сянка и тя не можеше да разбере дали е искрен или пак имитира чувства.

— Проблемът е — поде несигурно той, — че ние дори не сме се целунали. Не искам да бъда нахален. Очакваш от мен да имам точно определено изражение, но ще ми бъде трудно да се преструвам, без да сме имали някаква... интимна близост.

— Разбирам. — Сърцето на Даян лудо препускаше.

— Ще ми разрешиш ли да те целуна?

Нямаше голям избор. Но пък нямаше и какво да губи.

— Добре, щом настояваш.

Тя си пое дълбоко дъх, затвори очи и повдигна лице към неговото. След като чака достатъчно дълго, Даян отвори очи.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не мога да го направя!

Дълбоко смутена, Даян сложи ръце на хълбоците си.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Изглеждаш така, сякаш ще бъдеш принесена в жертва на жестоко божество.

— Моля? — Даян не можеше да повярва. Та тя правеше точно това, което той предложи.

— Не мога да целуна жена, която изглежда така, сякаш го прави против волята си.

— Ти ми казваш, че съм... О-о, да, да! — Прекалено ядосана, за да говори, тя хвана Стив за лакътя и го повлече към джипа, който беше на няколко метра от нейната кола. Скочи върху стъпалото, погледна го отвисоко и се почувства значително по-добре. Очите ѝ пламтяха, а неговите бяха изпълнени с искрен интерес.

— Даян, какво смяташ да правиш?

— Ще ти покажа, че навремето се целувах доста добре!

— Не се съмнявам.

— Току-що показа, че се съмняваш. Сега ме чуй и слушай добре, защото няма да повтарям. — Спря и размахва показалец под носа му. Да, той беше прав, тя въобще не беше възхитена от малкия му експеримент. Целувката, макар и невинна, щеше да промени отношенията им. Да целуне Стив обаче беше истинско изпитание. И това я разтревожи.

— Слушам те. — Възвърнала самообладанието си, тя отмести поглед и слезе от стъпалото, защото се почувства глупаво. — Какво толкова се каниш да ми кажеш, че дори размахваш показалец под носа ми? — настоя Стив.

Нямаше избор — трябваше да довърши започнатото.

— Когато бях в гимназията на момчетата им харесваше да се целуват с мен.

— И сега ще им хареса — каза Стив нежно, — ако ги окуражиш малко.

Тя го погледна и трябваше да премигне, за да потисне предателските сълзи. Не биваше да се измъчва вечно заради това, че съпругът ѝ я изостави. Джак я потопи в море от мъка. Преди винаги бе се чувствала самоуверена и сигурна, а сега — напротив, бе мнителна и нерешителна.

— Хайде — каза Стив, като хвана нежно раменете ѝ, — нека опитаме. — И леко докосна с устни нейните. Изведнъж чувствата, които Даян беше таила дълбоко в сърцето си, избухнаха с неописуема сила.

Ръцете на Стив потънаха в косите ѝ. Пръстите му заиграха с дългите ѝ кичури. Беше нежен и обаятелен.

Тя се изненада, когато езикът му разтвори устните ѝ, но отговори на целувката.

Бавно и неохотно Стив откъсна устни от нейните. Цяла една дълга минута Даян не посмя да отвори очи. Когато вдигна клепки, видя Стив да я гледа втренчено.

Той премигна.

И тя премигна.

Но след секунда той отново се наведе над нея.

Неспособна да го спре, Даян въздъхна и се отпусна в силните му ръце. Краката ѝ се подкосиха, главата ѝ се замая. Ръцете ѝ се плъзнаха

по врата му и се ключиха около яката на плетения пуловер.

Целувката беше дълга и истинска. Това беше най-хубавата целувка, която Даян бе получавала някога — и най-страстната.

Когато накрая всичко свърши, Стив вдигна очи и се усмихна нежно. В продължение на един дълъг миг никой не продума.

— Не вярвам да имам никакви проблеми — в състояние съм да изглеждам безумно влюбен — прошепна той.

ПЕТА ГЛАВА

— Стив пристига! — извика Джейсън и пусна пердето на прозореца във всекидневната. — Току-що зави с колата по алеята.

Веднага след него, като ехо, се обади Джил.

— Дошъл е с джипа. Той е червен и...

— И е дяволски готин! — похвали Джейсън колата в типичен тийнейджърски стил.

— Какво ви казах? — измърмори наежено Марта, докато наглеждаше своя „Строганов“. — Да кара червен джип! — Гласът ѝ заплашваше да премине в истерия. — Няма съмнение, този мъж е дяволско изчадие!

— Мамо, „дяволски“ за Джейсън означава „страхотен“.

— Никога не съм чувала по-абсурдно нещо през живота си.

Точно в този миг се позвъни. Даян захвърли престилката и отиде да го посрещне в антрето. Джейсън, Джил и майка ѝ я изпревариха.

— Мамо, моля те, отдръпнете се малко. Джейсън! Джил! Ще ми направите ли път?

И тримата отстъпиха неохотно назад. Но в мига, в който Даян сложи ръка на дръжката на вратата, те отново се приближиха.

— Деца, мамо, моля ви! — ядоса се тя.

Джейсън и Джил влязоха с нежелание в хола и седнаха пред телевизора. Марта обаче отказа да се прибере.

Звънна се втори път и след като Даян погледна майка си и не получи никакъв знак, отвори вратата. На прага стоеше Стив с огромен букет червени рози в едната ръка и голям плюшен мечок в другата.

Даян премигна слисано, като изчисли колко струват розите и мечока. Та тя не можеше да си позволи и карамфили! И ако беше сметнал за необходимо да донесе плюшен мечок, защо не беше избрал по-малък и по-евтин?

— Може ли да вляза? — попита той след дълга пауза.

Марта побутна дъщеря си и се усмихна мило.

— Вие трябва да сте Стив? Колко се радвам да ви видя! — възкликна тя, сякаш обожаваше всички шофьори.

Даян се усмихна и покани Стив. Джейсън и Джил изникнаха отново и наблюдаваха с нескрит интерес новия познат на майка им. След като беше видял червения джип, всички опасения на Джейсън относно Стив изчезнаха. Той беше спечелен.

— Стив, бих искала да ти представя семейството си.

— Значи ти си Джейсън — протегна ръка Стив. — Радвам се да се запозная с теб, момчето ми. Майка ти ми е говорила много за теб.

Джейсън засия.

Стив се обърна към Джил и ѝ подаде огромния мечок.

— А това е за теб. Искях да подаря нещо специално на дъщерята на Даян, но не можах да измисля друго. Надявам се, не си разочарована.

— Обичам мечета! — извика Джил и прегърна огромната играчка. — Мама ли ти каза?

— О, не! — ослепително се усмихна Стив. — Просто предположих, че ще ти хареса.

— Благодаря ти, много ти благодаря! — Тя залюля мечока и се затича нагоре по стълбите. — Веднага ще го сложа в леглото си.

Стив я проследи с поглед и се обърна към Даян. За един кратък миг тя се помъчи да му намекне, че преиграва. Той се намръщи, но бързо се съвзе и подаде розите на майка ѝ.

— За мен? — извика Марта и сложи ръка на устата си, очарована от жеста. — О, не трябваше! Господи, не мога да си спомня последния път, когато мъж ми е подарявал рози. — И тя тайно избърса очи с крайчеца на престилката. — Толкова са красиви!

— Мамо, няма ли да ги сложиш във вода? — подкани я Даян.

— О, скъпа, да, трябва. Много мило от твоя страна, Стив! Много мило...

— Джейсън, иди да помогнеш на баба си.

Синът ѝ бе готов да протестира, но се примири и последва баба си в кухнята.

Когато останаха сами, Даян се обърна към Стив.

— Не мислиш ли, че се престараваш? — прошепна тя и от яд дори заекна. — Не мога да си позволя да платя всичко това!

— Не се тревожи.

— Как да не се тревожа? Ти ще ме разориш! Със скоростта, с която харчиш парите ми, ще бъда принудена да измисля друг план.

— По-тихо, ще ни чуят!

— Аз...

Стив постави пръст на устните ѝ.

— Знам един начин да те накарам да замълчиш. Не ме карай да го прилагам. Ще направим лошо впечатление, ако те целуна толкова скоро след пристигането ми.

— Да не си посмял!

Усмивката му я накара да си помисли, че той наистина ще го направи.

— Само се опитвам да изглеждам лудо влюбен!

— Не се престаравай! Трябва да ми отваряш вратата и да ми държиш стола — това е всичко, което искам. Първо си въртиш очите, като че ли изпадаш в амок, задъхваш се като санбернар, след това похарчваш цяло състояние...

— Вечерята е готова — извика Марта от кухнята.

Даян му хвърли последен гневен поглед. Стив я последва и ѝ държа стола.

— Сега доволна ли си? — прошепна той в ухото ѝ, когато Даян сядаше.

Малко след това и петимата се наредиха около масата. Майка ѝ каза молитвата, а Даян се помоли наум Стив да им направи добро впечатление, и все пак не прекалено добро.

Започнаха с ордъовър, продължиха със „Строганоф“, салата от маруля и краставици и завършиха с домашно приготвени кифли. Тогава Джейсън поде темата, която едва се сдържаше да не коментира от самото начало.

— Мама каза, че сте се срещнали в супермаркета.

Стив кимна.

— Тя беше застанала по средата на пътеката и трябваше да я помоля да премести количката си, за да мога да стигна до сладкишите.

Джейсън изглеждаше доволен от уточнението.

— И аз си мислех, че се е случило нещо такова.

— Моля? — направи се Стив на невинен.

Синът на Даян се изкашля и ги погледна, преди да продължи.

— Трябва да чуеш мамината версия за това как сте се запознали.

— Още салатата? — намеси се Даян, като подаде купата на сина си.

Джил изглеждаше объркана.

— Но не си ли се усмихнал на мама и не си ли й казал, че изглежда много добре и така нататък?

Стив използва момента, докато намазваше с масло поредната кифличка, за да събере мислите си. Даян разбра, че се мъчи да угоди и на двете й деца. Ако кажеше, че е споменал нискокалоричните храни и нейната фигура, тогава рискуваше да засегне Джейсън, според когото никой мъж с всичкия си не би казал подобно нещо. От друга страна, ако отречеше, рискуваше да нарани романтично сърчице на Джил.

— И аз бих искала да знам — включи се Марта, която бе повече от доволна, че Стив си сипа втори път от нейния специалитет. — Даян въобще не говори за тези неща. Тя доскоро дори не бе споменавала за теб.

— Ако трябва да бъда честен — рече Стив и се облегна на стола, — не мога да си спомня точно какво казах на Даян. Подразних се от това, че е препречила пътеката, но когато я помолих да я освободи, тя започна да се извинява и бързо отмести количката си. — Джейсън кимна и се успокои. — Ала когато я погледнах, не можах да не си помисля, че това сигурно е най-красивата жена, която съм виждал някога.

Джил въздъхна с облекчение.

— Не си спомням нищо такова! — отсече Даян и посегна за още една кифла. Разряза я със замах и намаза двете половини с масло. Чак тогава забеляза, че в чинията си има друга недокосната кифла.

— Смятам, че след като приключим с вечерята, ще мога да разходя Джейсън с джипа — каза Стив след няколко минути.

— Наистина ли? — Джейсън едва не подскочи от стола.

— Отдавна си го бях наумил — обясни Стив. — Знам, че всяко момче мечтае да се вози в джип.

— Прав си! — Джейсън беше толкова развълнуван, че не можеше да остане нито минута повече на мястото си.

— Когато се върнем с Джейсън, ще направим едно кръгче и с теб. Нали, Даян?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Три чифта очи я стрелнаха с укор, сякаш беше извършила държавна измяна и семейството ѝ бе принудено да я предаде на ЦРУ.

— Сигурна съм, че Даян нямаше това предвид — каза Марта и се усмихна мило на Стив. — Напоследък е много уморена и ги говори едни...

Даян погледна озадачено майка си.

— Можем ли вече да тръгваме? — нетърпеливо попита Джейсън.

— Разбира се, ако майка ти разреши. — Стив погледна Даян. Тя кимна, а Джейсън налага остатъка от кифлата и скочи.

— Като се върнете, ще ви почерпя с ябълков пай — обеща Марта и ги изпрати до вратата.

Щом майка ѝ се върна в кухнята, Даян възмутено попита:

— За какво беше всичко това?

— Кое? — престори се на невинна Марта.

— Че съм била много изморена напоследък.

— А, това ли — престорено се сепна майка ѝ, докато почистваше масата. — Стив иска да останете малко насаме. Съвсем нормално е, затова си позволих да те извиня.

— Да, но...

— Твоето държане, скъпа, беше меко казано нелюбезно. Когато един джентълмен иска да прекара необезпокояван няколко минути с теб, редно е да се съгласиш.

— Мамо! Доколкото си спомням, ти нарече Стив дяволско изчадие. Забрави ли?

— Сега, след като го познавам, си промених мнението.

— Какво стана с месаря Джеръм? Мислех, че него си ми избрала за съпруг.

— Стив ми харесва повече. Той е добър човек и ще бъде глупаво от твоя страна да го оставиш да ти се изплъзне, като се правиш на безразлична.

— Но той наистина ми е безразличен!

Марта Джейнс побърза да поклати глава, убедена в обратното.

— Видях как ти светнаха очите, когато Стив се появи. Можеш да излъжеш всеки друг, но не и собствената си майка. Ти се влюбваш в този млад мъж и, честно казано, аз съм много доволна. Харесвам го.

Даян се намръщи. Ако очите ѝ блестяха, когато Стив пристигна, то беше от гняв, защото се чудеше как ще му плати розите и мечока.

Това, което изпитваше към него, въобще не беше романтично чувство. Или пък... беше?

Боже Господи, как така ще се влюбва в такъв мъж!

Тя продължи да се измъчва от колебания, докато зареждаше миялната машина.

— Стив наистина е симпатичен — заключи Джил. Дъщеря ѝ бе способна да нарече симпатичен дори и хунския вожд Атила, ако ѝ донесеше плюшено мече. — Прилича малко на Том Круз, не мислиш ли? — продължи Джил.

— Не съм забелязала.

Лъжа! Даян беше забелязала много повече, отколкото бе склонна да признае. Въпреки че не беше съгласна с всичко, което вършеше Стив, той си изпълняваше добре ролята. Разбира се, затова му плащаше, но той започваше да надхвърля пълномощията си.

— Сигурна съм, че от Стив Крейтън би излязъл добър съпруг — промърмори Марта замислено и извади пая от печката. — Всъщност си мислех колко хубаво ще бъде да се ожените през лятото. Много по-лесно е да накараш роднините да пътуват, когато времето е хубаво. Най-добре ще е през юни или юли.

— Мамо, моля те! Стив и аз едва се познаваме.

— Напротив — каза Стив, който тъкмо влизаше в кухнята. Той застана зад Марта и вдъхна аромата на ябълковия пай. — Обожавам сватбите през лятото!

ШЕСТА ГЛАВА

— Не мислиш ли, че преиграваш малко? — попита Даян, веднага след като Стив подкара джипа по алеята. Тя седеше като на тръни.

— Съвсем малко — съгласи се Стив, като ѝ се усмихна чаровно.

Даян не смееше да го погледне, защото щеше да загуби самообладание. Очите ѝ щяха да срещнат неговите, а усмивката му щеше да я обезоръжи.

— Все си мисля за цветята и за плюшеното мече — подхвърли Даян, колкото да каже нещо. — Искаше да направя впечатление и това е добре, но отиде твърде далеч, като каза, че ти харесват сватбите през лятото. Та майка ми очакваше да чуе точно това!

— Права си.

Фактът, че веднага се съгласи с нея, бе обезпокоителен. Да, нещо не беше наред. Даян го усети още в първия миг, когато се качи в джипа. Щом затвори вратата и нещо в нея се стегна. Чувството беше особено, меланхолично. Тя изправи рамене и впери поглед пред себе си, твърдо решена да не се поддава на чара му.

— Подозирам, че майка ми ревностно пали свещи всеки следобед и моли Господ да ми изпрати съпруг. Мисли си, че трябва и тя да помага и затова ми урежда среща след среща.

— Никога не бих казал това за сватбите през лятото — рече Стив, — но предположих, че един мъж, който е безумно влюбен, трябва да каже точно това.

Даян въздъхна. Нямахше смисъл да спори. Та той правеше всичко, за да я накара да съжалява за глупавото си хрумване!

— Хей, къде ме караш? — окопити се тя, когато свиха по главната улица.

Стив се усмихна и повдигна вежди.

— На малка разходка. Да не би да искаш да се върнем пет минути, след като сме излезли. Семейството ти...

— ... То стои на входната врата. Очакват да се върна всеки миг.

— Не, напротив.

— И защо мислиш така? — Тя започваше да се притеснява. Но разходката щеше да бъде само една обиколка на квартала. Излишно се безпокоеше.

— Защото казах на майка ти, че ще се върнем след около час.

— След час ли!? — извика Даян, като че ли току-що ѝ беше съобщил, че е отвлечена. — Как така! Времето не е ли ценно за теб?

— Предположих, че ще искаш да ми платиш още няколко долара — все пак искам да направя добро впечатление. Нали съм...

— ... влюбен до уши! — прекъсна го Даян. Истината беше, че идеята да остане насаме със Стив прекалено много я вълнуваше. Ето защо толкова се съпротивляваше. След всяка среща го намираше все по-привлекателен. Без особени усилия той беше успял да очарова семейството ѝ, дори и нея, въпреки че не си го признаваше. Стив Крейтън беше истински чаровник. Даян инстинктивно усещаше, че той не е като Джак. Не беше от този тип мъже, които изоставят семействата си. Тя настръхна при тази мисъл. Щеше да ѝ бъде много по-лесно да се справя с живота, ако не ѝ се налагаше да флиртува с подобни прекрасни мъже като този шофьор на джип. Беше по-лесно да си представя, че всички са безчувствени и не заслужават внимание. Не ѝ харесваше, че Стив се оказа по-различен от очакванията ѝ. Очевидно беше решил да разруши света, който си беше изградила, независимо от опитите ѝ да го запази.

— И още нещо — скръсти тя ръце, без да го поглежда. — Трябва да спреш да се разполагаш толкова свободно с парите ми.

— Не искам да ми възстановяваш сумата за подаръците.

— Настоявам!

— Ама че инат! Купих цветята и мечока за Джил по своя воля. Не желая да ми плащаш — повтори той.

Даян не знаеше дали да спори с него. Въпреки че гласът му беше нежен, в думите му се усещаше твърдост.

— Това още не е всичко! — Знаеше, че може да прозвучи малко дребнаво, но щом той не иска да повдигне тази въпрос, тя трябва да го стори.

— Искаш да кажеш, че си измислила още нещо? — извика той театрално.

— Стив, моля те! — Даян едва позна гласа си. — Трябва да престанеш да се правиш на... толкова прекрасен.

Той спря на червената светлина на светофара и праметна ръка през облегалката на седалката ѝ.

— Май не те чух много добре. Би ли имала нещо против да повториш още веднъж?

— Не можеш да продължаваш да бъдеш толкова... — Тя спря, за да намери по-подходяща дума. — Толкова... чаровен.

— Чаровен!? — удиви се той.

— С децата и майка ми — добави тя. — Подаръците, кръгчето с Джейсън, разбирам, но да се уговорят с майка ми за сватба през лятото и след това да обещаваш да играеш баскетбол със сина ми, това вече надминава всякакви граници!

— Ще си призная, че дори позволих на майка ти да ми вземе мерки, за да ми изплете пуловер.

— Господи!

— Би ли ми обяснила какъв е проблемът?

— Не е ли ясно? Ако продължаваш да се държиш така, те ще очакват да се срещаме и след проклетата вечеря, а честно казано, не мога да си го позволя.

Той се засмя, като че ли тя си правеше шега. Само че на нея никак не ѝ беше до смях.

— Разстройваш ми бюджета... — продължи тя.

— Не мисля, че трябва да се безпокоим за това.

— Но аз се безпокоя! Една среща — това е всичко, което мога да си позволя и което искам. Ако продължаваш да си толкова... толкова...

— Прекрасен?

— Чаровен! — поправи го тя. — Тогава ще трябва да им отговарям на много повече въпроси.

— Значи искаш да... не се правя на толкова чаровен?

— Да, моля те!

— Ще направя каквото мога — обеща той с шеговит тон.

— Благодаря. — Тя погледна часовника си. — Не мислиш ли, че е време да се прибираме?

— Не още.

— Не? Казал си на майка ми, че ще се върнем след час, но това е прекалено много...

— Отиваме към Джаксън Пойнт.

Сърцето на Даян реагира мигновено. Джаксън Пойнт се намираще срещу една тясна ивица вода между полуостров Китсап и остров Вешън. Гледката беше прекрасна през цялото денонощие. Но тези, които идваха да ѝ се наслаждават през нощта, обикновено се отдаваха на по-интересни занимания, а не съзерцаваха блещукащите в далечината светлини на Сиатъл.

— Приемам като добър знак това, че не спориш с мен — подхвърли той.

— Мисля, че трябва да се връщаме — повтори Даян решително. Но уви, не прозвуча много убедително. От цяла вечност не беше идвала на Джаксън Пойнт. За последен път бе идвала тук като влюбена гимназистка.

— Ще закъснеем малко.

— Стив — започна тя, като едва се сдържаше да не се разкреци. — Защо правиш всичко това?

— Не се ли досещаш? Искам да те целуна отново.

Даян отметна косата от лицето си.

— Не мисля, че е добра идея! — Гласът ѝ потрепери.

Преди да измисли по-убедителен аргумент, Стив отби от шосето по някакъв тесен път. Не би искала да си спомня за целувката им. Беше грешка. Даян знаеше, че го е разочаровала — не с целувката, а с начина, по който реагира след това. Изглежда той очакваше да признае колко дълбоко я е развълнувала, но тя не му достави това удоволствие.

Сега той си откъщаваше.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато Стив спря джипа. Беше цяло вълшебство. Светлините се отразяваха във водата, сякаш ги поздравяваха с „Добре дошли!“. Най-близките светлини бяха на остров Вешън, слабо населено място, до което можеше да се стигне само с ферибот. Най-далечните бяха на Сиатъл.

— Наистина е красиво! — прошепна Даян. Напрежението постепенно изчезваше и тя започна да се отпуска.

— Да — съгласи се Стив и я прегърна през раменете.

Даян затвори очи. Нямаше сили да се съпротивлява. Той се държа прекрасно с децата и майка ѝ.

Сега бе неин ред да му отвърне с внимание.

— Ще ми позволиш ли да те целуна? — прошепна той до ухото ѝ.

Тя кимна.

Той зарови ръце в косите ѝ и сведе глава. Целуна я бавно и нежно, като че ли се боеше да не я изплаши. Устните му бяха влажни, топли и настойчиви.

Не бе способна да разсъждава. Когато най-накрая се отделиха един от друг, Стив не успя да сдържи въздишката си. Даян се отпусна в седалката и забеляза, че очите му са все още затворени. Използва момента, за да си възвърне самообладанието.

— Много си добър — опита се да го каже невъзмутимо, но не ѝ се удаде.

Той отвори очи, премигна и се намръщи.

— Да приема ли това като комплимент?

— Да.

Стив беше от мъжете, които едва ли страдаха от липса на женско внимание. Той не би се заинтересувал от разведена жена с деца и нямаше смисъл да се зальгва. Единствената причина, поради която бе приел да я придружи на вечерята, бяха парите. Просто сделка!

Той докосна лицето ѝ. От очите му струеше нежност.

— Няма да е зле да поговорим за събота вечер. Има някои неща, които би трябвало да обсъдим, а не остава много време.

— Добре.

— Вечерята започва в седем, затова ти предлагам да дойдеш къщи в седем без петнайсет.

— Чудесно — съгласи се той.

— Не мисля, че трябва да си създаваме проблеми или да влизаме в излишни разходи за обичайните подаръци.

— Какво ще облечеш?

— След като е вечеря в чест на Свети Валентин, предполагам нещо в червено. Имам една рокля в червено и бяло, която е подходяща за случая. — Роклята беше малко старичка, но тази вечеря не беше модното събитие на годината, а пък и тя нямаше пари за нова.

Несъзнателно Даян си погледна часовника, въпреки че не можеше да различи стрелките в тъмнината.

— Да не би да намекваш, че искаш да си тръгваме?

— Да — потвърди тя.

Изглежда прямотата ѝ го забавляваше.

— Така си мислех. — Без да спори, той подкара колата на заден ход.

Щом завиха по нейната улица, Джейсън и Джил на минутата изскочиха от къщата. Даян предположи, че през цялото време са стояли на прозореца и са чакали завръщането им. Грешеше. Оказа се, че са нетърпеливи да видят Стив.

— Хей, защо се забавихте толкова? — попита Джейсън, когато Стив излезе от колата.

— Баба е сервирала ябълковия пай. Идвате ли? — Джил хвана Стив за ръката и го погледна настойчиво.

Даян наблюдаваше сцената и не вярваше на очите си. Стив прегърна Джейсън през раменете, а с другата си ръка хвана Джил. Вече на вратата Джейсън се обърна и извика:

— Мамо, идваш ли?

— Изпаднах от класацията, какво да се прави — измърмори тя.

Джил поклати глава и каза поверително на Стив:

— Не се сърди на мама. Понякога става доста несговорчива.

СЕДМА ГЛАВА

— О, мамо — промълви Джил нежно. — Толкова си красива!

Даян се огледа още веднъж в голямото огледало. В последния миг реши и си купи нова рокля.

Не можеше да си я позволи, но не бе в състояние да разсъждава разумно от момента, в който видя розовото творение на витрината. На мига реши да го пробва. Това беше първата ѝ грешка. Всъщност — това беше една от многото ѝ грешки напоследък, в които беше замесен и Стив.

Тази рокля беше може би най-прекрасната дреха, която бе притежавала. Един поглед върху етикета с цената я накара бързо да излезе от магазина. Беше се поддавала на изкушението. Не, беше прекалено разумна, за да направи такова нещо. Седна в кафенето отсреща и в продължение на десет-петнайсет минути прави сметки. След това смачка листа и все пак реши да купи роклята. Щеше да си направи подарък за рождения ден, за празника на майката и за Коледа...

— Донесох ти перлите си — нахлу Марта в спалнята.

Спря рязко, склучи молитвено ръце и закима одобрително.

— О, Даян! Толкова си...

— Красива! — извика Джил вместо баба си.

— Красива — повтори Марта. — Мислех, че ще облечеш червената рокля.

— Случайно бях в магазина и я видях. — Не спомена, че специално беше отишла до близкия град Такома за нова рокля.

— Стив дойде — извика Джейсън.

— Ето перлите — подаде ги благоговейно Марта. Те бяха семейна ценност и се носеха само при много, много специални случаи.

— Мамо, не зная...

— Това е първата ти официална среща със Стив! — настоя тя, като че ли случаят можеше да се сравни само с мига, в който Бог дава

десетте си заповеди на Мойсей. Без повече шум тя закопча огърлицата на шията на Даян. — Настоявам да ги сложиш. Баща ти настоява.

— Мамо! Пак ли си говорила с татко? — Това беше фиксидеята на майка ѝ. Бащата на Даян беше починал преди повече от десет години. Но няколко години след смъртта му Марта започна да твърди, че редовно разговаря с него.

— Не съвсем, но знам, че ако баща ти беше жив, щеше да настоява да ги сложиш. А сега тръгвай. Не е хубаво да караш Стив да чака.

Преди да излезе от стаята, Даян затвори очи. Беше напрегната. Чувстваше се глупаво. Това не бе истинска среща, та тя плащаше на Стив да я придружи. Напомняше си го през цялото време, докато се обличаше.

Джил се затича надолу по стълбите.

— Идва и е прекрасна!

— Майка ти винаги е красива — каза Стив. Той стоеше в антрето, облечен в сив костюм — висок, излъчващ жизненост и енергия. Вдигна очи и срещна погледа ѝ. Даян се зарадва от впечатлението, което явно направи.

— Сгреших, тази вечер е повече от красива — прошепна Стив. Поглъщаше я с очи и това още повече я смути.

Те стояха и се гледаха, докато Джил не побутна Стив.

— Няма ли да ѝ дадеш гривната?

— А, да, ето я. — Той съвсем беше забравил, че държи една осмоъгълна кутия.

Даян се намръщи. Вече си беше похарчила парите, а и бяха решили да не си правят подаръци.

— Ето я гривната — отвори той кутията. — Нали каза, че роклята ти е червена. Не знам дали ще ѝ подхожда... — Три бели пъпки бяха вплетени между усуканите бели и червени шнурчета на гривната. Въпреки че роклята ѝ беше в няколко нюанса на розовото, в средата на шарките имаше и малко червено, същият цвят като червеното шнурче. Сякаш Стив беше видял роклята предварително и беше избрал гривната за допълнение към тоалета.

— Гривната е...

— Красива — обади се доволно Джил.

— Готова ли си, Даян?

Джейсън бързо донесе вълненото ѝ палто, като че ли нямаше търпение да я изпрати. Стив взе палтото от ръцете му и ѝ помогна да се облече. В същото време синът и дъщеря ѝ стояха и гордо ги наблюдаваха, сякаш сами бяха организирали всичко.

Преди да излезе, Даян им даде някои наставления и ги целуна по бузите. Джейсън не беше възхитен от идеята да позволи на майка си да го целува пред всички, но не възрази.

Марта все още стоеше на най-горното стъпало и бършеше очите си с кърпичка, като че ли четиримата бяха най-романтичната гледка, която някога е виждала. Даян искрено се молеше Стив да не забележи умилението на майка ѝ.

— Няма да закъснея — обеща тя, щом Стив отвори външната врата.

Първото нещо, което забеляза, когато излязоха навън, беше, че джипът на Стив го няма. Тя се огледа, защото очакваше да е паркирал червеното чудо на улицата.

Като я придържаше за лакътя, той я заведе до една луксозна кола.

— Но каква е тази кола?! — Ако я беше наел за случая, щеше да му каже веднага, че няма никакво намерение да плаща таксата.

— Моята кола.

— Твоята кола! — възкликна Даян. Той отвори вратата и я настани на меката седалка от бяла кожа. Шофьорите явно печелеха по-добре, отколкото беше предполагала. Ако знаеше това, щеше да му предложи двайсет, а не трийсет долара за вечерта.

Стив заобиколи и седна на шофьорското място. Докато стигнаха до Общинския център разговаряха на общи теми и Даян едва прикриваше нервността си.

Паркингът беше почти пълен, но Стив успя да намери празно място точно до централния вход.

— Готова ли си?

Даян кимна. Беше присъствала на няколко такива празненства досега, така че нямаше защо да се чувства нервна. Приятелите и съседите ѝ щяха също да дойдат. Беше се приготвила с отговор на въпросите им за Стив.

Той отвори вратата и ѝ подаде ръка малко намръщено.

— Нещо не е наред ли?

— Изглеждаш ми бледа. — Точно се канеше да му обясни, че е малко нервна, когато той каза: — Не се безпокой. Знам от какво имаш нужда. — Преди да разбере какво има предвид, той се наведе и устните му докоснаха нейните устни.

Беше прав. В момента, в който се целунаха, лицето ѝ пламна. Тя се изви към него, а той прегърна нежно раменете ѝ.

— Грешка човешка — прошепна той. — Единственото нещо, което искам, е да бъда с теб.

— Аз... мисля, че трябва да влезем — каза тя и огледа паркинга, като се молеше никой да не ги е видял.

Светлина и смях долитаха от големите двойни врати на Общинския център на Порт Блосъм. Когато влязоха, се носеше нежна романтична балада.

Стив взе палтото ѝ и го остави на гардероба. Даян се чувстваше все по-притеснена. Когато се върна, той обви с ръка талията ѝ и я въведе в залата.

— Стив Крейтън! — Едва бяха прекрачили прага, когато един едър мъж с прошарена брада ги поздрави. Непознатият потупа Стив по гърба и погледна любопитно Даян.

— Крайно време беше да се появиш на някое от нашите партита.

Стив я представи на мъжа. Казваше се Сам Хортън. Името му ѝ се стори познато, но не можеше да си спомни откъде.

— Сам е президент на Търговската камара — каза Стив.

— А, да — кимна Даян, зарадвана да види един от най-известните бизнесмени в града.

— Съпругата ми Рене — Сам се огледа разсеяно — е някъде наоколо. — След това се обърна отново към Стив: — Намерихте ли си вече маса? Ще ни бъде много приятно, ако седнете при нас.

— Даян? — Стив я погледна.

— Много мило от ваша страна, благодаря. — Само да можеше майка ѝ да чуе! Тя и Стив да вечерят заедно с президента на Търговската камара! Даян не се стърпя и широко се усмихна. Без съмнение, майка ѝ веднага ще отдаде успеха ѝ тази вечер на перлите, които носеше. Сам бързо тръгна да търси съпругата си, за да я запознае с Даян.

— Даян Уилямс! Колко се радвам да те видя. — Гласът беше на Бети Мартин, която прекоси залата заедно със съпруга си Ралф. Тя

познаваше Бети от Асоциацията на родителите и учителите. Подготвяха заедно пролетния карнавал предишната година. Всъщност Даян беше свършила по-голяма част от работата, докато Бети се занимаваше само с поканите. Това беше достатъчно, за да накара Даян да се откаже от тазгодишния карнавал.

Представи Стив на Бети и Ралф. Тайничко иззлорадства, като забеляза как Бети гледа Стив. Този мъж наистина си заслужаваше трийсетте долара!

Двете двойки побъбриха малко, след което Стив ги остави за малко. Даян го наблюдаваше, докато прекосяваше залата. Почти всички дами обърнаха глави след него. Той наистина привличаше вниманието с елегантния си костюм.

— Откога познаваш Стив Крейтън? — попита Бети веднага, след като Стив се отдалечи. Тя се наведе към Даян, сякаш очакваше да чуе някаква страхотна клюка.

— От няколко седмици. — Бети се надяваше, че Даян ще се впусне в подробности, но уви, бе разочарована.

— Даян! — Шърли Симпсън, друга позната от Асоциацията, се приближи удивена. — Мъжът с теб Стив Крейтън ли беше?

— Да. — Тя нямаше представа защо Стив е толкова известен.

— Кълна се, че той е най-готиният мъж в града. Само като го видя и пощурявам.

Боже мой, мислеше си Даян, когато беше направила предложението на Стив, нямаше никаква представа, че приятелките ще ѝ завиждат. На това му се викаше добра сделка.

— Намери ли си вече маса? — попита Шърли. Бети се укори, че пропусна да попита първа.

— Да, Сам Хортън вече ни покани, но все пак благодаря.

— Сам Хортън! — повтори Бети и двете с Шърли се спогледаха многозначително. — Господи, откога се движиш сред елита? Желая ти кураж. И късмет със Стив. Отдавна казвам, че е време някоя дама да го върже. Надявам се да си ти.

— Благодаря — отвърна Даян, объркана от развоя на събитията. Всички познаваха Стив, дори приятелките ѝ от Асоциацията. За нея това беше истинска изненада.

В този миг Стив се върна с две чаши шампанско.

— Бих искал да те запозная с неколцина приятели — каза той и я поведе към близката компания мъже. Даян веднага позна кмета и някои други височайши особи.

Тя погледна объркано Стив. Той със сигурност беше общителен, но хората, които познаваше... Защо ли се изненадва? Един шофьор може да изпадне в безброй ситуации, в които да се запознае с известни личности. А Стив беше толкова сърдечен и се сприятеляваше бързо.

Квартетът музиканти засвири суинг от четирийсетте години и Даян започна да потропва в такт с музиката.

— Следващата година ще трябва да направим бал — предложи Стив и ѝ се усмихна. Той небрежно обви с ръка раменете ѝ, сякаш това бе нещо съвсем естествено.

— Прекрасна идея! — кимна кметът на Порт Блосъм. — Трябва да го предложиш на мартенската сесия на комитета.

Даян реши, че нещо не е разбрала. Чак след няколко минути се осмели да го попита за участието му в комитета.

— Член съм на управителния съвет на Общинския център — обясни ѝ Стив.

— Наистина ли?! — Даян едва не се задави с шампанското. Нещата започнаха да си идват на местата и объркването ѝ май не се дължеше на изпитото шампанско.

— Това изненадва ли те?

— Да. Сигурно трябва да си там, имам предвид да имаш собствен бизнес или нещо такова...

Стив се намръщи.

— Така е.

— Наистина ли? — Тя стисна столчето на чашата и едва не го счупи. — Какъв бизнес?

— Компанията „Порт Блосъм Тоуинг“.

Ето какво било! Даян изпи шампанското си до дъно.

— Да не искаш да кажеш, че притежаваш компанията?!

— Да. Само не ми казвай, че не си знаела.

Тя го погледна невярващо и присви очи.

— Наистина не знаех!

ОСМА ГЛАВА

Стив Крейтън я беше направил едва ли не за смях.

— И какво? Това не променя нещата — каза той, когато останаха за малко насаме.

Даян продължи да се взира в него. Просто нямаше думи. Не бе ядосана за това, че притежава компанията за влекачи или за това, че е в управителния съвет на Общинския център. Вбесяваше я фактът, че я беше измамил.

— Трябваше да ми кажеш, че притежаваш компания!

— Но нали ти дадох визитната си картичка?

— Дал ми картичка! Най-малкото, което можеше да направиш, беше да го споменеш. Чувствам се като пълна глупачка.

— Честно казано, мислех, че знаеш. Не съм го скрил нарочно — намръщено рече той, все още учуден защо му се сърди.

Още нещо я тревожеше.

— Докато сме на въпроса, какъв си ти всъщност? Да не би да си някакъв... магьосник? Всички жени те обожават!

— Какво?!

— От момента, в който пристигнахме, всички мои приятелки, та дори и непознатите, се тълпят около мен и ме разпитват за теб. Една дори твърди, че като те види, направо обезумява, а друга... Всъщност няма значение.

Стив явно беше поласкан.

— Значи обезумява?

Колко себелюбиви са мъжете!

— Не, не в това е въпросът.

— А в какво?

— Всички мислят, че ти и аз сме в... по-особени отношения.

— Е, и? Мислех, че именно това искаш.

Идеше ѝ да закрепси.

— Защо не погледнеш нещата от моята гледна точка? Ти ме забърка в тази каша! Какво ще казвам на всички, включително на

майка ми и на децата след тази вечер? — Защо, защо, по дяволите, не беше помислила за това по-рано?

— Не разбирам какъв е проблемът.

— Съжалявам, че дойдох на тази вечеря. Излъгах собственото си семейство и още по-лошо, платих на мъж да ме придружи. За пръв път в живота си изпадам в подобна низост, а всичко, което ти правиш, е да седиш и да ми се хилиш арогантно!

— Опитвам се да изглеждам безумно влюбен. Почти цяла седмица репетирах пред огледалото.

Даян закри лицето си с ръце.

— Сега разбирам, че съм още по-голяма глупачка, отколкото предполагам. Ти си не само бизнесмен, ами и... И плейбой.

— Не съм никакъв плейбой!

— Може би не... Виж, това не знам, но съм сигурна, че имаш точно такава репутация. В тази зала няма жена, която да не ми завижда!

Нещата взеха неочакван обрат! Даян едва се сдържа да не заплаче. Тя бе искала някой почтен мъж да я придружи на вечерята, за да угоди на децата си, и нищо повече. Винаги бе водила тих и спокоен живот и изведнъж се беше превърнала в най-одумваната личност.

Сам Хортън съобщи по микрофона, че вечерята е сервирана и че моли гостите да заемат местата си.

— Помъчи се да не изглеждаш толкова разочарована — прошепна Стив. Той стоеше зад нея, а ръката му обгръщаше раменете ѝ. — Жената, на която всички завиждат тази вечер, не трябва да изглежда нещастна. Хайде, усмихни се!

— Не мисля, че ще успея — промърмори тя, като се боеше всеки миг да не се разплаче. Не ѝ помогна и това, че Стив я бе прегърнал. Противно на очакванията ѝ докосването му я успокояваше. Не знаеше какво да си мисли. Разумът я съветваше едно, сърцето — друго.

— Повярвай ми, Даян, не съм искал да те измамя. Отпусни се. Нека да се наслаждаваме на вечерта.

— Чувствам се толкова глупаво! — Няколко двойки минаха покрай тях и усмихнато им кимнаха. Даян направи всичко възможно да изглежда спокойна.

— Няма причина да се чувстваш така. — Той я прегърна през кръста и я поведе към масата, където ги чакаха Сам и съпругата му,

както и две други двойки, които Даян не познаваше.

Тя се усмихна, докато Стив я настани на стола ѝ. Въпреки всичко си оставаше джентълмен! Беше безкрайно галантен, а тя през цялото време се стараяше да се държи естествено.

След като заеха местата си Стив я представи на другите две семейства — Лари и Луиз Лестър, които притежаваха ресторант, и Дейл и Мариан Атуотър. Дейл беше президент на най-известната счетоводна кантора в града. Заговориха за времето. Даян съсредоточено ядеше салатата, забравила за тях. Стресна се, като чу името си. Шест чифта очи се бяха вперили в нея. Нямаше и най-малката представа защо. Остави вилицата и погледна Стив недоумяващо.

— Вие двамата сте чудесна двойка — тъкмо казваше Рене Хортън, уж между другото, но очите ѝ горяха от любопитство.

— Благодаря — отговори Стив и се обърна към Даян, като не преставаше да я гледа с онова глупаво изражение, което наричаше влюбен поглед.

— Как се срещнахте? — попита Мариан Атуотър.

— Ами... — Даян се забърка в хаоса от полуистини.

— Случи се така, че и двамата бяхме в супермаркета по едно и също време — обясни Стив без запънки. Историята беше повтаряна толкова пъти, че вече звучеше като истина.

— Бях препречила пътя на Стив към щанда за замразени храни — продължи Даян, като се придържаше към познатата версия. Тя се смути, тъй като трите двойки слушаха много внимателно разказа им.

— Помолих Даян учтиво да премести количката си, а тя започна да се извинява. И без да усетим, се заговорихме.

— Аз бях там! — Луиз Лестър разпери ръце и сините ѝ очи заблестяха. — Всичко видях! — Тя избърса устата си със салфетка и продължи, след като се увери, че е привлякла вниманието на присъстващите. — Кълна се, това беше най-романтичната сцена, на която съм била свидетел.

— Наистина — добави Стив и сияещо погледна Даян, която едва се сдържа да не го ритне под масата. Заслужаваше си го.

— Стив, без да иска, блъсна количката на Даян — продължи Луиз и мило му се усмихна.

— Без да искаш, а, Стив? — подразни го Сам Хортън и се разсмя гръмогласно. Странно, но всички бяха спрели да се хранят, за да чуят разказа на Луиз.

— Във всеки случай — продължаваше Луиз, — двамата спряха и се заговориха, и, кълна се, все едно гледах романтична комедия. Даян се извиняваше, че му е препречила пътя. След това Стив погледна продуктите в количката ѝ и започна да я дразни. Всички знаем какво чувство за хумор има Стив.

Другите поклатиха глави, явно питаеха добри чувства към приятеля си.

— Тя избираше нискокалорични храни — каза Стив, като пренебрегна погледа, който му хвърли Даян, — а аз се усъмних, че ги купува за себе си.

Трите жени на масата въздъхнаха. На Даян ѝ идваше да се скрие под масата от срам.

— Но това съвсем не е най-интересната част — не се предаваше Луиз, поласкана, че вниманието на всички е насочено към нея. След миг лицето ѝ придоби замечтано изражение. — Двамата разговаряха цяла вечност. Свърших с покупките си и когато случайно минах покрай тях, те все още стояха там. Докато чаках на касата, ги забелязах да идват по пътеката един до друг, всеки с количката си. Беше толкова прекрасно, сякаш всеки миг щяха да засвирят невидими цигулки.

— Колко трогателно! — прошепна Рене Хортън.

— И аз си помислих така и го споменах на Лари, когато се прибрах. Спомняш ли си, скъпи?

Лари кимна.

— Луиз ми повтаря тази история няколко пъти.

— В първия момент не разбрах, че си ти, Стив. Само си представете, толкова хора минават през супермаркета, а аз да улуча първата им среща! Животът е такава комедия, не мислите ли?

— О, да, животът наистина е комедия — повтори Даян и мило се усмихна на Стив.

— Това беше една от най-прекрасните случайни срещи, на която съм била свидетел — завърши Луиз.

— Направо да не повярваш какви ги наговори тази Луиз Лестър! — каза Стив по-късно, когато вече седяха в колата му и чакаха ред да се измъкнат от претъпкания паркинг.

— Наистина не е за вярване. Какви лицемери са хората! — отговори Даян. Бе успяла да дочака края на вечерта с огромни усилия на волята. От мига, в който влязоха в залата, до момента, когато Стив ѝ помогна да си облече палтото, те бяха център на вниманието и главна тема за разговори.

Като пчела в цветна градина Луиз Лестър жужеше от маса на маса в усилието си всички да узнаят как са се запознали Стив и Даян и как е била свидетел на всичко това.

— Никога не съм била по... — Даян не можеше да намери точната дума, за да изрази как се чувства. — Това е може би най-ужасната вечер в живота ми! — Тя се облегна на седалката и затвори очи.

— Мислех, че ти е забавно.

— Чуваш ли се какво говориш? — избухна тя и го стрелна с поглед. — Първото нещо, което ме стъписа, беше, че ти се оказа един богат плеябой.

— Хайде, хайде, Даян. Само защото притежавам компания, не означава, че съм червив от пари.

— Компанията за влекачи в Порт Блосъм е една от най-процъфтяващите в окръг Китсап! — Тя повтори това, което Сам Хортън ѝ бе доверил. — По дяволите, не разбирам защо майка ми никога не е чувала за теб! Тя от месеци ми търсеше подходящ мъж. Цяло чудо е, че не е... — Даян спря рязко.

— Какво? — подкани я Стив.

— Е, добре, мога да бъда спокойна, че поне майка ми е реалистка. Винаги се е спирала на кандидати от нашата среда. А ти си от „звездите“. Единствените мъже, които майка ми познава, са обикновени хора — месари, учители...

Спомни си как майка ѝ беше реагирала на името на Стив, когато го спомена за първи път. Знаеше, че го е чувала, но не можеше да си спомни откъде.

— Значи съм звезда! Странно сравнение.

— Съвсем не е странно. И като си помисля, че ти предложих пари... — Даян отново изпита срам и угризения, дори настръхна. —

Има още едно нещо, което бих искала да знам — защо онази вечер още не бе решил с кого ще бъдеш на вечерята.

— Много просто. Нямах с кого.

— Обзалагам се, че си си умрял от смях след предложението ми да ти платя, за да дойдеш с мен. — Изпитваше срам, като си спомнеше как го бе посъветвала за костюма.

— Всъщност бях поласкан.

— Не се и съмнявам!

— Все още ли изпитваш угризения?

— Може и така да се каже. — Угризения беше меко казано.

Тъй като вече приближаваха дома ѝ, Даян извади чековата си книжка. Изчака го да паркира на алеята и му подаде подписан чек.

— Какво е това? — попита Стив.

— Парите, които ти дължа. Не знам точно колко струва мечето на Джил и прибавих приблизителната сума. Цената на розите е различна в различните магазини, затова взех средната стойност...

— Не мисля, че трябва да ми плащаш, преди да е завършила вечерта — каза той и отвори вратата.

За Даян вечерта беше приключила в минутата, когато разбра кой е.

— Сега пък какво си намислил?

Стояха и се гледаха. Той протегна ръце и обхвана раменете ѝ.

Тя се намръщи, но продължи да го гледа.

— Възнамерявам да си заслужа парите.

— Моля?

— Джейсън, Джил и майка ти...

— Какво те?

— Скупчили са се на прозореца в очакване да те целуна. Мисля, че не бива да ги разочароваме.

— О, не, недей! — възпротиви се тя. Но в момента, в който погледите им се срещнаха, гневът ѝ се изпари. Усетил колебанието ѝ, той бавно се наведе.

Даян знаеше, че ще я целуне, но не бе в състояние да направи нищо, за да го спре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Взе чека, нали? — попита Даян, след като пое дъх. Беше изпаднала напълно под властта му.

Той извади чека и без да се церемони, го накъса.

— Никога не съм мислел да го приема.

— Но ние сключихме сделка...

— Искам да те видя пак — хвана я той за раменете и я погледна в очите.

Даян занемя. Не би могъл да я изненада повече, дори да ѝ бе казал, че е марсианец. Тя го изгледа подозрително.

— Шегуваш се, нали?

— Никога не съм бил по-сериозен през живота си!

— Наистина съм поласкана... но ще ти откажа.

— Отказваш! — Стив наистина беше изненадан и му трябваша няколко секунди, за да го проумее. — Но защо?

— И питаш след всичко, което се случи тази вечер?

— Ами... — Той отстъпи назад, спря и прокара пръсти през косата си. Даян потрепери. — Не ти вярвам — промърмори той. — Още при първата ни целувка усетих, че между нас става нещо. Мислех, че и ти си го почувствала.

Тя не можеше да го отрече, но само сведе очи и избегна жадния му, настоятелен поглед.

— Нямам никакво намерение да те оставя да си отидеш от живота ми. Ако още не си разбрала, аз съм луд по теб, Даян!

Неочаквано очите ѝ се наляха със сълзи. Тя ги избърса и подсмръкна. Точно това не биваше да се случва. Искаше да си уредят сметките и край. Никакви коментари. Никакви сълзи.

Стив беше красив и амбициозен, интелигентен и очарователен. Най-подходящият...

— Кажи нещо — подкани я той. — Недей да стоиш така и да ме гледаш с тези тъжни очи, пълни със сълзи.

— Това не са сълзи. Това са... — Даян не можа да довърши, защото сълзите се застичаха по лицето ѝ.

— Добре, утре следобед — предложи той с нежен глас. — Ще мина да ви взема с децата. Ще отидем на кино. И майка ти може да дойде, ако искаш.

Даян успя да преглътне сълзите си.

— Това е най-долното, най-подлото нещо, което са ми предлагали някога!

— Да заведа теб и децата на кино?!

— Да. Използваш децата ми срещу мен. Това е...

— ... долно и подло — завърши той и се намръщи още повече. — Ако не искаш да намесваме Джейсън и Джил, ще отидем само ти и аз.

— Вече казах не!

— Но защо?

Раменете ѝ потрепериха, докато бършеше сълзите си.

— Аз съм разведена! — Изрече го така, като че ли това беше най-опасната тайна и никой, освен майка и децата, не бяха посветени в нея.

— Е, и какво? — Той продължи да се мръщи.

— Имам деца!

— И това го знам. Даян, добре ли си?

— Нищо не разбираш! Ти можеш да се срещаш, с която поискаш.

— Искам да се срещам с теб!

— Не! — Тя цялата трепереше. Опита да се съвземе, но не успя. Стив стоеше толкова близо и я гледаше така, като че ли всеки момент ще се наведе и ще я целуне отново.

Когато беше абсолютно сигурна, че е преодоляла слабостта си, тя го погледна и рече на един дъх:

— Поласкана съм, наистина съм поласкана, но няма да стане.

— Не бъди толкова сигурна.

— Но аз съм сигурна! Връзка между нас е невъзможна! Наистина, сключихме сделка да ме придружиш на вечерята. Но след това всичко се усложни. Наложих се да ти предложа да се преструваш на влюбен и ти се справи прекрасно. Заблуждаваш се, че ме харесваш. Ти не ме харесваш! Не може да ме харесваш!

— Защото си разведена и имаш две деца ли? — повтори той с горчива ирония.

— Забравяш за майка ми, която постоянно ме манипулира...

Стив сви юмруци.

— Не съм забравил. Всъщност аз съм ѝ благодарен.

Даян присви очи.

— Сега вече знам, че не говориш сериозно.

— Майка ти наистина е изключителна жена, децата ти са чудесни, и в случай, че не си даваш сметка, държа да кажа, че самата ти си прекрасна!

Даян вплете пръсти в перлите на врата си. Мъжът, който стоеше пред нея, беше мъжът — мечта за всяка жена, но тя вече не знаеше как да се държи. Беше сигурна в едно. След начина, по който я беше унижил, след като се бе съгласил да му плати, за да я заведе на вечеря, след като я беше направил за смях пред града, нямаше никакво желание да продължи да се вижда с него.

— Аз не смятам така! Довиждане, Стив.

— Не го мислиш наистина, нали?

Даян приближи прага на къщата.

— Не, точно така мисля!

— Добре. Чудесно — каза той и размаха безсилно ръце. — Щом така искаш, тогава чудесно, просто чудесно... — И се запъти към колата си.

Даян знаеше, че семейството ѝ ще я подложи на инквизиторски разпит. В минутата, в която влезе, Джейсън и Джил я затрупаха с въпроси за вечерята.

Даян отговаряше колкото може по-неопределено. Побърза да се извини, че е изтощена и се качи в стаята си. Трябваше да е имало нещо в очите ѝ, което е накарало майка ѝ и децата да не ѝ досаждат, защото тази нощ никой повече не я обезпокои.

Тя се събуди рано на следващата сутрин. Чувстваше се ужасно. Джейсън вече беше станал и закушваше в кухнята.

— Е — каза той, когато Даян се появи, — кога ще се видите със Стив?

— О, не знам. — Тя зареди кафеварката, като се мъчеше да не мисли за него. Но не успя.

— Предложи ти пак да се срещнете, нали?

— Не съм сигурна.

— Не си сигурна ли? Какво стана? Снощи изглеждахте много романтично настроени. Харесвам Стив, забавен е.

— Да, знам — съгласи се тя, като стоеше с гръб към сина си и гледаше как кафето капе в стъклената каничка. — Нека да мине малко време. Да видим накъде ще тръгнат нещата...

За нейно облекчение Джейсън прие обяснението и не я разпитва повече. Но майка ѝ не отстъпи толкова лесно.

— Няма ли да поговориш с майка си? Целия ден си толкова мълчалива — настоя Марта, когато седнаха във всекидневната.

— Не, не съм. — Даян не знаеше защо отрича. Майка ѝ беше права, тя наистина се бе вгълбила в мислите си.

— Телефонът изобщо не звъни. А би трябвало!

— Защо?

— Ами Стив няма ли да се обади? Та той вече е почти част от нашето семейство.

— Казваш го така, като че ли трябва да определим датата на сватбата. — Даян се опита да се пошегува, но майка ѝ ѝ хвърли такъв поглед, че веднага престана да се подиграва с това свято нещо — брака.

— Кога ще го видиш пак?

— И двамата сме много заети през следващите няколко дни.

— Заети? Работата не може да пречи на любовта.

Даян не отговори. Майка ѝ продължи да я засипва с въпроси до вечерта, като се опитваше да изкопчи още някоя подробност от дъщеря си, но не успя и неохотно изостави темата.

Три дни след празника на Свети Валентин, Даян пазаруваше след работа в супермаркета на другия край на града. Избягваше да ходи в онзи прословут супермаркет, където уж се бяха запознали. Но и тук се натъкна на познати — Бети Мартин.

— Даян! — извика Бети.

По дяволите! Бети беше последният човек, когото искаше да срещне. Тя със сигурност щеше да я разпитва за Стив.

И наистина, не се излъга.

— От цяла седмица искам да ти се обадя — започна Бети с усмивка, по-сладка и от мед.

— Здравей, Бети. — Даян се престори, че разглежда стоките в магазина, когато осъзна, че стои пред щанда за бебешки пелени.

Бети ехидно подхвърли:

— Знаеш ли, още не си стара за бебета. На колко си? На тридесет и три или тридесет и четири?

— Някъде там.

— Ако Стив иска деца, можеш да...

— Нямам никакво намерение да се омъжвам за Стив Крейтън! — прекъсна я рязко Даян. — Ние не сме нищо повече от приятели.

Бети повдигна вежди.

— Скъпо мое момиче, напоследък чувам по-различни неща. Та целият Порт Блосъм говори само за вас двамата! Стив е заклет ерген, но... Всички говорят, наистина всички, че ти здраво си го хванала. Едва не се разплаках, когато забелязах как те гледаше в събота вечер. Не знам с какво си го омагьосала, но ако питаш мен, той е твой.

— Сигурна съм, че грешиш. — Даян не можеше да ѝ каже, че му е платила да изиграе тази роля. Той си беше изпълнил задачата прекрасно и беше убедил всички, че е безумно влюбен в нея.

Бети се подсмихна.

— Не мисля, че е така.

Даян се извини, плати на касата и бързо излезе от магазина. Домът ѝ беше не по-малък ад. Джейсън и Джил я чакаха, но не защото искаха да ѝ помогнат да внесе покупките.

— Вече минаха три дни — започна Джил. — Стив още ли не се е обаждал?

— Ако той не се обади, ти трябва да му се обадиш — настоя Джейсън. — В днешно време момичетата вземат инициативата в свои ръце... Не обръщай внимание какво казва баба.

— Аз... — Даян се чудеше къде да се скрие. Никъде нямаше спокойствие.

— Ето визитната му картичка. Хайде, обади се.

Даян се взря в буквите. Разчете името на компанията, адреса и телефонния му номер. В ъгъла беше изписано името на Стив и думата „собственик“.

Прилоша ѝ и тя затвори очи. Той наистина не я мамеше. Мислел е, че тя знае, и с право. Всичко беше написано на картичката, само дете не го беше прочела.

— Мамо! — чу настойчивия глас на Джейсън.

Отвори очи и видя, че синът и дъщеря ѝ я гледат втренчено. Невинните им очи я следяха напрегнато и разтревожено.

— Какво ще правиш? — попита Джил.

— Отивам на аеробика.

— На аеробика? — учуди се Джейсън. — Защо?

— За да се разтоваря — отговори Даян. И наистина имаше нужда да се отпусне. Преди доста време беше открила, че когато нещо ѝ тежи, физическите упражнения я разтоварваха. Проясняваха мозъка. Благодарение на курсовете по аеробика в Общинския център беше излекувала не една емоционална травма.

— Деца, ще извадите продуктите вместо мен, нали? — каза тя и се втурна по стълбите. За по-малко от пет минути си облече трикото, целуна децата и излезе. Испита вина, когато изкара колата на алеята и ги видя да стоят на верандата и да я гледат тъжно.

Тренировката вече беше започнала, когато се присъедини към групата. През следващия час Даян не спря нито миг, направи всички упражнения, без да се щади. Когато приключиха, беше изтощена до крайност, но все още не беше решила дали да позвъни на Стив, или не.

Отиде до колата с кърпа на врата. Потърси ключовете в портмонето, в джобовете на палтото... Нямахте ги! Обзе я ужас. Засенчи с ръка очи и надникна в колата. Ключовете се мъдреха най-невинно в стартера.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Джейсън — зарадва се Даян, че той вдигна телефона, а не Джил. Дъщеря ѝ щеше да я засипе с безброй въпроси и съвети.

— Здравей, мамо. Мислех, че си на курс по аеробика.

— Свърших, но може би ще си остана тук, ако не ме измъкнеш — изрече тя на един дъх. — Качи се в моята спалня, отвори чекмеджето, където си държа бельото, и ми донеси резервните ключове от колата.

— Значи в чекмеджето при бельото?

— Да, точно така.

В отчаянието си Даян не смееше да се обади в автомобилния клуб, да не би пак да ѝ изпратят Стив Крейтън да я спасява.

— Не искаш да кажеш, че трябва да се ровя в... нещата ти, нали?

— Джейсън, изслушай ме, заключих си ключовете в колата и не мога да измисля нищо друго.

— Заключила си ключовете в колата? Пак ли? Какво ти става напоследък, мамо?

— Трябва ли да го разискваме точно сега?

Джейсън не ѝ казваше нищо ново. Напоследък наистина не ѝ вървеше. Тя едва се сдържа да не се разплаче.

— Ще помоля Джил да вземе ключовете вместо мен — въздъхна той, което ѝ подсказа колко усилия ще му струва това.

— Да, така ще е по-добре. Благодаря ти. — Даян се успокои. — Другото, което трябва да направиш, е да изкараш колелото от гаража и да дойдеш в Общинския център.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да ти донеса ключовете?

— Да.

— Но навън вали!

— Само ръми.

Даян винаги бе забранявала на сина си да кара колело през зимата.

— Започва и да се стъмва! — напомни ѝ той.

Даян се притесни още повече.

— Май си прав. В такъв случай е най-добре да се обадиш на баба си и да я помолиш да се отбие вкъщи, да вземе ключовете и да ми ги донесе.

— Искаш да се обадя на баба?

— Джейсън, да не би да си оглушал? Да, искам да се обадиш на баба си, ако успееш да се свържеш с нея, и след това да ми позвъниш в Общинския център. Ще чакам до телефона. — Тя му продиктува номера. — И слушай, ако ключовете не са в чекмеджето при бельото, нека баба ти ми донесе някаква тел, разбра ли?

Той явно се колебаеше.

— Добре. Сигурна ли си, че всичко останало е наред, мамо?

— Разбира се!

Но Джейсън, необяснимо защо, се бавеше. На информацията имаше прекалено много хора и Даян не искаше да безпокои служителя, като използва телефона за втори път.

Четирийсет минути след като курсът по аеробика беше свършил, тя кръстосваше фоайето на Общинския център, като спираше от време на време да хвърли тревожен поглед навън. При една от обиколките изведнъж замръзна на мястото си. Червеният джип спря пред вратата. Не трябваше да е медиум, за да се досети, че това е Стив. Даян изруга тихо и се втурна към паркинга.

Стив вече стоеше до колата ѝ, когато тя се появи. Забеляза, че не носи сивия гащеризон, с който беше облечен при първата им среща. Беше с панталон и пуловер, сякаш току-що е напуснал офиса.

— Какво правиш тук? — Най-добрата защита е нападението, каза си тя наум. Така я беше съветвал треньорът ѝ по баскетбол в гимназията преди сто години.

— Джейсън ме извика — обясни той, без да я поглежда.

— Предател! — измърмори Даян.

— Спомена нещо, че отказвал да рови в бельото ти и че не можел да се свърже с баба си. И всичко това било заради някаква твоя тренировка. Да не би да тренираш източни бойни изкуства, а?

Стив говореше безстрастно, но личеше, че намира ситуацията за страшно забавна.

— Става дума за курса по аеробика — обясни Даян. — Няма нужда да се преструваш на загрижен — не съм се записала в Чуждестранния легион и няма да откривам детективска агенция.

— Радвам се да го чуя. — Той отиде до джипа и донесе инструментите, с които беше отворил вратата първия път. — Е — наведе се над ключалката, — как си, Даян?

— Чудесно!

— Не изглеждаш много добре. Предполагам, това се дължи на факта, че си разведена жена с две деца и майка, която постоянно те манипулира.

Не преставаше да я иронизира!

— Колко мило от твоя страна, че се интересуваш — отвърна тя саркастично.

— Как е Джеръм?

— Джеръм?

— Месарят, който майка ти беше намерила. Предполагам, вече сте успели да излезете веднъж-дваж — хапливо подхвърли той.

— Не се виждам с Джеръм! — Само като си спомнеш за кървавицата ѝ се повдигаше.

— О, каква изненада! Мислех, че ще си доволна да се срещаш с всеки друг, само не и с мен.

— Знаеш, че той никога не ме е интересувал. Не знам какво те кара да мислиш, че излизам с него. Какво става с тая проклета врата?

Той избягна въпроса.

— Честно казано, Даян, не намираш ли за комично да се срещаме все по един и същ повод?

— Ха-ха! — Тя скръсти ръце предизвикателно.

— Всъщност дойдох да ти кажа, че е време да погледнеш по-реално на нещата.

— Няма шансове! Аз съм безнадежден случай.

— Не го вярвам! Иначе нямаше да съм тук. — Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. — Даян, през последните няколко дни се чувствах ужасно. Ужасно скапан.

— Така ли? — Даян го погледна в очите и сякаш потъна в дълбините им. А когато ѝ се усмихна, едва не заплака.

— Никога през живота си не съм срещал по-упорита жена!

— Ужасна съм, знам.

Той не сваляше очи от нея.

— Искаш ли да отидем някъде и да поговорим?

— Аз... Всъщност нямам нищо против. — Трудно бе да му откаже. В негово присъствие губеше почва под краката си.

— Може би ще се обадиш на Джейсън и Джил?

— Да, разбира се! — Как можах да забравя, упрекна се тя и веднага се запъти към телефона.

Но Стив я спря.

— Не се тревожи, позволих си аз да го направя. Позвъних и на майка ти. Вече е тръгнала. Ще им направи вечеря. — Той замълча. — Реших, че ако имам късмет, ще те убедя да вечеряш с мен. В „Уокър“ правят чудесни салати.

Късмет ли! На Даян ѝ идеше да закрепчи. Стив Крейтън бе най-милият, най-красивият мъж. Който някога бе срещала, а пък я гледаше така, сякаш си казваше последната молитва в очакване на нейния отговор.

Той набързо се справи с ключалката на колата.

— Ще ти купя магнитно ключово приспособление, за да си държиш един резервен ключ под бронята на колата и да не изпадаш в подобни ситуации.

— Наистина ли?

— Да, иначе няма да съм спокоен.

Никой досега, освен семейството ѝ, не се беше тревожил така за нея. Каквото и да се случеше, тя се оправяше сама. Спукани водопроводни тръби, загубени чекове, протекъл покрив — с всичко сама! Джак, съпругът ѝ, никога не беше успявал да я разчувства. Що се отнасяше до Стив — една-единствена негова усмивка и тя се разтапяше. Даян премигна, за да спре напирещите сълзи и го заля с порой от благодарности.

— Даян?

Тя спря и прехапа устни.

— Да?

— Ако не отидем веднага в ресторанта, не гарантирам за себе си, едва се сдържам да не те целуна тук, на паркинга.

Тя успя да се усмихне.

— Няма да ти е за първи път!

— Не, обаче сега няма да се задоволя само с една целувка.

Даян сведе поглед. И тя не би се задоволила само с една.

— Хайде, скъпа, потегляй. Ще те следвам до „Уокър“.

След по-малко от пет минути и двамата паркираха пред ресторанта. Веднага ги настаниха на една маса до прозореца, откъдето се виждаше залива Синклер.

Даян тъкмо беше взела менюто, когато Стив рече:

— Искам да ти разкажа една история.

— Добре — каза тя учудено и остави менюто настрана.

— Историята е за една жена, в която бил влюбен един мъж...

Даян отпи от чашата си и погледите им се срещнаха. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Да?

— Та тази дама, изглежда, не отдавала значение на някои неоспорими факти...

— Като например?

— На първо място, тя изглежда не съзнавала, че този мъж искрено ѝ се възхищава. Той правел какво ли не, за да привлече вниманието ѝ, но нищо не се получавало.

— И защо не... я заговорил?

Стив се засмя.

— Ами, виждаш ли, той бил свикнал жените да му обръщат внимание. Но точно тази го пренебрегвала и това го вбесявало. Най-накрая разбрал, че тя не го пренебрегва нарочно, а просто не подозира за неговото съществуване.

— Този тип май е доста нахакан.

— Не мога да се съглася с теб.

— Не можеш ли? — изненада се Даян.

— Тогава той си казал, че на света, слава богу, има достатъчно красавици и не му трябва никаква разведена жена, при това с деца. Вече бил поразпитал за нея.

Даян разгъна в скута си розовата ленена салфетка и го погледна подозрително.

— И какво се случило после?

— Една вечер той си седял в кабинета след ужасно напрегнат ден. Тъкмо си мечтаел как ще отиде вкъщи и ще си вземе топъл душ, когато някой позвънил. Вдигнал слушалката. Обаждали се от

автомобилния клуб. Някаква дама си била забравила ключовете в колата пред Общинския център и трябвало някой да ѝ помогне.

— Значи мъжът се отзовал доброволно?

— Да, но никога не си представял, че точно тази госпожа ще се хвърли в прегръдките му. И не защото ѝ отключил колата, а защото била отчаяна и търсела някой, който да я заведе на вечерята по случай празника на Свети Валентин.

— Е, тази част, в която се хвърля в обятията ти, е малко преувеличена. — Даян се почувства задължена да го каже.

— Може би, но за първи път се случвало жена да му предложи пари, за да я придружи някъде. Каква ирония! В продължение на седмици той се съсипвал да привлече вниманието ѝ, но уви! Всички останали жени в града били луди по него, само не и тази, в която бил влюбен.

— Не ти ли идва наум, че точно поради тази причина, той я намирал за толкова привлекателна? Нейното безразличие се е превърнало в предизвикателство за него.

— Да, той много мислил за това. Но след като я срещнал и целунал, разбрал, че сърцето не го е излъгало. Той наистина бил влюбен в тази жена.

— Наистина ли? — Гласът на Даян премина в шепот.

— Да, минавам на втората част от историята.

— Втората част ли? — Даян изглеждаше объркана.

— Те заживяват щастливо и така — до края на живота си.

Очите на Даян отново се напълниха със сълзи и тя ги избърса със салфетката.

— Той откъде знае това?

Тогава Стив се усмихна с онази чудесна, безгрижна и палава усмивка, от която сърцето ѝ винаги потръпваше.

— Знаел го от самото начало. Всичко, което трябвало да направи, било да разкрие любовта си.

— Имам странното чувство, че тази жена не е познала принца, когато е застанал на пътя ѝ. През досегашния си живот тя се е задоволявала с трохи от щастие — прошепна Даян.

— А сега?

— А сега тя е... готова да опита какво означава да живееш щастливо до края на живота си!

БЛЕНУВАНИЯТ ИДОЛ

За Лорън животът в малкия град е скучен. Тя мечтае за изпепеляваща любов. Очарована и смутена от ненадейната романтична среща със своя идол — певецът Хънтър Дикс, Лорън се пита има ли истинска обич сред „звездите“...

ПЪРВА ГЛАВА

Лорън опъна краищата на меката червена хартия, с която бе застлана витрината. В ъгъла смяташе да сложи малката кадифена кутийка и нито един минувач нямаше да подмине рубинения пръстен в нея. Дали да сложи и сребърната гривна, или щеше да е по-добре, ако има само злато?

Отдръпна се да види. Трудно беше да прецени как изглежда вече подредената витрина от улицата. Отвътре не можеше да се види дали разкошното диамантено колие в средата блести на светлината, или се мъдри като обикновен гердан. Погледна към улицата и се обърна замислено към момичето, което подреждаше кутиите с годежни пръстени в дъното на магазина.

— Ким, можеш ли да ми помогнеш да довърша тази витрина?

Ким дори не вдигна глава.

— Ако искаш да предложиш да изляза на улицата и да ти подвиквам дали всяко бижу е точно там, където трябва, няма да стане.

— Е, нямаше точно това да предложи — засмя се Лорън.

— Добре. Защото аз няма да изляза. Виж каква лапавица е.

Студеният януарски вятър бе променил посоката си и леденият дъжд биеше във витрината. Лорън потрепери.

— Нямаме работа на улицата. Само ми подавай нещата. Не мога през цялото време да пълзя напред-назад, а от витрината не стигам до чекмеджето.

Ким заключи годежните пръстени в щанда и се приближи.

— Защо да не пълзиш напред-назад? Сигурна съм, че пред магазина ще се събере цяла тълпа.

Лорън направи гримаса.

— Дай ми онази бяла кожена ръкавица. И рубинения пръстен... Не, не този, а онзи с диамантите.

Ким взе ръкавицата и кадифената кутийка от щанда и се загледа в бушуващата буря.

— Сигурно никога няма да изляза оттук... Поне до пролетта.

— Ако няма никъде да ходиш — обади се собственикът на бижутерияния магазин, — можеш малко да порботиш, вместо да се облягаш на щанда и да се опитваш да изглеждаш красива?

Ким сви рамене:

— Не мога да продавам, ако няма купувачи, господин Бейнс — усмихна се тя мило. В момента, в който мъжът се прибра в кабинета си, Ким дръпна Лорън настрани и припряно заговори:

— Имах чувството, че никога няма да излезе, а и всеки миг може да се върне. Цял ден едва се сдържам да не те попитам. Уорд нали ти намери билети? Как можеш да си толкова спокойна?

Лорън едва доловимо трепна, докато слагаше пръстена на ръкавицата така, че да прилича на призрачно бяла женска ръка с бижу. Но гласът ѝ бе съвсем спокоен. Знаеше, че ще се стигне дотам, и бе репетирала целия разговор пред огледалото.

— Не — каза тя. — Не ми намери билети.

Ким зяпна.

— Но той каза за рождения ден... Не обеща ли Уорд, че ще го отбележите много тържествено?

— Обеща. И го направи. Прекарахме една много приятна вечер в апартамента му, той опече пържоли и...

— Дори не те е завел на ресторант?!

— ... И ми подари една книга, която отдавна искам да прочета.

— Колко романтично! Ти разчиташе на тези билети. Как е могъл да постъпи така с теб!

Всъщност Лорън беше бясна. Но ако признаеше такова нещо на Ким, разговорът щеше да се задълбочи, а гордостта ѝ едва ли би го понесла. Ако Уорд не бе казал, че ѝ готви изненада за „много тържественото отбелязване“ на рождения ден, тя не би се разочаровала така. След всичките тези обещания — само една книга и най-обикновена вечеря! Е, вечерята беше чудесна, а на книгата всеки друг път искрено би се зарадвала, но можеше ли да има сравнение с така бленуваните билети за концерта на Хънтър Дикс?

Най-лошото качество на Уорд бе, че у него нямаше капчица романтика. Иначе може би щеше да харесва Хънтър Дикс и неговите така вълнуващи любовни песни и не би се налагало да му се обяснява защо държи толкова на този концерт.

— Той знае колко много искаш да отидеш — продължаваше да нарежда Ким. — Как можа да не намери билети?

Лорън бе подготвила отговор и на този въпрос.

— Както и ние с теб не намерихме. Няма достатъчно билети — разграбени са от спонсорите на концерта.

— Егоисти! — възмути се Ким. — Като не сме висшисти, да не сме по-долу от тях? Можеха да дадат възможност и на обикновените хора да си купят. Но Уорд познава много от тях. Сигурно е можел да изпроси два билета от някой от приятелите си лекари.

— Явно не е успял. Малкото билети, които не са попаднали у истински ценители, се продават на черно на фантастични цени. Не мога да се сърдя на Уорд, че не иска да изхарчи цяло състояние за една вечер.

Ким не вярваше на нито една дума и Лорън усещаше, че звучи доста неубедително. Но как можеше да убеди Ким, ако самата тя не бе убедена? Ким беше права. Тя бе страшно ядосана. Би дала всичко, за да отиде на този концерт, а Уорд не попита някой от приятелите си дали няма повече билети, само защото реши, че не харесва Хънтър Дикс и неговата музика. Дори това не искаше да направи за нея...

— Уорд е мухльо — измърмори под носа си Ким.

— Не е! — опомни се от унеса си Лорън. — Той е много симпатично момче. Само дето не разбира, че едва ли някой друг път ще мога да видя на живо Хънтър Дикс. — Прехапа устни и продължи много тихо: — Едва ли някой друг път ще мога да видя и чуя най-добрия певец в света.

— Е, помисли си добре, преди да се омъжиш за него — скастри я Ким. — Иначе никога никъде няма да отидеш и никого няма да видиш.

Лорън я погледна изненадано.

— Кой ти е казал, че ще се омъжвам за Уорд?

— Цялата улица смята, че сте почти сгодени — сви рамене Ким. — Пък и ти така се държиш. С никой друг не излизаш.

Това беше вярно и Лорън се замисли, докато довършваше витрината и подреждаше сърца и червени изкуствени рози между бижутата. Срещаше се с Уорд от няколко месеца и постепенно спря да излиза с други момчета. Уорд бе запълнил цялото й време, а и тя го харесваше повече от всеки друг, когото познаваше. Всъщност толкова

го харесваше, че вчера не би се подразнила да чуе, че всички на улицата смятат, че те двамата някой ден ще се оженят.

Докато днес... Днес това я дразнеше.

Към четири часа почти се стъмни, вятърът се усили, а лапавицата се превърна в истински сняг. Снежинките се забиваха в лицето на Лорън, докато вървеше бавно към аптеката. Не че много искаше да ходи там, но барчето на аптеката бе единственото място в този търговски квартал, където можеше да хапне и да изпие едно кафе. Освен това аптеката бе на Уорд. Нямахше защо да го отбягва, нали?

Алма, грижовната като майка възрастна жена на бара, я посрещна усмихната.

— Какво ще пиеш днес, кафе или чай? А може би какао? Уорд ей сега ще дойде.

— Благодаря, Алма — отговори Лорън. Спомни си колко пъти бе чувала същите думи и никога досега не се беше дразнила. — Чай, ако обичаш.

Замислено потопи пакетчето чай в горещата вода и се втренчи с невиждащи очи пред себе си. Да, Ким бе права. Наистина всички на улица „Поплар“ мислеха, че те с Уорд са се договорили по някакъв начин за бъдещето... за общото си бъдеще. Но истината е, че не бяха. Беше й тъжно. Ако Уорд имаше сериозни намерения, досега положително щеше да спомене нещо. Мълчеше толкова месеци — какво значеше това? Че смята да продължават по същия начин — рождени дни, кино, приятни разходки в неделя следобед... към неясното бъдеще?

Една голяма ръка леко я погали по главата. Съвсем в стила на Уорд. На обществени места можеше да ѝ се усмихне или едва да я докосне, но никога да я целуне. Интересно, че досега не бе обръщала внимание на това. Не че той нямаше желание за физически контакт. Снощи, когато отиде в апартамента му, я целува толкова дълго, че съвсем я разнежи. Ала пред хората той никога не показваше чувствата си.

— Извинявай — каза Уорд бодро и седна до нея. — Целият град е хванал този проклет грип и не мога да смогна с рецептите. Закъснявам с един час. Нямам време дори за кафе.

Тя не вдигна поглед от чашата си.

— Това сигурно е добре за търговията.

— Да, но ако можех да избирам... Да не искаш да удавиш горкото пакетче? — засмя се той. — Лорън...

Тогава тя го погледна. Очите му бяха топли и кафяви, често озарени от усмивка. Освен това той имаше най-дългите мигли на света. Лицето му беше приятно, макар и не красиво. Носът и устните му бяха добре очертани, а ушите малко големи... Или може би само така изглеждаха заради късо подстриганата тъмна коса.

Веднъж го бе закачила за старомодната прическа, а той използва аргумента на предишния собственик на аптеката — хората не са склонни да вярват на човек, който изглежда много млад, колкото и да е учил той.

— Не мога нито да се сбръчкам, нито да се прегърбя — бе заключил Уорд, — но мога да си подбирам прическата, дрехите, начина, по който да се държа и говоря, за да имам солиден и внушаващ доверие вид.

Лорън го бе изслушала с каменно лице и най-сериозно му бе предложила да си направи операция, за да стане плешив или да боядиса косата си бяла. Тогава за пръв път видя трапчинката на бузата му и веднага забрави за прическата.

Изглежда беше доста заслепена, за да не забележи толкова време упоритата му брадичка.

Не е честно, каза си Лорън. В края на краищата, на света не могат да се намерят двама души, които винаги и за всичко да са на едно мнение. Пък и колко скучен би бил тогава животът!

И все пак... Уорд изглежда въобще не разбираше колко се бе надявала да намери билети. Той не си представяше колко важно е това за нея. Какво ли щеше да направи, ако му бе казала съвсем открито, че много иска да отиде на този концерт?

Той я гледаше с блеснали очи.

— Много добре изглеждаш за възрастта си... — започна шеговито.

— Уорд — прекъсна го тя рязко, — не можеш ли още веднъж да опиташ да намериш билети?

Той въздъхна.

— Пак ли ще говорим за онзи... Как му беше името?

— Не те моля да дойдеш. Билетите са за мен и Ким.

— Лорън, билети няма!

— Винаги може да се намерят на висока цена. За теб няма значение колко струват. Аз ще ги платя.

— Значи за теб това е толкова важно — каза той тихо.

Тя кимна и прошепна:

— Моля те.

— Добре. Ще опитам. Но...

— Благодаря. — Прозвуча много студено.

Уорд скочи от масата.

— Да вървя, че ще натрупам два часа закъснение. — Ръката му отново разроши косата ѝ и откри диамантите, проблясващи на ушите ѝ. — Нови обеци? — попита равнодушно. Лорън кимна.

Той прибра русия кичур зад ухото ѝ и огледа скъпоценните камъни.

— Чудесни са. Ще се постарая да направя нещо с билетите.

Тя не погледна след него. Алма дойде да разчисти масата и забеляза обещите.

— Мен ме е страх да нося такива неща. Щях само да се притеснявам да не ги загубя.

— Няма страшно, застраховани са.

Лорън плати и тръгна към магазина. Не че много се надяваше да получи билети, но поне бе опитала всичко.

Господин Бейнс редеше току-що получените перли в облицованата с кадифе кутия.

— Някой забеляза ли обещите? — попита той нетърпеливо и когато Лорън кимна, засия. — Знаех си, че е добре да ги носиш. Такива идеални уши като твоите са прекрасна реклама. Поноси ги около седмица, става ли? — И без да дочака отговор, се прибра в кабинета.

— Идеални уши... — промърмори Ким и на свой ред се запъти да похапне. — Имаш също така идеални пръсти, дълги, нежни, само за реклама на пръстени. А тази шия... такъв късмет за нас!

Лорън се намръщи.

— Нали каза, че няма да излизаш?

Ким смъкна бързо палтото си.

— Точно в момента няма да мръдна оттук!

Лорън я погледна изненадано. Ким не сваляше очи от витрината. Лорън проследи погледа ѝ. Видя, че пред магазина е спряла дълга бяла кола.

— Какво има?

— И още питаш! Това, скъпа моя, е лимузина. Кадилак.

— Да, виждам.

— Но колко хора в нашия град се разхождат с лимузини?

Шофьорът с тъмна униформа и обточена със златен ширит фуражка излезе и отвори задната врата.

— Това е Хънтър Дикс! — прошепна Лорън, като видя знаменития профил. — Идва насам!

Униформеният шофьор отново влезе в колата, а Хънтър Дикс се насочи към бижутерийния магазин. Двамата мъже с него бяха едри и набити и носеха много тъмни очила. Каква глупост, помисли Лорън. Навън бушуваше буря, а не грееше ярко слънце!

Единият от мъжете влезе в магазина, огледа се и кимна на другия, който отвори вратата пред пееца и го последва. Разбира се! Това бяха бодигардове. Тъмните очила им трябваха, за да не се вижда накъде гледат. Бодигардове... Досега не се бе замисляла за нуждата от тях. Хънтър Дикс вероятно не можеше никъде да се появи сам, без да бъде разкъсан от почитателите си.

Ким попита нервно:

— Господин Дикс... Мога ли да ви помогна да си изберете нещо?

Той погледна към годежните пръстени и тъжно се усмихна:

— Не точно това, за съжаление.

Гласът му се оказа по-мек, отколкото Лорън очакваше. Но тя го бе слушала само на запис. На живо гласът му бе по-различен, някак поинтимен, сякаш я обливаше като вълни и гъделичкаше ушите ѝ.

Той се обърна към нея.

— Ето това търся! — Прекоси безшумно магазина и се приближи, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Очите му бяха големи, светлосини, магнетични и изобщо не мигаха.

Лорън преглътна. Той не бе толкова висок, колкото си го бе представяла... Беше дори по-нисък от Уорд. Това я изненада. Широкото, не по мярка палто, бе препасано с колан и го правеше да изглежда още по-слаб. Косата му бе по-дълга, отколкото на повечето снимки, и падаше на меки къдрици върху яката. А лицето... То също

бе по-различно — нито една снимка не можеше да предаде силата на погледа му или очарованието на леко кривата му усмивка, докато изучаваше лицето ѝ.

— Точно това търся — повтори той и спокойно добави: — Златни верижки.

Лорън се обърна към чекмеджето зад гърба си и го отключи.

— Разбира се. Нещо друго?

Той се засмя доволно.

— Значи изобщо не се вълнуваш, така ли? — Това не бе въпрос, а заключение.

— Как да не се вълнува! — Не само езикът, но и краката на Ким се бяха развързали и тя се появи до Лорън. — Вие сте нейният идол!

Лорън не ѝ обърна внимание и започна да нарежда верижките върху черното кадифе.

— Какво търсите, господин Дикс? Чисто злато ли предпочитате или нещо не толкова висока проба, но по-трайно? За вас ли е или за подарък?

Той протегна ръка и взе една верижка.

— За мен.

— Значи е вярно? — Ким почти се просна върху щанда. — Това, дето го пише, че ви е оставила? Искам да кажа, артистката...

Той се усмихна. Не даваше вид да се смуцава от проявеното любопитство.

— Не ми напомняй.

— И ви е разбила сърцето — въздъхна Ким. — Толкова ми е мъчно, сякаш и моето сърце е разбито.

Той я погледна учудено. След това в очите му светна нещо като усмивка.

— Наистина ли? Колко мило от твоя страна. Ами твоята скромна приятелка? — Вдигна верижката срещу светлината, остави я, наведе се през щанда и погледна Лорън в очите. — Значи аз съм твоят идол? Как се казваш? Довечера ще изпея една песен за теб.

Тя не можеше да си поеме дъх. Само мисълта, че е толкова близо до него, я задушаваше, а и като си представи една песен специално за нея...

— Аз... Съжалявам, но сигурно няма да дойда на концерта. Не можах да намеря билети.

Дикс се намръщи. След това вдигна ръка и щракна с пръсти.

— Два пропуска! — нареди той, без да поглежда зад гърба си. Бодигардът извади от вътрешния си джоб един плик.

Ким изпищя от възторг и бързо притисна с ръка устата си. Господин Бейнс излетя от кабинета, все още с лупа на окоето. При вида на пъстрата компания се огледа объркано.

— Има ли някакъв проблем?

Лорън се усмихна, когато чу треперливия глас на господин Бейнс.

— Всичко е наред — отговори тя. — Струва ми се, че господин Дикс намери верижка, която му харесва, това е всичко.

Хънтър Дикс отново щракна с пръсти към бодигарда, който му бе подал пропуска.

— Имай грижата — нареди той. — Ще взема тази... тази... и тази... и ето тази...

Бодигардът събираше посочените верижки с учудващо нежните си пръсти, докато накрая ръката му се напълни.

— Но цените... — обади се Лорън безпомощно. — Дори не съм ви казала цените.

— Не обичам да се занимавам с такива глупости — промърмори Хънтър Дикс. — Бих предпочел да чуя името ти.

Но Ким нетърпеливо я изпревари. Певецът лично попълни пропуска и със замах ги подписа.

— С това можете да влезете и зад кулисите. Елате да се обадите. И за всяка от вас ще има по една песен — обеща той щедро и пъкна пропуска на Ким в ръката ѝ. Но когато Лорън посегна за своя, той хвана пръстите ѝ, вдигна ги към устните си и ги целуна един по един.

Господин Бейнс пишеше сметката и вече не изглеждаше толкова нещастен. Пазачът посочи една от верижките и каза:

— Хей, за теб е голяма чест, че господин Дикс ще носи твоето злато. Защо не му направиш отстъпка в цената, щом купува толкова много?

— Алек! — изсъска Дикс през зъби. — Идиот такъв, не тук! — Усмихна се на Лорън и промърмори:

— Як като бик и почти толкова умен, нали разбираш.

Бодигардът се навъси, извади тлъста пачка и започна да отброява банкноти в ръката на господин Бейнс.

После Хънтър Дикс и свитата му си отидоха. Остана само споменът и двете картончета, които Ким размаха над главата си, танцувайки от радост сред магазина.

Лорън стоеше като вцепенена. Той наистина беше тук. И аз наистина ще отида на концерта.

Е, добре. Пада му се на Уорд.

Останалата част от следобеда мина като в сън. Всеки път, когато се споглеждаха, Лорън и Ким избухваха в щастлив смях, а господин Бейнс се опитваше да ги гълчи за отношението им към работата. Но дори и той не можеше сериозно да се ядоса, като се има предвид оборота, който направи певецът. Затова накрая ги остави на мира и се оттегли в кабинета.

Ким, облегната на щанда, изучаваше ръката си, докосната от знаменития певец. Една стара клиентка дойде да помоли господин Бейнс да закрепил падналия диамант на пръстена ѝ.

— Никога няма да измия тази ръка — чу Лорън, когато се върна с поправения пръстен. — Никога, кълна се!

— Много ще си смешна с една чиста и с една мръсна ръка — забеляза клиентката, която вече знаеше за вълнуващото посещение на певеца. — Жалко за концерта, нали?

Гласът ѝ не звучеше отчаяно, но въпреки това сърцето на Лорън се сви.

— Защо жалко?

— Не сте ли чули? Отмениха го. Вятърът е станал ураганен и се наложило да затворят летището. Това значи, че музикантите на Хънтър Дикс са останали в Чикаго, а без тях той не може да пее.

За миг Лорън почувства, че губи опора под краката си.

— Глупаво, нали? — продължаваше да нарежда клиентката. — Толкова приказки за този изключителен концерт и накрая нищо. Уж са много умни в университета, а не се сетили, че такова нещо не се насрочва за последния ден на януари. Трябва да знаят, че майката природа си прави каквото иска и хич не пита... Благодаря, Лорън. — Тя сложи пръстена на изкривения от възрастта пръст, взе пазарските торби и излезе.

Жената не се шегуваше. Вятърът бе толкова силен, че тя едва успяваше да се пребори с него.

— Мисля, че ще се самоубия — заяви Ким. — Диамантът реже стъкло. Дали ще може да ми пререже вените?

Лорън дори не отговори. Буцата, заседнала в гърлото ѝ, бе станала много голяма. Струваше ѝ се, че ще умре, ако не отиде на концерта. Да държи в ръката си проклетия пропуск, не просто билет, а личен пропуск, и всичко да отиде по дяволите... Това бе прекалено много.

Зашеметена от болка, тя извърши автоматично целия ритуал по затварянето на магазина. Прибра най-ценните неща в големия стар сейф с двойна ключалка, заключи касата, сложи следобедния оборот в чантата си, за да го занесе в банката по пътя към къщи. Спаси я само навикът. Ако някой я бе попитал дали изобщо е ходила днес на работа, нямаше да може да му отговори.

Не се изненада, когато Уорд се озова зад нея на опашката. Аптеката затваряше в шест и тя често го срещаше тук. Така всъщност се запознаха. Една вечер миналото лято бе забравила да закопчае чантата си, спъна се, изпусна я и банкнотите се разпиляха от вятъра. Той ѝ помогна да ги събере. Но днес не искаше да мисли за това и студено каза:

— Надявам се, че не съм ти създавала много проблеми с билетите.

— Чух, че в крайна сметка си успяла сама — кимна той. — Цялата улица говори за височайшето посещение.

Гласът му прозвуча някак странно. Тя знаеше, че е глупаво да му се сърди. В края на краищата, той не бе виновен, че времето се е развалило. Но въпреки това се чу да казва:

— Сигурно си много доволен, че концертът е отложен.

— Разбира се, че не съм доволен, направих всичко възможно са намеря билети. Не допусках колко много държиш на това.

Тя не отговори. След малко Уорд се обади:

— Много е студено да стоим тук. Освен това трябва да се връщам в аптеката. Имам да изпълнявам още рецепти. Какво ще кажеш да се видим по-късно? Искаш ли да отидем на кино?

Тя поклати мълчаливо глава.

— Разбирам... Предпочиташ да си отидеш у дома и да се отдадеш на самосъжаление.

Лорън вече не усещаше студа. Заля я гореща вълна от гняв.

— Никой никога не ми е казал нещо толкова безсърдечно!

— Извинявай, Лорън. Имаш право да си разочарована. Е, в такъв случай ще се видим утре.

Той се обърна и тръгна към аптеката. След три крачки мъглата почти го погълна. Ако не бяха високият му ръст и широките рамене, щеше съвсем да изчезне.

Лорън едва не извика след него, но се сдържа и се запъти към паркинга.

Тази вечер не ѝ се слушаха повече лекции и поучения. Ако имаше желание да се прибере, да седне до камината и да си мисли какво би могло да се случи, какво му влизаше това в работа на Уорд?

Чу лимузината чак когато тя спря до нея и затъмненото задно стъкло се спусна.

— Лорън Ходжис — каза един глас, който не можеше да бъде сбъркан с никой друг и сърцето ѝ заби бясно. — Не можеш да си представиш колко се радвам, че те виждам. Ще се смилиш ли към един чужденец във вашия град... Безработен чужденец? Ще ми позволиш ли да те заведа на вечеря?

Тя се замисли — за цели пет безкрайни секунди. Да вечеря с Хънтър Дикс бе шанс, какъвто никога през живота не би се повторил. Но, както сам каза, той тук бе чужденец. А една жена никога не би се качила в колата на мъж, когото не познава. Уорд би побеснял от тази мисъл.

Без повече колебания Лорън прекрачи от снежната пряспа направо в лимузината.

ВТОРА ГЛАВА

Странно, но лимузината я разочарова. Тапицерията бе от мека черна кожа, имаше телевизор, касетофон, телефон и хладилник. Какво друго бе очаквала? Истински бар с барман? Миниатюрен плувен басейн с плажни красавици? Тогава Хънтър Дикс изобщо нямаше да си показва носа от колата!

— В хотела ми препоръчаха „Маркони“ — каза той. — Ако нямаш по-добро предложение...

Тя се облегна на седалката до него. Бодигардовете седяха отпред. — Това е най-добрият ресторант в града.

Малко по-късно забеляза, че дънките му са нарочно разпрани на коленете и се притесни. „Маркони“ бе най-представителното заведение в града и имаше изисквания за облекло. И все пак вероятно не биха изхвърлили Хънтър Дикс.

Портиерът изгледа подозрително знаменития посетител, но единият от бодигардовете прошепна нещо в ухото му, сърдечно му стисна ръката и той сякаш престана да забелязва и скъсаните дънки, и липсата на сако и вратовръзка. Банкнотата, която беше в ръката му, бе причина за доволната усмивка, с която ги въведе в ресторанта. Управителят на ресторанта ѝ поднесе стола, а Хънтър Дикс се настани срещу нея. Лорън се огледа за бодигардовете — седяха през три маси. Певецът ѝ се усмихваше пленително и Лорън реши да се отпусне и да не се тревожи за нищо. Защо трябва да се притеснява за дрехите му? Дънките не се виждаха под масата. Пък и какво значение имаха разните там правила? Те очевидно не го безпокояха.

Уорд например никога не би си помислил да влезе през главния вход на „Маркони“ с разпрани дънки. Той нямаше самочувствието на Хънтър Дикс и — Лорън се усмихна, — разбира се, нямаше и разпрани джинси. Миналата есен ѝ помогна да почисти градината си и да я подготви за зимата. След като цял ден окопава цветята и работи с косачката, Уорд си остана чист и изтупан! Тогава ѝ се прииска да го

бутне в купчината тор, за да види на какво би заприличал. Не го направи само защото се страхуваше, че ще я повлече със себе си.

— Ти си много красива жена — прошепна Хънтър Дикс.

— Господин Хънтър... — Не можеше да си поеме дъх.

— За моите приятели съм само Хънтър. — Той хвана ръката ѝ и я приближи до устните си. — Косата ти сякаш е била целуната от звездна светлина. Никога не съм виждал такъв страхотен сребрист блясък.

Уорд също ѝ бе казвал, че на определена светлина косата ѝ изглежда едва ли не пепелява. По дяволите! Стига с тоя Уорд!

— Каж ми за какво беше цялата тази паника днес следобед, когато онзи старец излезе от задната стая — обади се кавалерът ѝ.

Келнерът се появи с бутилка шампанско. Лорън се изненада. Кой го бе поръчал? Хънтър го опита и поклати неодобрително глава. Келнерът се оттегли мълчаливо с бутилката.

— Старецът... — напомни Хънтър. Галеше ръката ѝ и Лорън трябваше да се стегне, за да отговори на въпроса му.

— Старецът ли? А, да. Магазинът е негов. Той чува, че една от продавачките му пици, и първото, което вижда, са двама боксьори с тъмни очила, които имат вид на крадци на скъпи бижута...

Хънтър замислено галеше пръстите ѝ ту с едната, ту с другата си ръка.

— Да си призная — добави Лорън колебливо, — на мен също ми мина през ума, че влизат крадци.

Той се усмихна.

— Сигурно съм свикнал с тях и не се замислям как ги приемат другите.

Пристигна втора бутилка шампанско. Този път Хънтър я одобри и келнерът напълни чашите. В този миг едно момиче се втурна към масата да иска автограф, но преди да успее да си отвори устата, бодигардовете я отведоха настрана. Лорън се ядоса. Момичето изглеждаше толкова разочаровано, а един автограф нямаше да отнеме никакво време.

Хънтър проследи погледа ѝ и сви рамене.

— Ако веднъж започна — обясни той тъжно, — ще се наредят на опашка и няма да имам нито минута да вечеряам на спокойствие.

— Да, да, разбира се — смути се тя. — Не бях се сетила за това.

Певецът щракна с пръсти на единия от бодигардовете и му прошепна нещо. После отново се облегна на стола и завъртя замислено чашата между пръстите си.

— Сега трябваше да излизам на сцената...

— Съжалявате ли за концерта?

Той присви очи:

— И да пропусна теб? О, не, Лорън Ходжис!

Сърцето ѝ се сви.

— Как стана така, че се разделихте с оркестъра?

— Имах работа, а те останаха още един ден в Чикаго. Проклети самолети! Човек никога не може да разчита на тях.

— Самолетът не е виновен, че времето се е развалило.

Той дълго я гледа, после се засмя, протегна ръка и обърна лицето ѝ към себе си.

— Ти си много сериозно момиче. Разкажи ми за живота си, мила Лорън.

— Сигурна съм, че няма нищо интересно — усмихна се тя и поклати глава.

Но се оказа, че има много неща, от които Хънтър се интересуваше. Свършиха с вечерята, а още не бяха приключили с въпросите и отговорите. Разговаряха вече часове. Лорън се учудваше, че човек като Хънтър Дикс се интересува как е загубила майка си преди една година и дали ще може да запази къщата, в която е израснала, или сега като е сама, ще я продаде и ще се пренесе в апартамент... Не бе споделяла с никого тези свои грижи. Всъщност тя не се бе замисляла сериозно за проблемите си, докато не започна да говори с Хънтър. Беше толкова естествено, толкова приятно да приказва с него. Никога досега не се бе чувствала така на първа среща...

Но каква ти първа среща! Лорън Ходжис, ти си едно глупаво момиче! Не се обричай на тъга. Бъди благодарна за това, което имаш. Никой не може да ти отнеме тази вечер, тези няколко часа насаме с твоя идол. Докато той, от своя страна, просто слуша възпитано брътвежите ти, полага героични усилия да не се прозява и всъщност изобщо не те чува.

Лорън се сепна от изскърцването на столовете на бодигардовете и се огледа. С изненада видя само празни маси.

— Толкова е тихо — каза малко нервно. — Никога не съм си представяла, че ресторант „Маркони“ може да е толкова празен, дори когато има буря.

Хънтър се усмихна.

— Откупих целия ресторант след осем часа, за да не те смущават разни ловци на автографи.

Плахо мъждукащата в душата ѝ свещичка се разгоря буйно. Знаеше, че той е различен от другите. Но никога не си бе представяла, че е способен на такъв жест.

— Не бих казал, че кухнята е страхотна — продължи Хънтър. — Но за сметка на това компанията си я бива!

Лорън припряно допи кафето си.

— Не бързай — каза той. — Момчетата ще оправят сметката и ще докарат колата. — Наведе се и я целуна много нежно.

Сякаш ме благослови, въздъхна Лорън. Най-прекрасният завършек на най-прекрасната вечер.

Хънтър вдигна глава.

— Предполагам, че не би приела покана да дойдеш с мен в хотела. — Очите ѝ трябва да са се разширили от изненада, защото той се засмя: — Извинявай, но никога не съм се чувствал така... Както и да е, хайде да забравим, че съм го казал, става ли?

Да забрави?! Никога! Как можеше да забрави толкова изключително предложение?

Бодигардовете дискретно се обърнаха, когато Хънтър я изпрати до вратата. Той докосна лицето ѝ, целуна я с плам и Лорън проведе жестока битка между собствените си желания и малкото здрав разум, който ѝ бе останал.

„Не можеш да отидеш в леглото на мъж, когото познаваш толкова отскоро.“

„Но аз имам чувството, че го познавам толкова добре...“

„Той утре ще си замине и никога вече няма да го видиш.“

„Точно така. И тази нощ ще ми остане за цял живот...“

— Не ме забравяй, мила Лорън — прошепна Хънтър.

— Няма да мога — промълви тя.

— Няма да ти позволя. В края на краищата, дължа ти един концерт.

Тръгна си, без да се сбогува. Може и да бе казал довиждане, но силният вятър заглушаваше думите. Тя проследи бялата лимузина, която се отдалечаваше, блещукайки на уличните лампи, въпреки сипещия се сняг. Когато колата се скри от погледа ѝ, Лорън влезе в къщата и първата ѝ работа бе да закачи ненужния вече пропуск в ъгъла на голямото огледало с позлатена рамка. Не че имаше нужда от спомен — тази вечер бе несравнима с един концерт. Никога нямаше да забрави часовете, прекарани с него.

„Дължа ти един концерт!“. Какво ли искаше да каже с това?

С утрото дойде още един студен сив ден. Вятърът бе утихнал и снегът бе спрял, но за Лорън денят бе по-мрачен и от вчера, защото знаеше, че Хънтър Дикс е заминал, а с него и целият блясък и великолепиe. Чакаха го някъде другаде — нямаше време да го попита къде отива.

Търговията не вървеше. Улиците още не бяха съвсем разчистени и движението на коли и пешеходци бе затруднено. Всичко бе покрито с лед. Лорън предпазливо допълзя до аптеката за сутрешното кафе на господин Бейнс. Според него днес щеше да е спокоен ден — идеалното време да се заеме с по-фини поправки, които не можеше да довърши, когато постоянно го прекъсваха клиенти. И тъй като никой не влизаше в магазина, той я изпрати за кафе. Нямаше как да откаже. От няколко месеца само търсеше повод да излезе, за да види Уорд. Сега обаче нямаше никакво желание да го вижда.

И защо? Нямаше причина да се крие от него. Не се чувстваше виновна. Не бе нарушила никакви клетви към Уорд, защото никога не ги бе давала.

Нямаше за какво да се извинява.

Пък и в края на краищата нищо не се бе променило. Прекара една приятна вечер и нищо повече. Дори Уорд не би имал нищо против.

И все пак трябваше да признае, че нещо се е променило — промяната беше у нея. Не беше вчерашната Лорън. Защото откри, че на света има мъже, за които романтиката не е отживелица, които могат да правят комплименти, без да се насилват, които познават вкуса на живота и му се наслаждават.

Поне за един мъж бе сигурна.

Аптеката, разбира се, бе пълна, въпреки едва отминалата буря. Там винаги имаше доста клиенти. Хората се разболяваха непрекъснато и макар Уорд да имаше помощник на половин ден и няколко продавачи за другите гишета, основната работа по приготвянето и продаването на лекарствата падаше върху него. Лорън бе убедена, че работата му харесва, защото той дори живееше в апартамента над аптеката, сякаш не можеше да се откъсне от задълженията си. Би могъл да наеме още един аптекар, за да е по-свободен — да се заеме с някакво хоби, да си почине или да се поразходи.

Кой знае дали изобщо обичаше разходките... Потънала в мислите си, Лорън не усети как се блъсна в самия Уорд, който излизаше от страничната врата. Едва успя да не разлее голямата димяща чаша на господин Бейнс.

— Кафе за вкъщи? — учуди се той. — Как да го разбирам?

Това я подразни. Дотолкова ли се смяташе за център на света, че приемаше поведението ѝ като насочено лично срещу него?

— Никак! — сопна се тя. — Защо си мислиш, че правя номера?

Очите му потъмняха, а трапчинката на бузата му изчезна. Той сви в юмруци ръцете си в джобовете на престилката.

— Започвам да разбирам — каза той безизразно. — Знаеш ли, една от моите продавачки те е видяла да се качваш в една лимузина...

— Теб какво те интересува? — попита студено Лорън.

— Освен това е забелязала, че тази сутрин колата ти е била на паркинга близо до магазина...

Лорън прехапа устни и се вторачи във възела на вратовръзката му, за да не го погледне в очите. Сутринта взе такси и слезе на ъгъла на улицата, а не пред магазина, за да не я забележат, че не се е прибрала с колата. Уорд изкарваше всичко долно и мръсно, когато всъщност бе така невинно и красиво...

— Трябва да знаеш с кого си имаш работа — продължи Уорд тихо. — Вчера един местен фотограф се опитал да снима твоя идол и един от биячите му строшил фотоапарата.

— Е, нали бодигардовете са за това? Ако е бил в опасност...

— От една снимка?! — изсмя се Уорд. — Хайде, хайде, ти май наистина не разбираш в какво се забъркваш.

Тя вдигна глава:

— Но аз не ти дължа никакво обяснение...

— Лорън! — прекъсна я Уорд. — Ако спреш за миг, ще забележиш, че аз изобщо не съм искал обяснение. Само се безпокоя за теб. Аз...

— Няма за какво да се безпокоиш. Хънтър ме заведе на вечеря и после вкъщи. Това е всичко. И през цялото време ни надзираваха тези биячи, както ти ги наричаш, така че нищо не се е случило... За което съжалявам, ревнивецо! Но всичко вече е минало, затова няма нужда да правиш от мухата слон, и ако ти казвам всичко това, то е, за да не плъзнат слухове по цялата улица...

— Ще спреш ли да си поемеш въздух, или смяташ да не млъкнеш до обед? — попита Уорд спокойно.

Тя го погледна.

— Добре — въздъхна той. — Дължа ти едно извинение. Признавам, че подозирах най-лошото. Не трябваше да мисля, че си загубила ума си. Ти си достатъчно зряла и разумна.

Зряла? Разумна? А що се отнася до извинението му, то едва ли бе от най-любезните. Нямаше намерение да чака нещата да се оправят. Уорд бе прекалено зрял и разумен и не можеше да се унижи дотолкова, че да се извини като хората. Кимна му сдържано. Нищо повече не можеше да направи за него.

Уорд леко се усмихна, но не каза нищо. Извикаха го от магазина. В гласа се усещаше тревога, почти паника, и Уорд веднага хукна.

Лорън надзърна и видя един мъж, проснат на пода. Уорд коленичи до него.

— Обади ли се някой за бърза помощ? — попита Лорън.

Касиерката кимна.

— Старецът миналата година получи сърдечен пристъп. Сега май се повтаря. Дано да не умре. Но Уорд е тук и значи всичко ще се оправи.

— О, разбира се! Щом Уорд е тук, нищо лошо не може да се случи.

Жената отново кимна. Дори не бе усетила иронията в гласа ѝ. С какво ли бе омагьосал така персонала си?

Цветята пристигнаха петнадесет минути, след като Лорън се прибра вкъщи. Двайсет и пет разкошни бели рози и картичка с името на Хънтър. Значи се е сетил за нея, когато е заминавал! Сърцето ѝ подскочи от радост.

Затвори входната врата, прегърнала огромната кошница с такова въодушевление, сякаш самият той се бе върнал. Затаи дъх от удоволствие. Рози... какъв лукс! При това най-красивите, които бе виждала — с огромни цветове, покрити с капки роса, с още неразцъфнали напълно кадифени листенца.

Взе една роза и се завъртя с нея из стаята. После я сложи обратно в кошницата, зарови лице в свежите цветя и вдиша дълбоко аромата, докато ѝ се зави свят.

Вече бе забравила за вечерята. Подреждаше цветята, когато телефонът иззвъня.

— Здравей, сладка Лорън — каза плътният му приятен глас и тя едва не изпусна слушалката.

— Хънтър! — Обърна се да погледне часовника. — Но не е ли време за концерта?

Той се засмя.

— О, не! На Западния бряг времето е с два часа назад. Сега трябва да си почивам и да се подготвям за сцената. Но не мога да си почина. Не мога да си затворя очите, без да помисля за теб. Получи ли розите? Надявам се, че харесваш бели рози. Струва ми се, че червените са по-хубави, но нямаше да ти подхождат.

— О, да, получих ги. Благодаря, чудесни са! Никога не бях виждала такъв разкошен букет!

— Бедното дете! Никога ли не са ти изпращали цветя?

Лорън се сепна. Той подиграваше ли ѝ се? Май наистина долови насмешка в гласа му. Но пък и нейните думи прозвучаха много наивно.

— Разбира се, че съм получавала цветя. Но не и двайсет и пет рози наведнъж. Дори не знам какво да ги правя толкова много.

Хънтър се разсмя.

— Ох, не разваляй всичко, миличка! Ти си толкова прелестно невинна и искрена, Лорън, не се прави на светска дама. Затова ти изпратих бели рози. Нали разбираш — заради твоята чистота и невинност. Никога не съм срещал друга като теб.

Тя стисна слушалката. Ръката ѝ внезапно се изпоти и разтрепери. От предчувствие? От страх? От изненада? Да, снощи Хънтър намекна, че я намира привлекателна... Повече от привлекателна. Но...

— Повечето от момичетата, които срещам, са толкова цинични — продължи той тихо. — Сякаш мислят, че в днешно време само така могат да направят впечатление на един мъж. На тях никой не може да им изпрати бели рози, освен на шега. Но ти... Никога не съм допуснал, че мога отново да се чувствам така, мила Лорън.

Тя преглътна мъчително, с разтуптяно сърце. Дрезгавият шепот премина в закачлив въпрос:

— Притесни ли се? Хайде да оставим всичко за Деня на Свети Валентин.

— Защо? Как...? — произнесе тя неуверено. — Ами тогава...

— Как съм забравил да ти кажа добрата новина? Уредих всичко с моя мениджър и насрочихме отново снощния концерт.

— За Деня на влюбените? — Ще го видя отново, пееше сърцето ѝ. Ще го видя скоро... — Това е чудесно! Но как така нямаш насрочен друг концерт? Искам да кажа, ти пееш любовни песни. Не те ли канят от цял свят за Деня на Свети Валентин?

— Да, канят ме. — Тя чу тихия му смях. — Но аз не пеех през този ден, за да бъда с жената, която някога присъстваше в моя живот. Вече всичко свърши. И тъй като сега искам да пея за теб... — В гласа му отново се появи дрезгавата нотка. — Чуваш ли ме, мила Лорън? Знаеш ли, мисля си, че не е възможно само аз да съм почувствал това внезапно привличане.

— Не си само ти — прошепна тя. Прозвуча почти като обет.

— Има ли някоя роза наблизко?

— Точно до мен. Защо?

— Целуни я... И си представяй, че това съм аз.

На следващата сутрин, когато Лорън каза, че концертът все пак ще се състои, Ким изпусна кутията с пръстени. По пода се разпиляха и затъркаляха злато и скъпоценни камъни. Лорън спря да бърше витрината и се хвърли на пода да ѝ помогне, преди господин Бейнс да е видял.

Но след като пръстените бяха събрани, Ким започна да се тревожи.

— Ако бях на твое място, не бих говорила много за концерта, докато не го обявят във вестниците — посъветва я тя. — Няма смисъл цялата улица да пита как така си научила първа.

— О, за бога! Не е възможно да вярваш на тези глупости, които се разправят по улицата.

— Разбира се, не мисля, че си прекарала нощта с Хънтър Дикс. Но трябва да те предупредя, че много хора мислят точно това.

В този миг влезе един клиент и Ким се зае да показва обеци за подарък на приятелката му по случай празника на Свети Валентин.

Лорън усети, че дъвче безупречния си маникюр. Извади пръста от устата си. Препаратът за почистване на стъкла имаше ужасен вкус. А може би горчицината се дължеше на клюките по улицата?

Когато Уорд влезе, тя още не бе довършила витрината, а клиентът на Ким продължаваше да разглежда обещите и да не ги одобрява. Лорън го видя как се задава по улицата и заобикаля капчуците.

— Само той ми липсваше — промърмори тя с досада.

— Пролетта идва! — съобщи Уорд с лъчезарна усмивка. — Поне тази сутрин изглежда така. Слънцето свети, снегът се топи. — Остави сака на щанда пред нея и започна да разкопчава палтото си. — Донесъл съм ти малко пролет.

— Ако е толкова топло, защо си с палто? Ние сме само през три врати.

— Не съм казал, че е топло. Но от зимата остават още само шест седмици.

Лорън се опря на щанда.

— От друга страна, това е цял месец и половина.

— Тази сутрин май не си в много добро настроение. Да не би на закуска някой да ти е откраднал сиренцето?

Лорън не успя да сдържи смеха си. Днес не можеше да бъде мрачна въпреки снега и студа — след снощния телефонен разговор, розите, обещанието за концерта...

В очите на Уорд блесна почти закачливо пламъче.

— Освен това няма нужда да чакаш пролетта нито ден. — Той посочи към сака.

Лорън отвори ципа и надзърна предпазливо. Видя саксия с минзухари. Между свежата зеленина се подаваха малки цветни пъпки. Връхчето на едната дори жълтееше.

— Изглеждат чудесно — каза тя.

Уорд кимна.

— Току-що са получени. А като се затопли, можеш да ги пресадиш в градината си и ще цъфтят всяка пролет.

Изглеждаше много горд със себе си. Не беше ли това съвсем в негов стил? Той самият бе толкова трудолюбив, че дори когато подаряваше цветя на някое момиче, му създаваше работа.

Не е честно, каза си тя. Уорд знаеше, че обича минзухари — разбра го миналата есен, когато ѝ помага да подготви двора за зимата. Подаръкът му може да не беше романтичен, но поне показваше, че е мислил за нея. Прехапа устни.

— Знаеш ли какво — промълви тя, — не трябваше да ти говоря тези неща вчера. Дори не помня какво точно ти казах, но знам, че не беше много приятно...

— Трябва ли да си го припомним? — намигна той. — И аз съжалявам, че бях малко груб. Така изведнъж те оставих...

Тя сложи минзухарите до касата и каза безгрижно:

— О, няма значение. Ти си имаше други грижи. Как е припадналият възрастен човек?

— Ще се оправи. — Явно не искаше да се задълбочава в тази тема. — Още дават онзи филм. Искаш ли да отидем?

Не беше склонна да му откаже, но нямаше да е честно точно сега да му дава надежди. Освен това Хънтър можеше да се обади. Трябваше да го чака.

— О, госпожа Шуйлър идва — рече Лорън. — Има да стои цяла сутрин. Знаеш колко е приказлива.

Уорд прие смяната на темата като отказ.

— Трябва да се връщам в аптеката. Сигурно вече има опашка. — Потупа я по ръката и с добре поддържаните си пръсти обърна сапфирения ѝ пръстен към светлината. Усмихна се и излезе точно навреме, за да отвори вратата на госпожа Шуйлър. Ако носеше бомбе, непременно щеше да го сваля.

Когато отново останаха сами с Ким, бе вече обед. Лорън броеше парите, за да ги внесе в банката през обедната почивка, а Ким

разглеждаше минзухарите. От топлината една от пъпките почти се бе разтворила, сякаш нямаше търпение да види света около себе си.

— Горкият Уорд — промълви Лорън и погледна към саксията. — Толкова се старая, а никога не се получава както трябва.

Минзухари! Уорд никога не би си помислил да купи двайсет и пет рози. Според него това биха били пари, хвърлени на вятъра.

Ким не я погледна.

— Уорд е ужасно мил.

Лорън спря да брои парите.

— Поправи ме, ако бъркам, но веднъж май го нарече мухльо?

Пръстите ѝ отново започнаха да прехвърлят двадесетачките.

— Не го казах сериозно. Бях разочарована, че не е намерил билети. Нали знаеш как понякога говоря, без да мисля. — Ким замълча. — Вчера в аптеката сърцето на онзи старец спряло. Уорд му спасил живота. Така казаха от Бърза помощ.

— Това е прекрасно, но какво общо има с минзухарите?

— Сигурно нищо — сви рамене Ким. — Но защо никога не признаваш качествата му? Можеше да се хвали пред всички, че е герой.

— На него му е ясно, че не може да ме слиса с никакви хвалби.

— Не мисля, че иска да те слиса. Само иска да ти спести неприятностите. Защо според теб ти донесе тези цветя? Той знае, че цялата улица гледа и ако сега ти обърне гръб...

— Да не искаш де кажеш, че се опитва да спаси репутацията ми? Много благородно от негова страна! — забеляза Лорън студено.

— Не исках да кажа това. Не съвсем. Аз просто... Ами объркана съм. И ти се чудя.

— Защото съм прекалено зряла и разумна и не мога лесно да си загубя ума? За мен това не е комплимент. — Лорън затръшна чекмеджето на касата.

— Вземи минзухарите, Ким — каза тя вече от вратата. — Аз не ги искам.

ТРЕТА ГЛАВА

Следващите дни щяха да са истинска приказка, ако не беше болестта, която връхлетя Лорън през почивните дни. Сигурно се бе простудила. Когато изтича до банката без палто. Беше толкова разгорещена и ядосана на Уорд и Ким, че не чувстваше нужда да се облече. Сега си плащаше.

Хънтър бе във възторг от пресипналия ѝ глас. Шегуваше се с прелъстителния ѝ шепот, особено когато се обади след концерта в Хонолулу и я събуди в три часа сутринта. Едва бе успяла да заспи, но не му се ядоса, защото той започна да споделя с нея проблемите около турнето. Някакви некадърници му уредили да пее в неподходящи зали и да спи в неудобни хотели. Освен това не можел да намери нищо свястно за ядене. Успявал да оживее само благодарение на нежния ѝ глас.

— Ако те нямаше теб да си поговорим, сладка моя Лорън, щях да отменя цялото турне. Истинска мъка е. Но, разбира се — добави той със самоирония, — ние певците сме за това — да правим малките хора щастливи.

Това я натъжи. В определен смисъл, където и да отидеше, той винаги бе на сцената. Непрекъснато бе обграден от почитатели и всеки искаше малко от неговото внимание и къс от сърцето му.

Простудата беше добро извинение да си остане вкъщи. Докато чакаше телефона да иззвъни, Лорън редеше пасианси. Уорд се отби в неделя следобед с най-новия брой на любимото ѝ списание и една мозайка. Остана да ѝ помогне да я подреди. Тя се зарадва на компанията му, макар че всеки път, когато кихнеше, се сецаше колко му е ядосана. Да се опитва да запази доброто ѝ име, когато тя не е направила нищо, с което да го опетни! Въпреки това с него се чувстваше много по-добре, отколкото сама. През цялото време мислеше за Хънтър. Знаеше, че днес следобед пътува за Токио.

Смяташе в понеделник да отиде на работа, но през нощта състоянието ѝ се влоши. Гърдите ѝ се разкъсваха от кашлица. Едва

успя да се довлече до лекаря.

— Имаш бронхит — съобщи й той. — Отивай си вкъщи и веднага лягай. Не се безпокой за антибиотика, ще се обадя в аптеката да ти го донесат.

Тя се прибра, но нямаше сили да стигне до леглото. Просна се на дивана в хола и се събуди късно следобед цялата схваната. Струваше й се, че никога няма да може да си завърти главата.

Когато на вратата се позвъни, реши да не си прави труда да отваря. Звъненето беше настоятелно, дори придружено с тропане по вратата. Сети се, че това е доставката от аптеката.

Не беше обаче разносвачът, а самият Уорд, с бяла чанта в ръка и със сняг по косата. Дори миглите му бяха заскрежени.

Не е честно, помисли Лорън. Не може някакъв си мъж да има най-дългите, най-тъмните и най-извити мигли на света. Особено мъж, който няма ни най-малка представа как да ги използва.

— Влез... — започна тя, но се задави от кашлица. Уорд я хвана подръка, докато премине пристъпът.

— Седни! — заповяда той. — Ще ти дам първата доза. Отдавна трябваше да я изпиеш, но разносвачът ми е болен.

Тя се отпусна безсилно на дивана. Уорд донесе чаша вода и пъкна в ръката й голямата капсула в червено и бяло. Лорън мъчително я преглътна и го погледна с благодарност.

— Свали си палтото.

— Не мога — поклати глава Уорд. — Имам още десетина адреса.

Обзе я разочарование. Почувства се изоставена. Но не можеше да му се сърди, той имаше работа. Пък и защо трябваше да му е приятно да седи с нея, когато носът й бе зачервен, кашляше непрекъснато, косата й беше провиснала и навсякъде щъкаха вируси! Отпусна се с болезнен стон на облегалката.

Както лежеше на дивана, Уорд й се стори невероятно висок. Той се приближи с разтревожено изражение.

— Добре ли си така? Ще можеш ли да си починеш?

— Разбира се. Чувствам се отлично. — От очите й бликнаха сълзи. Дори не можеше да се пошегува. Уорд й се струваше ужасно уморен. Той самият имаше нужда от почивка. Освен всичко друго изпълняваше и доставките.

— Взимай редовно сироп — каза той. — Ако се наложи, има и капки. До сутринта сигурно носът ти ще е запушен. Не ставай да ме изпращаш.

Отиде си. Отново я обгърна тишина. Самотна, ледена тишина.

— Имаш две минути за самосъжаление — замърмори Лорън. — След това ще станеш и ще намериш нещо за ядене. Нещастна си, защото цял ден си сама, а не е приятно човек да е сам, когато е болен. Но ако се разкиснеш, няма да ти стане по-добре. Така че сега ще станеш и ще направиш нещо за себе си.

Но тези думи не ѝ помогнаха много. Да мечтае за купичка топла супа бе едно, а наистина да стане и да я направи, когато цялото тяло я боли, съвсем друго. Отново се унесе. Сънува, че Уорд се е върнал и е донесъл нещо много вкусно, което изпълваше стаята с апетитен аромат. Тъкмо се навеждаше да я целуне по челото и Лорън се сепна от гласа му.

— Донесох пилешка супа — съобщи Уорд весело и отметна разрошената коса от лицето ѝ.

— Ти наистина си се върнал! — Тя притисна пламтящата си буза към приятно прохладната му длан. Видя, че очите му потъмняват и припряно се изправи.

— Какво стана — рече тя пресипнало, — свърши ли с доставките? — Чувстваше се малко глупаво поради обзелото я чувство на благодарност. Сякаш кой знае какво бе направил за нея.

— Слава богу, за днес свърших — кимна той. — Яла ли си нещо?
— Май не.

Уорд измърмори нещо под носа си, което тя не чу, и отиде в кухнята. Лорън с въздишка на облекчение отпусна глава. След малко ѝ донесе голяма чаша с портокалов сок, който успокои и освежи възпаленото ѝ гърло.

— Не разбирам защо толкова се стараеш да се заразиш — рече тя между две глътки.

— Трябва да съм си създал имунитет към вирусите — поклати глава Уорд. — Иначе досега сто пъти да съм се заразил.

— Е, все едно, страшно съм доволна, че си тук. Съжалявам, но не мога да ти предложа игра на карти или нещо подобно, освен ако искаш лесна победа.

— Ще почакам, докато се възстановиш достатъчно, за да си ми достоен противник — усмихна се той. — Взех една видеокасета, за да имаш някакво забавление.

— Дано филмът не ме кара да се замислям. Да не е тежък и с надписи?

— Не, сюжетът е забавен и лек.

— Тогава ще го изгледам. Не спомена ли нещо за пилешка супа?

— Топли се. Не ти обещавам, че е страхотно вкусна, но нямаше друга в кулинарния магазин. — Той донесе две купички. — Останах с впечатление, че търговията им процъфтява.

— Пилешка супа от кулинарния магазин! — възмути се тя. — Искаш да кажеш, че не е домашна?

— Виждам, че започваш да се съживяваш — усмихна се Уорд.

Лорън се надигна предпазливо и разбърка супата, от която се носеше приятен аромат. Значи не сънуваше.

— Наистина съм по-добре — каза Лорън. — С изключение на врата.

Уорд седна зад нея на дивана и внимателно прекара пръсти по врата ѝ.

— Къде те боли?

— Точно там... Ох!

Болката беше облекчаваща, сякаш вливаше в схванатите ѝ мускули целебна топлина. Само след няколко минути можеше отново да си върти главата.

— Страхно те бива — забеляза тя. — Да не си изкарал курсове за масажист?

— Не, няма такова нещо — засмя се той.

Лорън изобщо не можеше да си го представи като масажист. Ръката му лежеше върху раменете ѝ, топла и приятна, а Лорън се беше отпуснала и не ѝ се искаше да се помръдне. И без това супата бе прекалено гореща.

— Не се безпокой, аз съм гроб. Никой няма да научи тайната ти — рече Лорън.

Той се усмихна и я притегли към себе си, докато разтриваше раменете ѝ. Лорън прецени, че ще бъде най-добре да се дръпне. Не беше честно да му позволява по-голяма близост. Та тя мислеше само за Хънтър! Искаше той да я прегръща и той да я целува!

Но движението на пръстите му бе почти хипнотизиращо и тя прошепна:

— Ще се заразиш...

— Струва си — отвърна Уорд.

Оказа се, че е твърде късно да се дръпне, да стане, да му каже да спре. Голямата му ръка милваше лицето ѝ. Пръстите му галеха брадичката ѝ толкова леко, колкото устните му докосваха нейните, като крилце на пеперуда, като бриз...

Скоро обаче ласките се разгорещиха. Нежността, разбира се, остана — Уорд винаги беше много внимателен, но в движенията му се долавяше по-голяма сигурност, самоувереност и опитност.

Почти бе забравила неговите целувки — те бяха нежни, а не задушаващи и настоятелни като целувките на някои мъже, с които бе излизала. Целувките на Уорд можеха да продължават до безкрай, без да почувства отегчение или принуда, а само опиянение от допира на устните.

Клепачите ѝ се спуснаха, сякаш подсъзнанието ѝ бе заповядало напълно да се изолира от външния свят, за да може по-добре да се съсредоточи върху това върховно изживяване. Мислите ѝ се завъртяха в луда вихрушка.

Нищо чудно, че никога не я бе целувал — нито нея, нито вероятно никоя друга жена — пред хората. Не би било честно да я доведе до такова състояние пред хорските погледи. А Уорд беше преди всичко джентълмен. Да, много порядъчен мъж...

Несъзнателно усещаше, че и неговото сърце бие бясно. Не помнеше кога е протегнала ръка към него.

Той вдигна глава.

— Лорън...

Какво ли искаше да ѝ каже... Не беше нито нетърпелива, нито любопитна. Все още се рееше из облаците.

Телефонът зад нея иззвъня. Хънтър! Лорън сякаш изведнъж се сгромоляса от облаците на земята.

Лежеше в прегръдките на Уорд, позволяваше му да я целува и нито веднъж не се бе сетила за Хънтър. Как можа да изгуби контрол над себе си! Това, разбира се, говореше добре за тактиката на Уорд, но за нищо на света не би му го казала.

Изпълнена с угризения, тя посегна към телефона.

— По дяволите, Лорън, нека си звъни! — каза нервно Уорд.
Но тя вече бе вдигнала слушалката.

— Пак те събудих посред нощ, нали? — попита Хънтър. — Не можах да си спомня колко часа е разликата в Токио и помислих, че си струва да опитам...

Уорд рязко стана, взе празната чаша от портокалов сок и изчезна в кухнята.

— Не, не, разбира се, че не си ме събудил. Сега е едва... — Лорън хвърли поглед към часовника над камината. — Едва осем и половина. — Опита се да види какво става в кухнята. Уорд сигурно беше още там. Палтото му висеше върху облегалката на стола, а той, какъвто беше разумен, не би излязъл без него в тази снежна буря.

— Говориш, сякаш току-що си станала от леглото.

Тя усети как лицето ѝ пламва от смущение.

— Ами... нали съм болна. Май съм по-зле. Сега вече наистина не мога да говоря.

— Още ли не ти е минало? След една седмица е концертът специално за теб, дотогава трябва да оздравееш.

Концерт специално за мен, повтори си наум Лорън и засия. Концерт на Хънтър Дикс специално за мен!

— О, няма да пропусна концерта, жива или мъртва!

— Е, по-добре да оздравееш, че да не ме заразиш.

— Хънтър!

— Шегувам се — бързо отговори той. — Но и не би искала да изгубя гласа си, нали, моя сладка Лорън?

— Разбира се, знам, че се шегуваш. Ще се оправя дотогава, обещавам. Сигурно утре ще тръгна на работа.

Несъзнателно протегна ръка и докосна розата на масичката, последната от букета. Тя също започваше да увяхва. Млечнобелите ѝ листенца бяха оклюмали и пожълтели по краищата. Изглежда така, както се чувствам аз, въздъхна Лорън. Сякаш всеки миг може да умре и трябва да бъде хербаризирана, за да се съхрани завинаги... Но аз ще оздравея и още утре ще бъда по-добре...

— Пиша твоята песен — скромно каза Хънтър.

— Моята песен?! Ти пишеш песен специално за мен?

— Ти си специално момиче, нали? А това е специален концерт. И аз ти обещах една песен.

— Но песен за мен... само за мен? — Едва дишаше от възмущение.
— О, Хънтър...

— Тази сутрин се събудих при зори и тя звучеше в главата ми. Тя и мисълта за теб.

— Изпей ми я, моля те!

— О, не, няма да е честно към песента. Искам да я чуеш за пръв път в цялата ѝ прелест, а не по телефона, защото гласът на стария певец е прегракнал от снощния концерт.

— Какъв ти стар певец?! — възмути се тя. — Да не си посмял да говориш така, Хънтър Дикс!

— Моята сладка Лорън, как ме ободрява — засмя се Хънтър. — Не искаш ли да ти разкажа за снощния концерт? Цяло Токио се събра. Искаше ми се да си с мен и да видиш.

Да бъде с него, да почувства как тълпата го боготвори, да чуе заслужените аплодисменти... Колко би се радвала да е там!

— И аз бих искала!

— Мечтаех си да си с мен и след концерта — прошепна той. — Снощи имах нужда от твоята топлина.

— Имаш толкова много почитателки, че и аз!

— Но аз имах нужда от теб, мила Лорън. Почитателите са хубаво нещо, но докато се прибереш сам в хотела. — За нейна изненада гласът му трепна.

— Хънтър... — започна тя колебливо.

— И сега имам нужда от теб — прекъсна я той нетърпеливо. — Предстои ми цял ден в самолета в компанията само на оркестъра.

— И ти много ми липсваш...

— Лорън, мила, обещавай ми, че ще дойдеш с мен другата седмица, обещавай ми! — Гласът му внезапно стана рязък, сякаш не можеше повече да понася раздялата.

— Да дойда с теб? Аз...

— Да. Ела с мен. Ще бъдем заедно! Ще осмислиш живота ми. Сигурен съм, че знаеш какво искам вече цяла седмица. Какъв глупак съм бил да те оставя!

Никое сърце не би могло да издържи това, което той каза. Лорън помисли, че нейното ще се пръсне от щастие. Трудностите на едно пътуване около света, които той бе описал, невинаги луксозните хотели, дългите полети, неподходящите зали — всички тези трудности

щяха да бъдат незабележими, ако е до него. До него, тя! Обикновената Лорън Ходжис.

— Следващия месец сме в Ню Йорк — продължаваше той. — После в Лондон. После в Париж...

За миг си спомни за реалния свят.

— Няма винаги да е Париж — напомни му тя. — Сигурна съм, че ще има и безброй скучни градчета като нашето.

Сякаш видя небрежното махване на ръката му.

— Да, няма как. Но ако ти си до мен, и малките градчета няма да са толкова лоши, ще видиш. Значи се разбрахме.

През тялото ѝ мина тръпка.

— Не знам... — чу се да казва. — Това е толкова неочаквано...

— По дяволите, не е неочаквано! — повиши тон той. — Знаеш го не по-зле от мен, знаеш го от първата вечер. Не се преструвай.

— Хънтър, тук има неща, които не мога да изоставя...

— Какви неща? Работа? Къща? Няма да ти трябват, сладка Лорън.

— Не мога просто така да тръгна...

— Можеш. Сигурно не трябваше да те питам по телефона. Трябваше да почакам, докато мога да те прегърна, да те целуна и тогава да ти го предложа. Но нямам търпение. Не казвай нищо и аз няма да говоря за това. Бъди готова да дойдеш с мен в деня на Свети Валентин... Защото ти, както и аз, искаш точно това.

След тези думи той прошепна нещо за довиждане и затвори. Отново се озова на другия край на света, далеч от нея.

Лорън бавно остави слушалката. Хънтър бе толкова сигурен в нея, сякаш тя не би могла да възрази, сякаш нищо не пречеше да бъдат заедно. Но това не беше честно. Той нямаше право да се отнася толкова лекомислено към проблема с нейната работа, с къщата... А може би имаше право? Ясно беше, че няма да работи, ако замине с него. А колкото до къщата, все едно — мислеше да я продава, и той го знаеше.

Той бе толкова самоуверен... Но коя нормална жена би се отказала от Ню Йорк, Лондон и Париж с Хънтър Дикс до себе си? Дори градчетата да бяха малки и скучни. Е, Лорън и без това не си падаше по огромните градове. За нея не беше важен певица Хънтър Дикс, а човека Хънтър Дикс, малкото объркано момче, с което се

запозна онази първа вечер в „Маркони“. Така бе мечтала за него, а сега имаше възможност да бъде неин. Ако не използваше този шанс, всичко пропадеше. Когато бяха разделени, болката бе непоносима. На разстояние не можеха да усетят тази близост, която бяха изпитали в „Маркони“. Телефонната любов само ги изнервяше.

— Супата ти е изстинала — обади се Уорд.

— А, така ли... — Лорън с усилие се откъсна от мислите си. — Няма значение, и без това не съм гладна.

Той я изгледа с ръце в джобовете. Лорън забеляза, че той е с дрехите си за работа: тъмни панталони, раирана риза, вратовръзка. Разбира се, бе оставил бялата престилка в аптеката и бе разхлабил вратовръзката, но това беше всичко. Този човек никога ли не се отпускате?

Уорд като че ли се канеше да ѝ наговори много неща, но каза само:

— Ще я сложа в хладилника, ако по-късно ти се дояде.

— Благодаря.

Тя отново облегна глава на възглавницата на дивана и затвори очи.

— Изглеждаш изтощена — забеляза Уорд, когато се върна от кухнята. — Сигурно за такова представление се хаби много енергия.

— Какво искаш да кажеш? — изправи се тя веднага. — Какво представление?

— Ами съживи се, когато Хънтър се обади, а сега си като парцал.

Тя отново се сви на дивана.

— Ако се замислиш над това, което току-що каза, сигурно ще го разбереш.

— О, ясно ми е, че искаш да му направиш впечатление. Само не виждам защо. Дали той си мисли, че да се разболееш от бронхит е проява на морална слабост, или по принцип не одобрява всичко, което ти пречи да се занимаваш само с него?

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Хънтър е много симпатичен човек, който в момента е предприел изтощително турне. Би било чудо, ако понякога не беше изморен и в лошо настроение, затова се опитвам да не го натоварвам с моите проблеми. И, разбира се, той се опитва да се пази от простуда и

други такива неща. Гласът му е неговата професия и не може да си позволи да рискува с него.

— Разбира се. — В тона му се долови лека подигравка.

— Не очаквам да му съчувстваш, но той наистина е много самотен.

— Самотен? Може би. Освен това е разглезен, егоист, циник, грубиян...

Лорън започна да се нервира. Не беше изненадана, че Уорд ревнува. Но тази отмъстителност не беше в неговия стил. Това не бе Уорд, когото познаваше. Той обикновено не обвиняваше хората без причина.

— Какво ти става? — попита тя. — Нямах право да се държиш по този начин, само защото ти разреших да ме целунеш.

Вместо трапчинката на бузата му един мускул подскачаше нервно.

— Освен това злоупотребява с наивността ти — продължи той.

Тя се изправи на треперещите си крака.

— Достатъчно. Не знам откъде ти е дошло това в главата, но не е вярно. Хънтър е едно мило, самотно, малко момче. Сигурно познаваш такива. Те обикновено имат повече от другите деца, които им се подмазват и ги използват, така че никога не знаят кой им е истински приятел.

— Не познавам такива. Малките момчета с пари, които съм познавал, винаги са били най-големите използвачи и изобщо не ги е интересувало дали имат приятели.

— Престани да ми преиначаваш думите! — тропна тя с крак. — Няма да ти позволя да опорочаваш нещо толкова красиво. Не съм длъжна да те слушам.

Настъпи дълго мълчание. Лорън седна, защото коленете ѝ трепереха. Освен това изведнъж ѝ стана студено.

— И мислиш, че той те обича, нали? — попита Уорд тихо.

— Мисля, че това не е твоя работа!

— И се гласиш да заминеш с него, когато се върне?

— Да — прошепна тя, сякаш се боеше да го каже по-високо. — Да — повтори малко по-решително. — Ще замина с него.

Настъпи мълчание.

— Какво ме задържа тук в края на краищата? — започна тя като дете, което повтаря урока си. — Нямам семейство. Къщата... Е, тя е само място за живеене. Колкото до работата, господин Бейнс няма да има нищо против. Като мине денят на Свети Валентин, започва мъртъв сезон и Ким ще може да се оправя сама. Всъщност той ще е само доволен, че ще плаща на един човек по-малко. А до другата пролет ще има достатъчно време да намери някой друг и да го обучи.

— Кого се опитваш да убедиш? Мен, господин Бейнс или себе си?

Тя му обърна гръб.

— Моля те, не се чувствай задължен да стоиш тук и да ме поучаваш. — Гласът ѝ бе ледено любезен. — Сигурна съм, че тази вечер си имаш по-важна работа.

— Правиш глупости, Лорън.

— Ти нямаш право да ме съдиш.

Тя се обърна и видя, че Уорд си облича палтото.

— Сигурно е така — каза той тихо. — Аз всъщност нямам никакви права. Много съжалявам, че те обезпокоих.

— Да не си забравиш филма. Не мисля, че ще го гледам.

Той взе касетата и я сложи в джоба си.

— Предполагам, че ще си много заета да си тананикаш песента — тази, която той пише за теб. Ако мога да те посъветвам...

— Не можеш.

— Не е лошо да я научиш наизуст и да си я повтаряш вместо молитва. Ако имаш късмет, тя ще те топли през нощта, когато осъзнаеш каква ужасна грешка си направила.

Лорън затръшна вратата зад него, с мъка се изкачи по стълбите и се строполи в леглото, прекалено изтощена дори да оправи измачканите чаршафи.

И съвсем не се изненада, когато в трескавия си неспокоен сън видя Уорд — Уорд изпълваше кошмарите ѝ. А как искаше да сънува Хънтър и прекрасните дни, които им предстояха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващия ден пристигнаха още двацет и пет бели рози. Сигурно са били изпратени в момента, в който Хънтър е стъпил на американска земя, помисли Лорън и зарови лице в тях. Още шест дни и ще бъде с него. Докато розите увехнат...

След това се отдръпна и се загледа малко тъжно в тях. Такива великолепни рози, а да не може дори да долови упойващия им аромат.

— Ще издържат — прошепна тя. — Ще ги помириша по-късно. Мога да почакам.

В тишината на стаята думите ѝ прозвучаха като обет.

Още шест дни...

Часовете се точеха безкрайно бавно. Времето се влачеше мъчително, защото нямаше кой да сподели вълнението на Лорън, трепетното ѝ очакване, радостта ѝ. Бе решила да не казва на никого за плановете си.

Знаеше, че трябва да каже поне на господин Бейнс, но не се решаваше. Той мразеше точния му график да се обърква и Лорън бе сигурна, че не би разбрал защо не му е дала задължителното едномесечно предизвестие. Ако си тръгнеше без предупреждение, можеше да си спести неприятностите.

Ако му кажеше, че напуска след по-малко от седмица, нещата в магазина биха станали много неприятни и цялата улица би разбрала.

Реакцията на Уорд ѝ показва, че трябва много да внимава да не дава поводи за коментар. Вероятно малко хора биха се осмелили да ѝ кажат в лицето това, което Уорд наприказва, но всички щяха да обсъждат и да поклащат осъдително глави. Тя щеше да бъде обект на клюки и когато замине. Това бе неизбежно. Но да ходи с високо вдигната глава, докато тайно я сочат с пръст и я обсъждат зад гърба ѝ, да се преструва на спокойна, когато шушукат по неин адрес... Не, това не би могла да понесе.

Кой знае, Уорд може би вече бе разпространил клюката. Тогава нямаше да се налага да пази тайна. Мълвата може би вече пълзеше. Но

това не зависеше от нея, не можеше да го накара да мълчи. Ако Уорд искаше да успокои мъжката си гордост, като я изкара побъркана по певци глупачка, това бе идеалният случай. Хората на тяхната улица веднага щяха да се съгласят, че е побъркана. Те не биха разбрали внезапната близост, която изпитваха с Хънтър. Лорън знаеше, че няма смисъл да обяснява на когото и да било, че не си проваля живота, а е намерила една истинска и трайна любов.

Все още се изчервяваше при мисълта какво вълшебство е да обичаш Хънтър. Как би могла да го обясни на тези хора, които дори не го познаваха? Само Ким изглежда разбираше, но като че ли не съвсем. Или може би това се дължеше на нейния навик да говори каквото ѝ мине през ума.

Една сутрин стар клиент на магазина донесе най-новия клюкарски вестник и като се усмихна подигравателно на Лорън, каза:

— Сигурен съм, че вече го имате, защото на първа страница има снимка на Хънтър Дикс. Но си помислих, че може да искате да имате още един.

Щом излезе, Ким заби нос във вестника. Лорън въздъхна и отново се зае с проекта за витрината за деня на Свети Патрик. Тя самата сигурно нямаше да подрежда тази витрина, но би възбудила подозрения, ако я зарежеше. Пък и Ким сигурно след време би била благодарна за идеите.

— Забавляваш ли се? — попита тя най-последно. Ким ѝ подаде вестника през щанда.

— Може би искаш да го погледнеш.

Прозвуча като предупреждение. Лорън хвърли един поглед към първата страница.

„ХЪНТЪР ЗАВЛАДЯВА ХОНОЛУЛУ“, „СЕКСАПИЛНИЯТ ПЕВЕЦ ПОДЛУДЯВА ГРАДА СЛЕД КОНЦЕРТА“.

Продължаваха заглавия с все по-дребни букви, но тя спря да чете.

— Каква глупост! Аз много добре знам какво е правил той след концерта. Бил е в хотелската си стая и е говорил с мен по телефона.

— Вътре има снимки... — посегна Ким.

— Никога ли не си чувала за фотомонтажи? Не знаеш ли, че журналистите са готови на всичко, за да направят един по-пикантен репортаж? Ти самата чу как Хънтър каза, че те никога не говорят истината.

— Не можеш обаче да си сигурна, нали? — поклати глава Ким.

— Не обръщам внимание на клюки. — Лорън вдигна скицата на витрината. — Онези пластмасови пръсти още ли са в склада? Мисля, че ако им сложим малко лепило, можем да закрепим по един пръстен на тях. Какво ще кажеш?

— Само ако обещаеш после да изчистиш лепилото.

Лорън се усмихна, но се замисли, че нямаше защо да мисли за лепилото. Винаги бе обичала да подрежда витрини, да измисля нови идеи в края на сезона, да ги променя всяка година. А сега никога вече нямаше да се занимава с това. Нямаше да търси по магазините разни дрънкулки, които да използва при подреждането на витрината. Нямаше да търси ненужни предмети, които да преобразява и аранжира с бижутата. Още довчера реши да изхвърли помощните материали.

Вече нямаше да ѝ трябва, защото щеше да се занимава с много по-важни неща от подреждане на витрини. Това, че още не знаеше какви ще са те, не означаваше, че няма да са ѝ също толкова приятни... Дори повече, защото щяха да са свързани с Хънтър. Тя обичаше да общува повече с хора, отколкото с предмети.

— Мисля, че трябва да погледнеш тези снимки. — Ким все още разглеждаше вестника.

— Какво? Не, няма да го погледна. Няма да го удостоя с тази чест. Тези снимки са фотомонтажи, с цел да го покажат в злепоставящи пози.

— Откъде знаеш, че са злепоставящи? — прекъсна я Ким. — Аз не съм казала такова нещо.

— Винаги са злепоставящи. Не бих се учудила, ако са използвали дубльор. Чувала съм, че стигат и дотам, ако не успеят достатъчно да опетнят някого. — Тя хвана с два пръста вестника и го хвърли в най-близкото кошче.

— Сигурно си права — съгласи се Ким. — Дубльори, а? И все пак... — Тя замълча и смени темата.

Лорън бе доволна, че най-после идва време за следобедната почивка. Дори барчето в аптеката не би могло да бъде по-неприятно от мълчанието.

Поне досега не беше. Първия ден, след като успя да се вдигне от леглото и да тръгне на работа, събра смелост и отиде в аптеката. Дано Уорд не подхванеше пак нравоченията си. Надали би го сторил на обществено място. Уорд винаги бе държал на общественото мнение.

Кафето бе пред нея и тя безцелно го бъркаше. Стигна до заключението, че спорът не е единственият начин да се направи впечатление. Ако Уорд не й обръщаше внимание, това само по себе си би възбудило любопитство. Пък и би било много по-добре за самочувствието му. Все едно тя го преследваше, все едно той я е изоставил, а не тя него.

Но Уорд, разбира се, не постъпи така. Пък и не би могъл. Той бе джентълмен! В онзи следобед, той излезе от остъкления кабинет в дъното на аптеката, за да пият заедно кафе. Седна до нея и говори само за внезапното затопляне на времето и никой от страни не можеше да забележи нещо необичайно. Очевидно бе зает и не седя дълго, нито пък разроши косата й, както правеше обикновено.

Дните бавно се нижеха. Понякога, когато влизаше в барчето, той й махаше с ръка и отново се заемаше с работата си. Тя бе доволна, че не й прави сцени.

Алма допълни чашата й.

— Не се безпокой — посъветва я тя.

Лорън бе толкова изненадана, че си изгори езика с кафето.

— Искам да кажа, за Уорд — поясни жената. — Нали върлува грип и той е толкова зает, че не знае кога идва и кога си отива. Не се тревожи.

— Сигурно е така — отговори Лорън.

Алма се усмихна.

— Опитваш се да се стегнеш, нали? Разбирам. Тези дни и той е малко неспокоен. Но ти не се притеснявай. Щом грипът премине, той ще е пак старият Уорд. Чух, че и ти си преболедувала.

Лорън кимна и излезе бързо от аптеката. На следващия ден реши да не ходи в аптеката. Нямаше смисъл да измъчва и двамата.

Тази случка я накара да се позамисли. За пръв път си представи как би се чувствал Уорд след като замине. Ако всички разбираха

неговите чувства толкова добре, колкото Алма, нямаше да му е лесно. Защото щяха да знаят, че Лорън го е изоставила заради Хънтър Дикс. Всъщност за човек като Уорд такава съчувствие щеше да е не само досадно, а и непоносимо.

Добре че му каза, за да не научи новината едновременно с цялата улица. С нищо друго не можеше да смекчи удара и се чувстваше виновна, че го оставя на клюкарите.

Уорд не заслужаваше такава огорчение. Но Лорън бе сигурна, че рано или късно той ще го преживее и ще намери щастието си. Някой ден щеше да стане чудесен съпруг. На него му трябваше една практична жена, която да е доволна от това, което ѝ предлагаше — например портокалов сок, пилешка супа и луковици от минзухари; жена, която не мечтае за романтика, за шампанско с черен хайвер и за двайсет и пет бели рози.

Надяваше се, че това ще стане скоро, защото не можеше да понася да го гледа как страда и да знае, че тя е причината за това.

Денят на Свети Валентин изгря ясен и необичайно топъл за сезона. Лорън го посрещна с радостта на дете, което в коледната утрин тича надолу по стълбите, за да види какво му е донесъл Дядо Коледа. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, сякаш искаше да изхвъркне. Дори последните приготовления не можеха да я върнат на земята.

Последните приготовления — обаждането по телефона да спре абонамента на вестници, разчистването на хладилника, посещението при съседите, на които винаги оставяше по един ключ, за да наглеждат къщата, когато заминава за една-две седмици — всичко това бе правила и преди, но все не можеше да повярва, че е за последен път.

Подреди куфарите, които лежаха върху леглото, но не ги затвори. Хънтър не бе уточнил кога точно ще мине да я вземе. Нямаше смисъл да мачка излишно дрехите си. Можеше да затвори куфарите в последния момент.

Имаше, освен това, огромна купчина кашони, пълни със сантиментални спомени, с които не можеше да се раздели — семейните албуми, детските ѝ книжки, дипломата по право на баща ѝ, гордо поставена в рамка... Тях не можеше да влачи със себе си по цял свят и смяташе да ги остави в някой склад срещу заплащане.

Останалото — мебелите, съдовете, цялата покъщнина — можеше да се продаде на търг. Това бе най-лесният начин да се освободи от тях, преди да обяви къщата за продан.

Изпитваше известни угризения, че не е направила това досега — в края на краищата, тя не възнамеряваше да се върне. Но беше разумно да изчака да мине деня на Свети Валентин. Дотогава приказките по неин адрес щяха да са толкова много, че къщата нямаше да има значение. А необходимите документи можеха да се изпратят по пощата.

Направи една последна обиколка. Спря за миг в столовата пред дъбовия бюфет на майка си, в който бяха наредени порцелановите сервизи. Седна в кожения стол на баща си до ореховото бюро и огледа лавиците с книги в кабинета.

— Не — промълви тя. — Трябва да бъдеш разумна. Не можеш да вземеш всичко.

Е, по-късно щеше да прибере по-скъпите вещи. Трябваше да говори за това с Хънтър. Ако той имаше къща, в нея непременно щеше да се намери място поне за скрина, бюрото и за някои други скъпи спомени. Досега не бяха имали време да обсъждат такива подробности.

Бронзовият часовник над камината, останал от баба й, показваше, че е време да тръгва, за да не закъснее за работа. Изключи отоплението, дръпна завесите в хола и се спря в антрето. Сигурно бе глупаво, но имаше усещането, че къщата й нашепва „сбогом“ — един скръбен, едва доловим звук. Взе ръкавиците, чантата и запечатания плик с писмото, в което съобщаваше, че напуска. Щеше да го остави довечера в сейфа.

Утре сутринта, когато господин Бейнс го намери, тя вече щеше да е далеч. С Хънтър.

— О, Хънтър! — прошепна тя. — Да те имам цял живот! С какво съм заслужила такова щастие?

Саксията с минзухарите все още бе на щанда до касата. Лорън не се грижеше за тях, но знаеше, че Ким често ги полива и затова цъфтят така добре. Тази сутрин дори прозаичните минзухари радваха сърцето й. Ким я завари да мирише едно особено красиво цвете.

— Я, ти си била тук! — смая се тя. — Мислех, че чакаш Хънтър на летището.

— Не. — Лорън се опита незабелязано да се отдръпне от цветето, в което бе пъхнала нос. — Той ме помоли да не ходя там, защото ще е пълно с негови почитатели. Каза, че ще се срещнем по-късно насаме.

— Насаме? Предполагам това значи, че ще дойде в магазина с бялата лимузина, с бодигардовете и така нататък?

— Ким, какво става с теб? Мислех, че му се възхищаваш.

— Не знам — сви рамене Ким. — Беше някак по-различно, когато беше недосегаем, толкова блестящ, толкова съвършен, сякаш нереален. А после се оказа, че в края на краищата е просто човек...

— Това е още по-прекрасно.

— Май предпочитам идолите да си стоят на пиедесталите — въздъхна Ким.

Лорън тъжно поклати глава:

— Представи си колко им е трудно на идолите да живеят така, че да не разрушат илюзиите на почитателите си.

— Няма нищо лошо в илюзиите — отвърна Ким.

— Стига да не загубиш представа къде свършва истината.

Лорън знаеше, че Ким може би подозира какво се кани да направи, а на тази тема не искаше да говори, още по-малко да спори. Затова едва не извика, когато късно следобед видя, че Уорд се задава по улицата. Съзнателно не излизаше в почивка, за да не се налага да ходи до аптеката и да се среща с него. За какво идваше сега, още веднъж да се опита да я разубеди или за да ѝ каже последно сбогом? И то в магазина, където бяха и Ким, и господин Бейнс.

Уорд се надвеси през щанда и докосна нежните цветчета на минзухара.

— Добре вървят, нали? Да не повярва човек, че от такива малки луковички могат да израснат толкова красиви цветя.

— Беше много мило от твоя страна — каза Лорън сдържано.

— Жалко, че... — започна той и се изчерви, сякаш бе издал мислите си.

Сигурно искаше да изкаже съжаление, че минзухарите ще имат много кратък живот, защото едва ли щяха да бъдат пресадени в

градината. В края на краищата цветята за нищо не бяха виновни и не заслужаваха смъртна присъда.

— Предполагам — продължи Уорд, — че Ким се грижи добре за тях.

Ким я погледна странно — сигурно бе споделила с Уорд, че Лорън ѝ е поверила цветята! Неговите цветя!

— До уличната лампа има подходящо място за засаждане — рече Лорън. — Ще разкрасят улицата. — Докосна едно цвете и се наведе да го помирише. — Толкова са красиви, а пък ароматът им... Едва сега го усещам, нали бях със запушен нос.

Къде ли се бавеше Хънтър, шепнеше едно дяволче дълбоко в подсъзнанието ѝ. Самолетът му бе пристигнал преди няколко часа, а от него ни следа...

Сякаш за да го опровергае лошото дяволче, в този миг бялата лимузина спря пред магазина и спря движението по улицата. Задната врата се отвори и излезе един от бодигардовете с пакетче в ръка.

Сърцето на Лорън сякаш спря. Хънтър го нямаше. Защо ли?

Бодигардът влезе в магазина, без да се оглежда, и постави пакетчето пред Лорън.

— Господин Дикс ми нареди да ви предам това — рече той с равен глас. — Лимузината ще ви вземе довечера преди концерта.

Лорън кимна и когато младежът излезе, погледна към кутията с форма на сърце, увита в целофан. Шоколадови бонбони, какво разочарование.

— Не е лошо да хапнеш нещо сладко в ден като днешния — обади се Уорд. — Жалко, че си алергична към шоколада. Той не знае ли? Или не го интересува?

Лорън прехапа устни, но реши да не показва разочарованието си.

— Май не сме говорили за това — каза тя и посегна към ножицата, за да разреже целофана. Изпаднаха две картончета — пропуски за концерта. Тя подаде единия на Ким с тържествен поклон.

Уви, бонбоните бяха наистина шоколадови — значи не можеше да ги опита. Беше алергична към шоколада и се изприщваше от него. Уорд трябваше да тича до аптеката за антиалергични лекарства и да я спасява.

Изпращаше ѝ рози, които не можеше да помирише, и бонбони, които не можеше да опита. Не беше честно да обвинява Хънтър, че не

се съобразява с глупавата ѝ алергия. Откъде можеше да знае? Кой на света би помислил, че носът ѝ може да е запушен, когато ѝ изпраща рози?

— Я виж! — ахна Ким. — Какъв ли е този бонбон? Трябва да го покажем на господин Бейнс. Прилича на награда в кутия овесени ядки.

Лорън я погледна изненадано.

— Дай да видя!

„Бонбонът“ беше пръстен, сгущен между бонбоните в средата на кутията. Камъкът бе потънал в карамела и само блясъкът на златото бе привлякъл вниманието на Ким.

Лорън го извади от кутията. Между пръстите ѝ просветна голям рубин във формата на сърце. От двете му страни имаше по три малки диаманта. Лорън го държеше и се чудеше защо единственото, което изпитва, е лека тъга. Хънтър бе обещал, че когато се върне, всичко ще бъде много романтично и тя си представяше интимна вечеря на свещи с шампанско и хайвер, предложение за женитба на някое усамотено място и чак тогава изненадата с пръстена.

Сигурно няма време за всичко това, мислеше си Лорън. Той имаше толкова задължения. Глупаво беше да се дразни от това, че бе избързал с пръстена. Та нали концертът щеше да е посветен на нея! Колко жени можеха да се похвалят с това в деня на годежа си? Един концерт е много по-романтичен от една вечеря!

А пръстенът! Да, това беше един много особен пръстен. Едва ли можеше да има нещо по-подходящо от рубин във формата на сърце. Жалко, че не го бе сложил лично на пръста ѝ.

— Не е ли красив? — възкликна Лорън, като сложи пръстена на лявата си ръка. Рубин във формата на сърце. За пръв път виждаше такъв пръстен.

Уорд го докосна с върха на пръстите си и го обърна към светлината. Той се завъртя — бе малко широк за нежните ѝ пръсти. Ако господин Бейнс имаше време, още днес щеше да го направи по мярка.

Уорд много внимаваше да пипне само пръстена, без да се докосва до ръката ѝ. Лорън почти замръзна от допира му.

— Надявам се, че ще прекарате добре на концерта на века — каза той и си тръгна.

Лорън отиде до прозореца. Уорд се спря на тротоара да поговори с една клиентка и малкия ѝ син. Чувстваше се тъжна, защото не успяха да се сбогуват. Много глупаво наистина — какво ли биха могли да си кажат?

ПЕТА ГЛАВА

Ким очевидно бе решила да се забавлява. В момента, в който шофьорът ги покани на задната седалка на лимузината, тя започна да си играе с копчетата — включваше и изключваше телевизора, разглеждаше телефона и подлудяваше Лорън. Най-после се отпусна с доволен вид на кожената облегалка.

— Може ли пак да ти погледна пръстена?

— Зависи — отговори Лорън намръщено. — Защо искаш да го видиш, защото ти харесва или защото искаш да провериш дали пръстът ми вече не е позеленял?

Ким се засмя.

— Вярно, онзи вестник ме разтревожи. Наистина си мисля, че Хънтър просто ти е обърнал внимание и ти като пълна глупачка си лапнала въдицата. Никога не съм си представяла, че има сериозни намерения. — Тя разглеждаше рубина на светлината на лампата и запротестира, когато Лорън я изгаси: — Чакай малко, още не съм свършила!

— Наближаваме. Виж каква тълпа чака. Ако в колата е тъмно, няма да видят кой е вътре.

— Ей, ама ти много бързо се учиш! — възхити се Ким.

Лорън погледна към часовника на таблото. Бе по-късно, отколкото очакваше. Групата, с която започваше концерта, вече свиреше. Въпреки това хората все още се тълпяха край входовете и се блъскаха в преградите.

При появяването на лимузината тълпата нададе страхотен вик. Хората започнаха да прескачат преградите. Лорън се вцепени от ужас, защото колата заобиколи на косъм тълпата, без да намали скоростта си, и се спусна в паркинга под залата.

Отворила широко очи, Ким стискаше здраво седалката.

— Значи отсега нататък ще е така?

Лорън се засмя малко нервно. Тя бе предполагала, че могат да се случват такива неща, но никога не бе преживявала подобни емоции.

Тълпата мислеше, че в колата е Хънтър, затова се вълнуваше.

Един от бодигардовете посрещна лимузината и отвори вратата. След това ги поведе към главното здание.

— За вас има запазена специална ложа точно до сцената — каза той. — Концертът вече започна и господин Дикс се подготвя за излизане, затова ще се срещне с вас в антракта.

Но Лорън не го слушаше. Тя успя да надзърне зад широкия му гръб и видя в коридора Хънтър — облегнат върху някакви сценични декори, той говореше с един мъж, доста по-нисък от него. Изглеждаше толкова различен! Явно турнето си бе казало думата. Бе отслабнал, с бледо и осеяно с бръчки лице. Може би причината бе сценичният грим? Лорън знаеше, че гримът трябва да е много силен, за да стои добре под ярките прожектори. Хънтър изглеждаше ужасно. Имаше нужда от почивка.

Той се оплакваше на ниския мъж, че ненавижда почитателите си, тези глупаци, които го чакали да пее. Омръзнало му да изпълнява прищевките на пъпчивите пикли, които го боготворели...

— Хънтър! — прошепна тя.

Той не я чу. Чу я обаче човекът до него и го побутна. Хънтър се намръщи, обърна се и извика:

— Сладка Лорън! — Приблужи се с разтворени ръце. — Скъпото ми момиче! Потресена си от мен, нали?

— Говореше толкова грубо... — едва промълви тя.

— Не се вълнувай, сладка Лорън. Разбира се, че не мисля така. Нали разбираш, сценична треска. Трябва да си повтарям това всеки път, когато излизам пред тълпата, иначе никога няма да имам нерви да мина през тази врата, щом завесата се вдигне. Но сега ти си тук и ми даваш кураж...

Той хвана ръката ѝ и забеляза рубинения пръстен. Изражението му се промени. Преди Лорън да успее да помръдне, ръцете му я прегърнаха, а устните му бяха притиснати към нейните толкова силно, че тя не можа да си поеме въздух. Опита се да протестира, но езикът му, нетърпелив и настойчив, ѝ пречеше да отвори уста, камо ли да продума. Чувстваше се почти насилена от тази публична целувка. Успокояваше я мисълта, че Хънтър бе превъзбуден, тъй като не се бяха виждали две седмици. В края на краищата, един мъж има право да целува жената, която обича... Жената, която носи неговия пръстен.

Освен това бодигардът изглежда не виждаше нищо необичайно, а мъжът в коридора се отдалечи, сякаш нищо не се бе случило.

Когато седнаха в ложата до сцената, Ким я погледна косо, но не каза нищо. Всъщност концертът вече бе започнал и не беше възможно да се говори. И да се мисли, каза си Лорън. Изпълнителите от подгрыващите групи очевидно не споделяха разбирането на Хънтър за музика.

Все още влизаха хора. Вероятно онези, които чакаха отвън, не даваха пет пари за встъпителната част, те искаха да видят и чуят Хънтър. Бяха щастливи, че успяха да зърнат и лимузината му.

Групата завърши последната песен с оглушителен рев и слезе от сцената. Сценичните работници доवлякоха огромната апаратура на групата на Хънтър, един по един заизлизаха и музикантите. Публиката замря. Те излизаха под звуците на пулсираща, ритмична мелодия, която прерасна в кресчендо. В този миг блеснаха два прожектора и осветиха Хънтър. Зрителите скочиха на крака и сред викове и писъци той започна да пее. Значи причината наистина е бил гримът. От нейното място Хънтър изглеждаше с чудесен тен и отпочинал.

Още една илюзия.

Той пееше за радостта да се върне отново и когато песента свърши, се поклони дълбоко на всички и започна да говори за „хората от висините“ — тези, които бяха скупчени на последните редове в залата, почти до тавана. Каза им колко държи на тях и колко е щастлив, че пее за тях.

И това беше илюзия. Лорън знаеше, че истината е това, което чу в коридора. Очарователният Хънтър на сцената беше актьор.

Но защо трябваше да се изненадва? Той бе изпълнител — създател на илюзии. Тези хора бяха дошли заради представлението. Те не бяха разочаровани.

И все пак, ако всичко беше само игра, Лорън започваше да се чуди колко истински тогава е самият Хънтър...

Тази вечер нервите й бяха опънати до крайност, оголени и свръхчувствителни към фалша, защото тя го чуваше в гласа му, дори в песните, които обичаше и знаеше наизуст. Тази вечер тя чуваше един мъж, който се смяташе за център на Вселената и не допускаше, че някой може да не се съгласи с него.

Погледна към Ким, която, наведена напред, с разширени от възторг очи, пееше с цял глас. Тя очевидно не чуваше неискрените нотки в този любим глас.

Дали не бе несправедлива? Всеки изпълнител трябва да е самоуверен. Инак как би излязъл на огромната сцена! Едно беше сигурно — днес за пръв път тя виждаше Хънтър с други очи.

Опита се да потисне смущението си и да се наслади на концерта — на нейния концерт! Но знаеше, че първата част е почти свършила и в антракта той ще я чака зад кулисите.

Ким я побутна и тя отново насочи вниманието си към сцената.

— ... Една нова песен — казваше Хънтър, — за една много скъпа за мен жена, специално за деня на Свети Валентин. С нея ще завършим първата част на концерта...

Песента беше наистина прекрасна. В нея се пееше за любовта, която отново се връща в живота, за да озари една пуста душа. Тази песен сигурно щеше да се превърне в хит. Беше страхотно трогателна.

Лорън би заплакала... ако все още вярваше.

Може би в края на краищата Ким бе права: „Предпочитам идолите да си стоят на пиедесталите“. Може би Хънтър трябваше също да остане на своя пиедестал.

В антракта Ким остана в ложата.

— Ти си щастливка — изхлипа тя в носната си кърпичка и подсмръкна.

Бодигардът дойде да вземе Лорън. Да, беше щастливка. Защото вече разбираше всичко. Тази красива любовна песен изобщо не беше за нея, а за него. Докато бе писал прекрасните думи, той изобщо не бе мислил за нейните чувства и желания. Сега разбираше, че страстната целувка тази вечер нямаше нищо общо с нея. Всичко беше заради необходимостта му да докаже себе си. Защо трябваше да го последва? Та тя щеше да бъде напълно зависима от него. Нещата, които правеше и говореше, бяха израз не на любовта, а на егоизма му — телефонните разговори в часове, удобни само за него, безкрайните оплаквания за проблемите около турнето, начинът, по който унижаваше бодигардовете си. Той очевидно смяташе, че правилата — като изискванията за облекло в ресторанта — не се отнасят за него, че парите могат да разрешат всеки проблем.

Тя виждаше тези неща, но досега ги бе омаловажавала и пренебрегвала. Бе обръщала внимание само на романтичните жестове — шампанско, рози, пръстен, неща, които в края на краищата нямат значение. Какво му струваше всъщност да каже на бодигарда да поръча по телефона дващест и пет рози? И какво значеше един пръстен, изпратен без нито дума за любов или годеж... Всъщност изобщо без нито една дума?

Не му се сърдеше, че я е излъгал, нито че е разиграл представление. Тя самата бе искала точно това и с готовност се бе включила в играта. Освен това Хънтър бе твърде егоцентричен, за да разбере, че използва хората.

Не, тя не се сърдеше. Не чувстваше нищо, освен безкрайно облекчение, че навреме е възвърнала разсъдъка си.

Зад кулисите Хънтър посегна отново да я целуне, но тя се отдръпна. Той изглеждаше потресен.

— А, да, разбирам. Не искаш пред хората — усмихна се той и я повлече към гримьорната.

Лорън поклати глава.

— Дойдох само да ти благодаря за песента. — Тя свали рубинения пръстен и го пусна в ръката му. — И да ти върна това. Не разбирам какво точно означава, но съм сигурна, че не си имал предвид да е годежен пръстен. Нали?

Той все още я гледаше със зяпнала уста. Интересно явление, помисли Лорън. Хънтър Дикс без глас.

В този миг едно високо червенокосо момиче със силен грим и много къса пола изникна зад гърба му и го хвана под ръка.

— Тази вечер гласът ти е много добър, скъпи.

— Кой, по дяволите, те пусна тук? — попита Хънтър грубо.

— Нали знаеш, че няма да ти кажа? Иначе ще убиеш горкия човечец.

Но момичето не гледаше него. Тя изучаваше Лорън с присвити очи. Лорън я позна. Значи вестниците не бяха прави, че приятелката му го е изоставила. Защото това беше тя.

— Коя е тази? Кажи честно, Хънтър, да не е пак някоя поклонничка? Всеки път, като отидеш на турне...

— Успокойте се, тръгвам си — прекъсна я Лорън. — Сбогом, Хънтър.

Зад сцената имаше много хора и не бе трудно да се промъкне през претъпкания коридор и да излезе на улицата. Няколко души все още чакаха пред входа. Едно момиче, стиснало в ръка плакат и химикалка, чакаше търпеливо момента, в който нейният идол...

Блясъкът на идола заслепява, нали, мислеше си Лорън. Сети се, че пропускът е още у нея и ѝ мина през ума да го даде на момичето. Но след това реши, че съвестта не ѝ позволява да подхранва още една илюзия и затова го накъса и хвърли в канавката.

Нощта бе студена, но чистият въздух ѝ подейства добре. Лорън се отдалечи от светлините на концертната зала. В ясното небе блестяха звезди. Сърцето ѝ се бе успокоило и когато видя едно такси, тя го спря. Облегна се на изтритата седалка и си представи спокойната тишина на своя дом и работата, която ѝ предстоеше — да събере отново разбитите парчета на живота си. Дрехите, албумите със снимки, спомените, приятелствата.

За Уорд като че ли беше вече късно... Бе се държала грубо и глупаво. Кой мъж би понесъл да го наричат нещастен ревнивец и би простил? Да не говорим за другите неща, които му бе наговорила, за начина, по който се бе държала.

И все пак... трябваше да опита, нали? Можеше поне да каже, че съжалява и да остане с чиста съвест, дори Уорд да не приемеше извиненията ѝ.

Рязко се изправи и каза на шофьора:

— Закарайте ме на улица „Поплар“, моля.

— По това време всички магазини са затворени, госпожице.

— Знам. Точно затова искам да отида.

Шофьорът поклати глава. Лорън изведнъж се притесни. Редно ли беше да се изгърси изневиделица в аптеката? Всякак щеше да е по-добре, отколкото да се появи утре сутринта, когато щеше да е много по-трудно да му се извини пред толкова много хора. А тя искаше да му разкаже всичко. И да добави, че е била сляпа, за да не види какво е истинска любов.

Сякаш се събуждаше от кошмар и обляна в пот, с облекчение разбираше, че вампирът не е истински. Но в същото време целият свят бе като че ли просветлял и станал по-ясен — всеки звук, всеки лъч светлина, всяка мисъл...

Бе позволила илюзията да я заслепи. Така се бе вживяла в собствените си фантазии, че не можа да познае истинската любов.

Когато беше болна, Уорд бе до нея и незабележимо правеше това, което трябваше да прави. Донесе ѝ храна, остана с нея с риск да се зарази, но да бъде сигурен, че тя е по-добре. Колко по-лесно би било да се върне вкъщи, да си събуе обувките, да се обади в цветарския магазин и да поръча един букет!

Любовта не е само дума, откри Лорън с изненада, тя е отношение. Тя не се проявява в жестове на щедрост, а на загриженост. Тя не е черен хайвер, а пилешка супа. И розите са красиви, но минзухарът е вечен и цъфти всяка година.

За пръв път се замисляше над подаръците на Уорд като проява на любов.

А дали наистина означаваха любов?

Не се залъгвай, Лорън, той никога не ти е казвал, че те обича... А преди Хънтър да се появи, Уорд имаше предостатъчно време. Правеше за нея онова, което правеше и за повечето си клиенти.

В прозорците на апартамента му над аптеката мъждукаше бледа жълта светлина. Лорън дълго гледа нагоре. После плати на шофьора.

Странно, в концертната зала нямаше чувството, че е изгорила мостовите зад себе си. А сега мислеше, че връщане назад няма. Добре, ще каже на Уорд, че домашните вечери по случай рождените дни, ходенето на кино и разходката в неделя следобед в крайна сметка са важни за нея, дори ако това е всичко, което им предстои, но той може да отговори, че тя вече не го интересува.

Уорд отвори вратата. В очите му нямаше никаква топлина.

— На какво дължа това удоволствие?

Тя наведе глава. Какво всъщност бе очаквала — да я приеме с разтворени обятия? Беше се държала ужасно.

— Концертът сигурно още не е свършил.

Тя заби поглед във второто копче на ризата му.

— За мен свърши.

Той не помръдна. След малко каза:

— И тъй като не ти се иска да останеш насаме със самосъжалението, реши да дойдеш тук за съчувствие?

— Не — погледна го тя изненадано. — Нищо подобно. Дойдох да ти кажа, че за известно време си бях загубила разсъдъка и

съжалявам за това.

Той притвори очи, сякаш пронизан от болка, и сърцето на Лорън се сви. Оказа се, че той все пак знае как да използва тези невероятни мигли. Но не му се налагаше да манипулира никого, затова и не прибегваше до такива средства.

Уорд отстъпи и Лорън го последва в хола. Лавиците бяха запълнени с книги и грамофонни плочи. На масичката лежеше отворена книга.

Лорън си свали палтото, но не знаеше какво да прави с него, защото той не посегна да го вземе. Седна и го стъгна непохватно на коленете си. Уорд се настани на ръба на стола срещу нея.

— Той не ме изостави — съобщи тя почти предизвикателно.

Уорд въздъхна.

— Доколкото разбирам, сега трябва да попитам какво се е случило.

— Казах му сбогом. Казах му...

Той не отговори, не помръдна и очите на Лорън се напълниха със сълзи. Много е късно, мислеше си тя. След всичко, което беше направила... Дори да я е обичал, всичко бе свършило.

— Е, гордея се с теб. — Уорд се изправи. — Благодаря, че ми каза, иначе утре като дойдеш да пиеш кафе, щях да помисля, че виждам духа ти.

— Защо трябва да си толкова проклет! — вбеси се Лорън. След миг обаче гневът ѝ угасна. Каква полза от него сега? — Явно съм сбъркала, като дойдох. Мога ли да се обадя по телефона да поръчам такси?

Той посочи телефона, без да каже нито дума, и тя започна да рови в указателя.

— Ти ме предупреди, че постъпвам глупаво. И аз дойдох да ти кажа, че беше прав. Нещо повече, аз съм дори тъпа! Знаеш ли каква песен е написал за мен?

— Лорън...

— Помниш ли онази стара приказка за едно момче, което се обаждало на разни момичета и ги канело да отидат с него на разходка с лодката му? Уверявало ги, че лодката е специална, само за тях. Водел ги една по една, а на лодката пишело: „Наречена на твое име“. И моята песен беше такава. Тя ще стане хит. Сигурна съм, че Хънтър много

добре е знаел какво прави. Всяка жена може да си представя, че песента е специално за нея.

Уорд взе слушалката от ръката ѝ в момента, в който диспечерът отговори. Обви ръце около нея.

— Лорън, толкова много съжалявам...

— По дяволите, не разбираш ли, че не искам да съжаляваш? — Думите ѝ бяха несвързани, тя се разплака и се остави в ръцете му. Уорд я сложи да седне на дивана и я държа в прегръдките си, докато изплаче всичкия си гняв и безсилие. И все пак, той не я отблъскваше, а утешаваше, и това вече бе нещо, нали?

Избърса сълзите ѝ с носната си кърпичка и тъжно ѝ се усмихна.

— По-добре ли си сега? Ще те изпратя до вас.

Това преля чашата. Значи всичко, което правеше за нея, бе само от приятелски чувства. Каква заблуда! Сега, когато най-после реши, че иска точно него, че обича него, се оказа, че целта му е да се отърве от нея.

— Не — отговори тя отчаяно. — Не съм по-добре. — Не беше под достойнството ѝ да направи това признание. И без това вече нямаше какво да губи.

— Лорън, какво в крайна сметка искаш от мен?

Тя отново започна да плаче безмълвно.

— Искам да не си безразличен, това е всичко.

— Да не съм безразличен, че си наскърбена? Разбира се, аз...

— Не. Искам да не си безразличен към мен — гласът ѝ бе толкова тих, че той трябваше да наведе глава, за да я чуе.

— О, съвсем не съм безразличен. Сърцето ми се късаше тези две седмици, защото знаех, че правиш ужасна грешка, но не можех да те спра.

— Не можеше ли? — Това бе доста странно обяснение. Тя безуспешно се опита да изтрие сълзите си. — Защо не можеше?

Вече мислеше, че изобщо няма да ѝ отговори.

— Какво мога да ти предложа? — каза той тихо. — Не говоря за неговите пари, а... за нещата, които ти вече имаш, а аз никога не мога да си позволя, нещата, които твоите родители са ти оставили. Затънал съм до гуша в дългове, за да купя аптеката. Някой ден ще се оправя, но до тогава не е честно да те завличам с мен.

— Сигурно... — започна тя.

— Аз не мога да поддържам твоята къща, а не бих искал от теб да я продадеш. Обичам те прекалено много, за да настоявам за такива жертви.

Душата ѝ започна да се разведрява. Поне за едно се оказа права — той бе ужасен инат. Е, не точно инат, но имаше твърди принципи. С него една жена винаги трябваше да знае точно на какво може да разчита и след това спокойно да му се довери.

— Ох, мила — продължи той тъжно. — Мога да ти призная честно, че не мога да си позволя дори обещаните, които носиш. Но пък не мога да искам от теб да се откажеш от всички тези красиви неща заради... — Пръстите му нежно отметнаха назад косата ѝ и откриха протичащите обещания с изкуствени перли.

— Струват десет долара — каза тя. — Това мога да си купя с моята заплата.

— А какво стана с диамантените?

— Те са на магазина. Нали смятах, че повече няма да се върна, тази вечер ги оставих в сейфа, заедно с опаловата огърлица и сапфирения пръстен. Как можа да помислиш, че всички тези неща са мои?

— Гледах ги и се чудех как бих могъл да си ги позволя с моите доходи. Затова реших, че не мога да ти подаря пръстен, който да съответства на целия този разкош и...

— Пръстен ли? — попита тя невинно. — За какъв пръстен говорим?

Целувката прекъсна разговора им. Лорън си каза в един от кратките мигове, когато изобщо можеше да мисли, че ако дават награда за уменията да накараш една жена да се чувства обичана, желана и обожавана, то Уорд без съмнение щеше да я спечели...

Лорън се сепна.

— Боже, забравих да кажа довиждане на Ким. Излязох в антракта и не се върнах.

— Ким ще се оправи.

— Е, не че се безпокоя. Тя и без това щеше да си вземе такси, защото не искахме да нарушаваме плановете на Хънтър след концерта... — Тутакси млъкна, защото си спомни, че може би не е добре да споменава името на Хънтър и погледна стреснато.

Уорд се усмихваше.

— Бих казал, че добре се справи. — Протегна се. — Утре Ким ще бъде приятно изненадана... Струва ми се, че тук някъде имах една бутилка шампанско.

— Ако искаш да отпразнуваме...

— Разбира се, че искам да празнуваме. Но... — Поколеба се за миг и каза твърдо: — Бих предпочела портокалов сок.

— Портокалов сок? Лорън, това е най-лудото...

Тя сложи пръст върху устните му и продължи с целувка. Реши, че някой ден ще му обясни.

И бе сигурна, че Уорд ще разбере — някои неща са прекалено важни, за да се поливат с шампанско.

ОБЛОГЪТ

Автор на бестселъра „Сто и един начина да спечелиш жената на своите мечти“, Дънкан Флауърс се обзалага пред милиони зрителя с популярната телевизионна водеща Джоана Харц, че ще спечели сърцето ѝ до Деня на влюбените. Кой ли ще победи в неравния двубой?

ПЪРВА ГЛАВА

Десет минути до ефир. Джоана Харц пое дълбоко въздух, за да се успокои, лепна дежурната бодра усмивка на лицето си и прекрачи през служебния вход на телевизионното студио.

Екипът я чакаше. Сюзан и Таша веднага скочиха, а Арт, операторът, вдигна очи и безмълвно благодари на Всевишния, че е чул молбите им.

— Господи, Джоана, защо закъсня? — нахвърли се върху нея Таша. После улови брадичката ѝ и по професионален гримьорски навик разгледа поруменялото ѝ лице.

— Авария с камион на магистралата от Бронкс за Манхатън. Нямаше пострадали, но движението беше спряло — обясни тя на свитата си, която крачеше с нея към гримьорната. — Готови ли сте?

Предаването започваше в девет, а седеммилионната аудитория вече седеше пред телевизорите. Познатата смесица от вълнение и страх сви стомаха ѝ.

— С кое да започна — с добрата или с лошата новина? — Сюзан Хадли, продуцентката, винаги бе малко бледа, но този път лицето ѝ беше зеленикаво.

— С лошата — отговори механично Джоана, докато Таша я вмъкваше в гримьорната.

Сюзан докладва в телеграфен стил:

— Лошата новина е, че жената с прасето се отказа от участие в предаването. Добичето — как беше проклетото му име... Мънчъмс — страдало от „леко стомашно разстройство“. От тази сутрин. Сценична треска според стопанката.

Сценична треска! Джоана се вбеси. Ако прасето знаеше какво става в този миг в собствения ѝ стомах! Без тази жена и нейния Мънчъмс шоуто пропадеше! Останалите участници бяха поканени само като фон на четириногия гост. Какъв смисъл имаше да се препира с дебелоглави бюрократи относно безсмислието на забраната да се

гледат прасета по апартаментите, след като липсваше сладкият, безукорно възпитан, чистичък и розов главен „аргумент“?

— Кажи сега добрата новина — рече тя, като се отпусна на стола и остави на Таша да се занимава с външния ѝ вид.

— Добрата новина е, че съм намерила страхотен алтернативен сюжет! — съобщи Сюзан с тон на рекламен агент, но после моментално се изчерви.

— Интервюирах кандидата вчера и отначало мислех да ти предложа да го включиш в някое от предаванията през май...

— Интервюирала си го в неделя?!

Сюзан още повече почервения.

— Стана случайно, по-скоро на шега... Човекът се обади, за да попита за билети, но след като поговорих с него, реших...

— Седем минути до ефир — чу се предупредителен глас.

— Как се казва? — Джоана предпочиташе разговорите по същество.

— Дънкан Флауърс.

Професията на телевизионен водещ налага човек да е осведомен за всякакви неща. Справочникът в съзнанието на Джоана проработи веднага.

— Професор Флауърс, бивш преподавател от Харвард? Авторът на бестселъра „Как да създадем бестселър (дори от книга, която не струпа пукната пара)“?

— Точно така — намеси се Таша и доволно се изсмя. — Имай предвид, че въпросният Флауърс струва, и то много повече от пукната пара. — Тя посегна към тоалетката и взе един козметичен тампон. — Току-що го пудрих с това пухче. Решила съм довечера да си го сложа под възглавницата, преди да си легна.

— Само че това е предпоследната му книга — продължи мисълта си Сюзан. — Не беше дошъл да говори за нея.

— А за книгата, която е написал сега, нали? Естествено! — Джоана издаде устни, за да може гримьорката да ги начерви.

— Четири минути, Джоана! Побързай! — напомни пак асистент-режисьорът с уморен глас.

— Именно за новата му книга става въпрос. Впрочем, ето я — каза Сюзан, пусна томчето в скута на Джоана и излезе.

Докато Таша я решеше, Джоана хвърли неодобрителен поглед на корицата. Крепящо оформеното заглавие гласеше: „Сто и един начина да спечелим жената на нашите мечти — любовен наръчник за мъжа“. Не беше чела този бисер, но вече беше чула за него. Лайза Дженък го хулеше онзи ден на коктейла: „Цинично, банално, тенденциозно и обидно четиво! Но ще има успех, сигурна съм в това!“.

И за да има успех, Дънкан, естествено, бе решил да използва предаването ѝ. Щеше да си направи безплатна реклама и да представи творението пред света. Надали ще ти мине номерът, мислеше си Джоана, докато, изпълнена с враждебност, се запъти към студиото.

Деветдесет секунди до началото. Тя стъпи на подиума. Стомахът ѝ беше свит, ушите ѝ бучаха, дланите ѝ бяха студени като лед. Чувстваше се така преди всяко предаване. Едва след включването в ефир всичко се нормализираше и си тръгваше по реда. Помаха кокетно за поздрав на публиката в залата и погледна часовника си. Оставаха седемдесет секунди до ефир.

На стола върху подиума седеше събеседникът ѝ за днес. Тя се приближи към него и той се изправи. Беше едър и добре сложен мъж — стърчеше с близо двадесет сантиметра над нейните метър и седемдесет на висок ток. Красив мъж.

Последен звънец. След секунди щяха да бъдат в ефир.

Този мъж имаше невероятни очи... Небесносини и палави като на дете. Смигна и ѝ подаде ръка.

Джоана се изненада. Обикновено гостите чакаха тя първа да се обърне към тях.

Ефир.

На екрана тръгна заставката: картина от студиото на музикален фон. Зрителите вече можеха да я видят как разговаря с госта, но самият разговор все още не достигаше до тях.

Дънкан подозрително удължи ръкостискането си. Възнамеряваше ли изобщо да пусне ръката ѝ или през останалите шестдесет минути смяташе да я държи?

— Здравейте!

— Моля ви! — прошепна Джоана.

— А, да... — Той се усети и тутакси пусна ръката ѝ.

— Един въпрос, преди още зрителите да са започнали да ни чуват, господин Флауърс. Колко платихте на жената с прасето, за да се

откаже от участието си днес?

Лицето му се разтегна в ослепителна двайсет и четири каратова усмивка, а буйната му златиста коса се разтресе в безмълвен смях. Около устните му се образуваха симпатични бръчици. Сигурно резултат от козметична операция, прекалено хубави бяха, за да повярва, че се е родил с тях.

— Пет хиляди на собственичката, а Мънчъмс се задоволи с кутия бонбони — от тези, които се продават за празника на Свети Валентин. Впрочем, парите щели да отидат за настаняването на прасенцето в приют за животни някъде извън града. Собственичката ви праща поздрав, а Мънчъмс — своето бодро „грух-грух“.

Пет хиляди! Джоана ахна. Всъщност като разход за реклама това беше нищожна сума. Ако продажбите на книгата потръгнеха, Флауърс щеше да си ги възвърне за ден-два. Тарикат! Искаше да я използва като част от евтината си игра.

Петнайсет секунди до края на заставката.

— Мразя използвачите, господин Флауърс — процеди през зъби тя. В нощта, в която Джейсън я беше напуснал, се беше зарекла да бъде безмилостна с мъжете и вече три години неотклонно спазваше клетвата си.

Флауърс простодушно примигна с очи.

— За какво използване говорите, госпожо Харц! Не може да става и дума за такива неща.

— Любопитно, как възнамерявате да ми платите?

— Вашето възнаграждение ще се състои в това, че с моето участие днес ще направите най-интересното си предаване досега.

Каква самонадеяност!

— Трогната съм, но предпочитам в днешното предаване да участва онова симпатично мъничко...

Бяха в ефир! Зад стъклото на студиото тонооператорът натисна бутона за звука.

— ... прасе! — Микрофоните уловиха последната й дума. Десетократно усилена, тя изплющя в залата като плесница. Гостът комично се улови за сърцето и се свлече на стола поразен. Публиката се разкикоти, а един мъж от последните редове се запревива от смях. Въодушевен, Дънкан продължи театралната си агония и накара зрителите да изпаднат в транс.

Клоун! Джоана наистина се възмути. Ситуацията започваше да излиза извън контрол. Този тип беше остроумен, обаятелен и можеше да направи с присъстващите каквото си пожелае. На всичко отгоре я беше заварил неподготвена — не бе прочела дори ред от книгата, за която трябваше да говорят.

Тя се почувства като учителка в шумен клас. Време беше да вземе нещата в свои ръце.

— Уважаеми зрители, добър ден. На тези от вас, които са тук, в студиото, благодаря, че дойдоха, без да се уплашат от поледицата и студа. А тези, които предпочетоха да останат у дома, искам да уверя, че в мразовит ден като днешния няма по-приятно нещо от това човек да се сгуши на топло пред телевизора с чаша димящо кафе в ръка.

— Предлагам ви да поговорим за една книга, която вероятно ще ви заинтригува или най-малкото ще възбуди спор. Неин автор е господинът, който стои пред вас. Господин Флауърс, моля ви, представете произведението си.

— С удоволствие. Книгата ми е за начините, по които можем да спечелим сърцата на нежния пол... — Той взе микрофона в ръка, стана и непринудено се заразхожда.

Това не влизаше в сценария. Вместо авторитетно да му задава въпроси от мястото си, тя бе принудена да тича подир него като кутре.

— Господин Флауърс — с измамно сладък глас пропя Джоана, — предишната ви творба беше посветена на това как да превърнем в бестселър и най-баналния сюжет. Не се ли опитвате на практика и сега да направите точно това? И изобщо, необходими ли са наръчници в любовта? Хората поне от петдесет хиляди години се влюбват и ухажват без всякакви методически помагала.

— Точно така, госпожо Харц, но дали са изпитвали удоволствие от това? Трябва да знаете, че за средностатистическия американец любовната среща представлява тежко изпитание на мъжествеността. Страхът да не получи отказ го преследва като кошмар.

Ако се съдеше по външността на Дънкан, той самият надали беше получавал отказ в своя живот. Публиката се засмя.

— Но аз говоря сериозно! — продължи той. — Ние, мъжете, понякога сме доста безпомощни в любовта. Инстинктите ни карат да преследваме жените, само че често не знаем как на практика да ги ухажваме.

— Ако ти трябват уроци, ще ти ги дам веднага! — се обади от публиката една руса лъвица в минипола. Джоана я изгледа свирепо и помоли с жест за тишина. Дънкан продължи:

— Средният американец знае схемата: аз съм Тарзан, ти — Джейн... Но той не е запознат с тънкостите на изкуството да се превземат женските сърца. По тази причина той често пъти бие встрани от целта.

— Значи, ако правилно ви разбирам, вашата книга трябва да научи мъжете как да попадат точно в целта. Тя вероятно е предназначена за тези, които постоянно се грижат да увеличат завоеванията си с още едно. За жените в нея не е помислено въобще.

— Не ме разбрахте правилно. Тази книга учи хората как да общуват — и то не толкова с телата, колкото с душите си. Искам да обясня как да се обича красиво, искрено и вълнуващо. Любовта ни трябва да е като хубаво шампанско — бистра, искряща и пенлива. Такава любов всяка жена трябва да преживее поне веднъж в живота си, а мъжът трябва да знае как да ѝ я подари. Любов, споменът за която да сгрыва сърцата на хората до дълбоки старини... За тези неща става въпрос в книгата ми. — Той вдигна томчето и го показа към камерите.

„Евтин рекламен трик!“ — за малко да каже Джоана. Този човек беше толкова сладкодумен, че вече бе спечелил публиката на своя страна. Трябваше да се намеси бързо и да установи контрол. Само че изпусна подходящия момент. Флауърс я изпревари пак.

— Какво мислите — обърна се той към аудиторията, — достатъчно ли са красивите преживявания във вашия живот?

— Не!!! — отвърна му мощен хор от женски гласове.

Джоана скръцна със зъби. Нейната собствена публика! С какво право флиртуваше с нея и я подстрекаваше да ѝ изневери?!

— Бихте ли искали вашият приятел или съпруг да стане по-нежен и по-вещ в любовта? — Поредната провокационна реплика!

— Да!!! — Този път залата щеше да се срути от аплодисментите и възторжените викове на възбудените жени.

Такова нещо не се бе случвало досега. Публиката беше преминала изцяло на негова страна.

— Прекъсваме за реклами — обяви Джоана, след като се овладя.

Флауърс свали томчето, което показваше на камерите, и я погледна засмян. Тя лицемерно отвърна на усмивката му и трескаво се

зае да прелиства страниците на книгата. Сега беше моментът да изрови отвътре пасажи, които да не звучат добре. Хубаво щеше да го подреди...

Сепна я докосването на силна мъжка ръка. Дънкан. Беше я уловил за рамото.

— Защо сте така враждебно настроена към мен?

— Вече ви казах. Прекарах цяла седмица в изучаване на капиталния труд „Прасетата от праисторически времена до наши дни“, рових се във всевъзможни общински разпоредби за отглеждането на животни и какъв е общественият ред... Но ето, че вашето появяване обезсмисли целия ми труд.

— Е, можете да погледнете на нещата и откъм добрата им страна. За срещата с мен не беше необходимо да се готвите въобще.

— Вярно е, но вие далеч не сте така чаровен, както онова мило, симпатично, малко розово прасе.

След рекламните словесният дуел продължи.

— Господин Флауърс, вашата книга представлява сборник от полезни съвети. Под номер осем, например, вие препоръчвате на мъжете да подарят дванайсет червени рози на тази, чието сърце са решили да покорят. Мислите ли, че е необходимо хората да плащат за банални поучения от този вид? Занимават читателите с очевидни и всеизвестни неща.

— Не виждам какво лошо има в това да се говори за очевидни и всеизвестни неща. Освен това, аз се старая да покажа на хората как това, което обикновено считаме за неприлично, може да бъде красиво и поетично, щом извира от сърцето ни.

Аудиторията заръкопляска и Джоана се вбеси. Клоун, словесен жонгльор — нима присъстващите не разбираха това! Клоун или не, едно не можеше да му се отрече — Флауърс омайваше публиката бързо и със завидна лекота.

След третото прекъсване за реклами дойде ред за въпросите на зрителите и нещата тръгнаха съвсем зле. Цялата аудитория бе на негова страна. Една жена, очевидно запозната с книгата му, го помоли да демонстрира Шести съвет. Дънкан отиде до нея и с пошъл оперетен жест ѝ целуна ръка. Не, това повече не можеше да се издържи!

— Господин Флауърс, твърдите, че методът ви е безотказен. В такъв случай, не крие ли той опасност от злоупотреби, ако се прилага

от злонамерени люде?

— Напълно права сте, госпожо Харц — каза Дънкан. — Методът ми не е безобиден и не трябва да се използва с користна цел. Тук му е мястото да отправя едно предупреждение. — И той назидателно вдигна пръст. — Господа, несправедливо ще бъде да използвате моите съвети с цел да спечелите сърцето на омъжена жена.

Джоана възрази:

— Но, господин Флауърс, вашето изобретение улеснява хората да вършат непростими и противни неща!

— Уви, такъв е светът.

Прекъснаха за реклами. После дойде време за отговори на въпроси, получени в студиото по телефона. Две от обажданията бяха на мъже, които се интересуваха откъде могат да се сдобият с безценното четиво. После една обожателка с кукленски глас помоли да предадат телефонния ѝ номер на господин Флауърс. От апаратната успяха да я отрежат в последния момент.

През паузата за реклами Флауърс се зае да раздава автографи на жените от първия ред. До края на предаването оставаше само още едно включване. Колкото да ми зададе още няколко въпроса, които да ме довършат окончателно, мислеше си Джоана.

Един млад чернокож мъж от втория ред настойчиво вдигаше ръка.

— Господин Флауърс — каза той, — твърдите, че вашата стратегия по отношение на жените ви прави неотразим. Защо тогава водещата на това предаване няма вид на кой знае колко очарована от вас? Мислите ли, че сте в състояние да спечелите и нейното сърце?

— Разбира се! — незабавно отвърна Флауърс.

— Разбира се, че не! — безцеремонно го отрязва Джоана.

— Е, господин Флауърс? Как ще постъпите? — обади се чернокожият мъж.

— Като начало ще приложа моя Пети съвет. Ще кажа на дамата колко прекрасни са нейните зелени очи. — Той погледна към Джоана и се позасмя. — Но вие сигурно вече сте го чували.

Дънкан запрелиства книгата, като в същото време с гъвкава походка вървеше по подиума. Джоана усети как настръхва — този мъж бе като измамно ленив тигър, готов за скок.

— Или — Флауърс спря до нея — бих опитал своя Четиринайсети съвет.

Джоана трескаво се напрегна да отгатне какъв можеше да бъде този съвет. Серенада под балкона ѝ на лунна светлина?

— Не, не... най-вероятно ще приложи номер Двайсет и едно — след кратко колебание реши Флауърс. — Значи... първо правим това. — Той я прихвана с една ръка през кръста и сръчно я наклони назад — сякаш танцуваха танго. Джоана изписка и се вкопчи в раменете му. Пред погледа ѝ бяха присмехулните му сини очи, златистата коса и... декоративните пана на тавана. В следващия миг устните на Флауърс се приближиха към нейните — бяха толкова меки и нежни. Усети мирис на ментова паста за зъби и туптенето в гърдите му, плътно допреди до нейните. Ушите ѝ започнаха да бучат. Устните на Флауърс докоснаха бузата ѝ и след секунда той рече:

— В този миг казвате... Един момент, че си загубих страницата. — Със свободната ръка той запрелиства книгата. — Аха. Значи... казвате... — И той с усмивка се обърна към Джоана. — „Госпожо, чаках този момент още от мига, в който ви зърнах за първи път!“ — Флауърс огледа партньорката си. — И тогава тя казва...

— Клоун! — избухна Джоана и му зашлеви звучна плесница.

Аудиторията избухна. Освиркваха я. Не ѝ се бе случвало досега.

— Момент, момент! — С ръка върху пламналата буза Флауърс искаше да направи справка със своето четиво. — Госпожо, репликата, която трябваше да произнесете, бе друга. От вас съвсем не се очакваше да кажете това!

Джоана се тресеше от нерви, но гласът ѝ остана твърд:

— Е, това доказва колко ефективни са методите ви. — Тя се обърна към публиката: — Не мисля, че бих могла да ви препоръчам този наръчник. Спестете си парите и труда.

— Грешите, госпожо — възрази Флауърс. — Моите съвети действат със стопроцентова ефективност. Само че понякога е необходимо известно време, преди да се постигне убедителен резултат.

Джоана се извърна към него и го погледна право в сините очи.

— Господин Флауърс, вашите методи не биха ми подействали и след четирийсетгодишни интензивни усилия от ваша страна!

— Искате ли да се обзаложим? — Гласът му внезапно бе станал сериозен и тих.

Тя се сепна.

— Ами...

— Съгласна ли сте, госпожо Харц? — подигравателно се усмихна Флауърс и пристъпи крачка напред. — Страхувате ли се да се обзаложите с мен? Нима толкова се плашите от един кратък романтичен епизод?

— Глупости. Просто съм придирчива и не съм склонна да обръщам внимание на случайни мъже.

— Тогава да се обзаложим ли, че дори и така мнителна, вие все пак ще бъдете очарована от мен. Нужни са ми само четиринайсет дни, през които да приложа върху вас съветите от книгата, за която говорихме днес.

— Господин Флауърс, нямате никакъв шанс! — Противно на навика си тя отстъпи, докато той се приближи още крачка.

— Е, ще се обзаложим ли? — попита Флауърс.

— Давай, Джоана! Давай! Хвани се с него на бас! — закрещя публиката.

Беше попаднала в капан. Развоят на събитията очевидно бе планиран от Флауърс и той съвсем умишлено я бе водил към този край.

Игривостта беше изчезнала от очите му. Пламъкът в неговия поглед изведнъж я накара да изтръпне от страх.

— Добре — рече той. — Нека да придадем на нещата по-официален вид. Госпожо Харц, обзалагам се, че ще успея да спечеля сърцето ви до празника на Свети Валентин.

Беше пресметнал всичко — включително и това да обяви резултата от облога във впечатляващо подходящ за целта ден! Само че на нея вече й беше все едно. Щеше да постави този палячо на мястото му! Ах, как само щеше да го нареди!

С пръст, предизвикателно опрян в гърдите му (вестниците публикуваха на другия ден снимката им точно в този миг), тя погледна Флауърс и отсече:

— Имате думата ми, господин експерт!

Аудиторията избухна във възторжени викове.

ВТОРА ГЛАВА

Тя лежеше по гръб върху килимчето на пода. Дългите ѝ крака бяха подпрени на любимия люлеещ се стол. Държеше телефонната слушалка до ухото си и съзерцаваше тавана. Тъкмо се беше изтегнала пред приятно греещата камина и бе започнала да подготвя утрешното си интервю, когато позвъни Лайза, приятелката ѝ.

— И най-лошото е, че всички харесаха този шут. Щяха да ни подпалят телефоните след това. Отзивите бяха все в положителен дух. Накрая се обади и шефът. Каза, че съм била страхотна и че посполучливо предаване не съм правила досега.

Лайза се засмя:

— Обаче не можа да сложиш този Флауърс на мястото му, а?

— Бях си глътнала езика — призна неохотно Джоана. — Най-неприятното предстои.

— Слушай, какво толкова лошо има в оставащите до Свети Валентин дни да те ухажда един привлекателен мъж? — подкачи я Лайза. — Защо на мен не ми се случи нещо подобно!

— Казах, че Флауърс е красив. Не съм казала, че е привлекателен! Не събужда никакви чувства у мен... — Тя се извърна към камината. Топлината от огъня се разля по лицето ѝ и върна спомена за кадифените му устни. Тя се намръщи и се претърколи на другата страна. — Това си беше нагласена работа, Лайза, още от самото начало. Той е използвач.

Поредният приветливо усмихнат използвач.

— Сигурна ли си, че все още не ти се привижда Джейсън във всяко мъжко лице? — попита предпазливо Лайза. Тя бе в течение на всички тягостни подробности около брака на двайсетгодишната Джоана с един очарователен млад оператор, който ѝ бе причинил куп неприятности след това.

Като неин менажер Джейсън я бе използвал безогледно през цялото време, докато се бе изкачвала към върха. За нейна сметка си бе осигурил отлично платена длъжност в управлението на Тихоокеанския

филиал — повишение, което всъщност трябваше да получи тя. След развода ѝ бе създад проблеми с подялбата на имуществото...

— И Флауърс е същият. Такива като него вече ги разпознавам и с вързани очи — рече Джоана намръщено.

— В такъв случай смяташ ли да се срещаш с този човек? — попита Лайза.

— Длъжна съм. Това е едно от условията на облога, които със Сюзан уточниха след предаването. Неизбежно е, трябва да контактуваме. Методът му не действал през заключени врати. А, и нямам право да чета книгата му! Това е другото условие и поне то няма да ме затрудни.

— Искате да те хване неподготвена, нали? Виж какво, погледни на нещата откъм добрата страна. Ако този тип занимава съзнанието ти, няма да усетиш как ще изминат двете седмици без Бенджи. О-о-о, изпуснах се, извинявай.

Джоана въздъхна.

— Невъзможно е. Мислите ми са все там.

Седемгодишният ѝ син бе заминал за ваканцията при баща си. Затова тази вечер сърцето на Джоана бе празно като опустялата къщичка за птици, която самотно се полюшваше отвън, брулена от зимния вятър и дъжда. Тя отново въздъхна. — Е, а сега да се залавям пак за работа, Лиз. Утре в предаването ме чакат три активистки на дружеството „Майки срещу мотоциклетите“. Ще им опонират двама рокери.

Лайза се разсмя.

— Забавно, а?

Само че единственото, което интересуваеше всички на другия ден, бе облога ѝ с Дънкан Флауърс. Екипът искаше да знае дали Флауърс вече ѝ се бе обадил и остана много разочарован, когато получи отрицателен отговор. Една от активистките — седемдесетгодишна дама, която впоследствие си призна, че всъщност е „баба против мотоциклетите“, запитала дали господин Флауърс вече е опитал своя Седемнайсети съвет и веднага се изчервила. Един от рокерите предложи на Джоана да ѝ покаже пред камерата как целуват истинските мъже. Накрая дойде ред и на въпросите от публиката.

— Кой ще спечели баса? — подвикна млад мъж и фамилиарно се изсмя.

— Единственото, което мога да съобщя по въпроса, е, че през изминалото денонощие от господин Флауърс нямаше и следа — съобщи Джоана с резервиран тон. — А сега чакам въпросите ви за мотоциклетите — темата, по която говорихме днес. — Тя се обърна към залата и избра една жена на средна възраст с черно спортно кожено яке с капси.

— Казахте мотоциклети, та си спомних за съдържащия се в наръчника Четвърти съвет! — извика жената и размаха противното четиво в ръка. — Флауърс казва да държим жертвата постоянно в напрежение, като ту настъпваме, ту отпусваме газта.

— Говорите като рекламен агент на автора — каза Джоана. — Човек би си помислил, че господин Флауърс ви е платил за това.

— Няма защо — отсече жената. — Аз съм майка му! — След което седна на мястото си, а публиката избухна в смях.

Това стана във вторник. В сряда от Флауърс продължаваше да няма и следа и Джоана започна да се надява, че най-лошото вече бе зад гърба ѝ. Дънкан вероятно беше загубил интерес. Само по себе си сключването на публичен облог явно му бе достатъчно и нямаше защо да полага усилия да победи. Той, тъй или иначе, вече беше спечелил — популярност из цялата страна.

И все пак, когато дойде време за въпроси от публиката, тя усети как неочаквано я обзема смътен страх.

Един мъж на петия ред вдигна ръка. Това беше първият му признак на активност. През цялото време бе дремал, сгушил глава в бухналата си сива брада. Сигурно бе домъкнат тук насила от злата си жена и сега вдигаше ръка, за да запита дали най-сетне можеше да си върви. Все пак Джоана се доближи до него и му поднесе микрофона.

— Слушам ви.

В този миг мъжът протегна ръка. Оказа се, че в нея държи прекрасна червена роза с дълго стебло.

— Мисля за вас — каза пресипнало той.

— Боже, ето го! — извика слисана зрителка.

Едва сега Джоана го разпозна. Как можа да е толкова разсеяна! През цялото предаване не бе успяла да забележи под широкополата шапка тези дяволито искрящи сини очи.

Флауърс се изправи, взе микрофона от ръката на обърканата Джоана и се обърна към въображаемия си герой:

— Вожде, вие твърдите, че вашето племе приветства с „Добре дошла“ тази бледолика жена. Заинтересували ли сте се обаче от нейното мнение?

Уместен въпрос. Тя самата се канеше да го зададе. Затова взе розата и ловко я бодна върху шапката му.

— Нито миг не съм мислила за вас! — тържествуващо заяви тя. После се върна на подиума.

След предаването той я чакаше, облегнат на стената до служебния вход на студиото. Протегна ръка и ѝ подаде букет от дванайсет червени рози. Джоана го подмина и пътьом подхвърли:

— Откъде разбрахте за съществуването на тази врата?

— Имам си източници. — Той тръгна подире ѝ. Като се има предвид колко дълги бяха краката му, тя надали щеше да успее да му се измъкне чрез по-бърз ход. Двамата мълчаливо заобиколиха зданието и се качиха в асансьора за подземния гараж.

— Ама хубаво наредихте дъртия пръч, а! — възкликна Флауърс, позовавайки се на въображаемия си герой.

— Във всеки случай, не ми беше необходим вашият съвет.

— Кога получавате седмичните сведения за популярността на вашето предаване? — запита Дънкан. Беше свалил фалшивата си брада.

Тя усети накъде отива разговора.

— Господин Флауърс...

— Дънкан — поправи я той.

— Господин Флауърс, има нещо, което за мен е много по-важно от популярността на предаването, и то е спокойствието ми.

Вратите на асансьора се разтвориха и тя изскочи навън. Мъжът с каубойски ботуши я последва. Тя чуваше тракането на токовете след себе си. Внезапно шумът секна. Джоана инстинктивно спря и се извърна.

— Ще направите ли нещо за мен? — Той протегна букета към лицето ѝ. — Моля ви, кажете ми какво не е наред с тези рози? Имат някакъв твърде особен аромат.

Бе готова да направи всичко, само да се отърве от този човек. Затвори очи и вдъхна миризмата на букета. Цветята ухаеха божествено. Тя отвори очи, за да намери Флауърс само на сантиметри от собственото си лице.

— Не откривам нищо нередно в този букет.

Поредният му трик, за да я задържи. Беше го замислил хубаво. Сега на нея не ѝ се искаше да се отдели от благоуханните цветя.

— Помиришете отново — помоли я той.

Тя отново се потопи в упойващия аромат. Ако любовта имаше миризма, то това беше тя. Като отвори очи, видя, че Флауърс още повече се бе приближил.

— Докато вдъхвате уханието на цветята, миглите ви потрепват, подобно крилата на пеперуда. Красиво е.

— „Правете ѝ комплименти“. Кой съвет беше това?

След махането на брадата, по лицето му тук-там беше останало лепило. Тя изпита глупавото желание да посегне и да го изчисти.

Дънкан сбърчи замислено русите си вежди, докато разсъждаваше над зададения му въпрос.

— Мисля, че в случая е по-важен съвет номер едно: „Съобразявайте се с вкуса на любимата ви“. Защото аз например мисля, че ви поднесох неподходящи цветя. Трябваше да се спра на слънчогледи. Или невени. — Той дръпна букета.

— Тогава дайте цветята на майка си.

Дънкан се разсмя:

— А, добре, че ми напомняте! Заради онази жена от вчерашното ви предаване, майка ми телефонира снощи и здравата ме наруга. Обещах ѝ в следващото издание на книгата си да включа забележка: „Майка ми не е рокерка, няма да бъде и никога не е била“.

— Заслужавате си го. — Джоана отвори вратата на подземния гараж. След няколко крачки беше в сигурното убежище на своя автомобил.

— Джоана!

Можеше да затръшне вратата на сааба, но я задържа.

— Джоана, вземете тези цветя. Знам, че ги искате.

Тя уморено въздъхна.

— Господин Флауърс, ако искам цветя, мога да си ги купя и сама.

— Естествено, че можете... — Той внимателно положи букета в скута ѝ. — Но не е същото, като да ги получите от някого, нали така? — После се обърна и с широки крачки се отдалечи. Джоана го изпрати с поглед. Беше прав, по дяволите! Струваше си човек да се откаже и от интервю с президента заради някой, който в израз на любов ти поднася

цветя. Е, не и ако го прави с рекламна цел... Затвори вратата и розите изпълниха колата с благоухание.

ТРЕТА ГЛАВА

В момента на снимката малкото тюленче се беше вторачило право в обектива на камерата. Одухотворените му кафяви очи й напомниха тези на Бенджи. Джоана въздъхна и остави снимката до бележника с плана за утрешното предаване. Часовникът върху нощното шкафче показваше двадесет и два часа. Икономката на Джейсън бе казала, че очаква той и Бенджи да се върнат към седем и че ще има грижата да напомни на малкия да се обади на майка си у дома. Дали беше забравила?

Телефонът извънтя и Джоана зарадвана вдигна слушалката.

— Тъкмо си мислех за теб, сладичкото ми!

— Вече?! — каза изненадан един твърде познат глас. — Очаквах да се съпротивляваш по-дълго.

Тонът й внезапно охладня:

— Как се добрахте до номера ми, господин Флауърс? Няма го в указателя.

— Наричайте ме Дънкан, ако желаете да получите отговор.

Тя изруга наум.

— Господин Флауърс, кой, по дяволите, е имал неблагоразумието да ви даде телефонния ми номер у дома?

— Не мога да ви кажа — бързо отговори той. — Трябва да пазя информаторите си. Питайте ме за нещо друго. Впрочем... кой е „сладичкият“?

Странно усещане. Чуваше гласа му така близо, сякаш той лежеше до нея на леглото. Тя сви раздражено рамене.

— Бенджамин.

Можеше да си помисли, че става въпрос за любовник и да престане най-после да й досажда.

— А, синът ви — каза тутакси Флауърс.

Джоана сепнато се надигна в леглото.

— Откъде знаете името му? Дънкан, през целия си живот не съм имала по-голяма грижа от това да държа детето си настрана от

вниманието на пресата. Кълна ви се, че ако споменете името на Бенджи публично, то аз ще...

— Успокойте се — каза той, този път с напълно сериозен глас. — Няма да направя това. Никога. Случайно се натъкнах на името му по време на проучването, което направих за вас.

— Проучвали сте ме? — възмутено попита тя.

— Да — призна Флауърс. — Проучвателната работа преди написването на дадена книга е далеч по-увлекателна, отколкото самото писане. Човек научава толкова много неща. Постепенно навикът да правиш проучвания си остава за цял живот. Така например, без да ми е необходимо, сега знам, че любимият ви цвят е наситено зелен.

Джоана сведе очи към зеления си пенъоар. Осведомеността му я накара да потръпне.

— Е, истински добре осведоменият човек знае и да мълчи — успокои я той.

— Говоря сериозно, Дънкан. Ако някога споменете публично за Бенджи...

— За кого? — запита невинно той. Тя схвана шегата и се разсмя.

— Е, добре, добре... Благодаря.

— Няма защо.

Двамата замълчаха, което странно, но не беше тягостно. Тя едва ли не усещаше дъха му.

— Как са розите ми? — попита най-сетне Флауърс.

Джоана погледна към вазата върху нощното шкафче.

— Чувстват се чудесно! — Тя посегна и погали един тъмночервен цвят.

— Добре — каза Дънкан с глас, загубил малко от самоувереността, която излъчваше досега. — Ами... аз позвъних да благодаря, че все пак приехте букета ми.

— Още ли мислите за това?

— Без да искам. Винаги, когато поднасям нещо, си спомням за първия подарък в живота си, който направих на жена. На Грета Хофман — училищната ми любов. Тогава бях в девети клас.

— И какво се случи?

— Бях решил да ѝ подаря нещо. Тъкмо бе отминал празникът на Свети Валентин и в магазините все още можеха да се намерят непродадени шоколадови сърца. Купих едно и ѝ го поднесох с огромно

вълнение, сякаш ѝ подарявах собственото си сърце. Тя изглежда не бе получавала подарък от момче досега и смутено измърмори най-неподходящото нещо, което можеше да каже в този момент — обърна ми внимание върху изтеклата годност. Идеше ми да потъна в земята от срам... — Той се разсмя. — Тъй или иначе, благодаря, че приехте цветята.

— Благодаря, че ми ги поднесохте. — Тя вдъхна дълбоко аромата на розите. После каза: — А сега, Дънкан, да приключваме, тъй като всеки момент очаквам да позвъни мъжът на моя живот.

— Добре — съгласи се с готовност той. — Кажете на този, чието име не трябва да споменавам, „Здравей“ и от мен.

Телефонната слушалка тихо изщрака в ухото ѝ и тя остана сама. Постоя известно време, после взе една роза и прокара по лицето си кадифения цвят. Точно в този миг телефонът отново иззвъня.

— Бенджи! — извика зарадвано тя.

— Извинявай, скъпа, пак съм аз. — Беше Лайза.

— Все се обажда някой друг — въздъхна Джоана и ѝ разказа за предишния телефонен разговор. Спомена и за преживяването, което Дънкан бе имал с училищната си любов. — Знаеш ли, Лайза, тази вечер той ми се стори много по-човечен отпреди. Може би съм се държала неоправдано лошо, а?

— Чакай, чакай! — Джоана чу в слушалката шум от прелистване на страници. — Купих си неговата книга днес. Реших, че след като ти нямаш право да я четеш, нищо не пречи аз да направя това. Чуй сега. Петнайсети съвет: „Покажете се уязвим. Жените по природа са състрадателни същества. Обратно на това, което може би мислите, вашата жертва не копнее за стоманено твърд мъж. Тя търси преди всичко човека. Така че, не се опитвайте да криете слабостите си — обратно, трупайте капитал от тях! Разкажете ѝ как ви обиждат в службата. Разкажете ѝ за...“

— Достатъчно, разбрах. Този мошеник пак ме е подхлъзнал.

Тя смръщи лице и върна розата на мястото ѝ при другите цветя.

На следващата сутрин Джоана бе по-предпазлива от когато и да било. Стъпи на подиума и подозрително проучи аудиторията с очи. Дънкан, изглежда, още не бе се появил.

Предаването започна. Този ден щяха да разговарят за кожени палта. Едната гледна точка щяха да представят Джо Пастернак — ловец на кожи, и Ентън Фъз — собственик на най-големия нюйоркски магазин за кожени облекла. Сърдитата опозиция се състоеше от двама войнствено настроени природозащитника — мъж и жена.

Към четвъртото прекъсване за реклами цивилизованият тон безвъзвратно бе отишъл по дяволите и на сцената всеки момент можеше да се пролее кръв.

— Това тук е Америка! — крещеше разпалилият се ловец. — Искаш да станеш президент и с Божията помощ ставаш президент! Искам да се боядисам в синьо и, облечен в рисово палто, да се появя на Медисън Авеню — появявам се! Никой не може да ме спре! Живеем в Америка, където всичко е позволено, ако не се пречи на другите, разбрахте ли ме!

— Браво, кажи им го! — извика жена от публиката.

— Как така да не пречи на никого? — скочи на крака представителката на природозащитниците, мършава женица с телени рамки на очилата. — Как да не пречи? Ами ако вас някой рече да ви одере? Ето например с това! — И тя войнствено размаха джобно ножче.

— Мисля, че вие можете да представите гледната точка на един пацифист, госпожо — побърза да се намеси Джоана, като се обърна към пищния фотомодел, чието прескъпо кожено палто бе пострадало от спрея на развилнели се природозащитници.

Дамата обаче продължи да си вее с ветрило и не реагира на репликата въобще. Тогава Джоана обърна очи за помощ към Ентън Фъз, който уж беше спокоен и уравновесен. Той скочи и посочи предизвикателно с пръст Лео — вторият от природозащитниците, дългокоса горила, бивш професионален борец.

— Е, добре, Лео! След като толкова ти е жал за бедните животинчета, кажи ми — откъде идва месото на трапезата ти? Ядеш хамбургери, нали!

Лео замислено дръпна бухлатия си мустак, но Фъз не го остави на мира.

— Ядеш, ами как! Тия мускули не си ги направил от зелен фасул! Е, откъде идва месото, а? От кравите, ето откъде. Някога поглеждал ли си крава в очите? Знаеш ли какви големи, влажни очи има и как

прочувствено гледа? Сърцето ти се къса! Но ядеш телешко, нали? Преди да започнеш да ми говориш за правата на животните, спри да ядеш месо.

— Първо си затвори противната уста, невестулка такава, и ме остави да се изкажа — изрева Лео и също се изправи в целия си двуметров ръст. Вместо да се стресне и да седне, Ентън Фъз се наежи като петле.

— Е, Рим не е бил построен за един ден. Все от някъде трябва да се започне... — изломоти Лео, след като дълго мисли.

— О, призна си значи! — изкукурига тържествуващо Фъз. — Сега искате да ни откажете от кожените палта, а утре и от хамбургерите. Какво ще кажеш за това, Америка? Какво ще ядем оттук нататък? Полиестер бургери?

— Има граници, които не трябва да се прехвърлят — настоя Лео. — Затова ние казваме: не убивай заради суета!

— Правилно-о-о! — подкрепи го половината от публиката, докато другата половина възмутено свиркаше с уста.

— Ние казваме: ако искате да се кичите с козина, отгледайте си своя собствена. — И той светкавично изхлузи прилепналата си тениска, под която се показва огромния му рунтав гръден кош.

По-косматото същество Джоана не беше виждала досега. Публиката гръмна от викове и смях.

В този миг към подиума си запробива път един познат силует. Дънкан Флауърс. Държеше пред себе си луксозна бяла кутия с емблемата на прочут нюйоркски кожухарски магазин.

Публиката стихна.

— Какво съвпадение — каза той, като застана на сцената и се наведе към микрофона. — Кожите също фигурират като тема в моята книга. По-конкретно номер деветнайсет гласи: „Подарете на вашата избраница нещо кожено...“. Така че, аз реших... — И той с лъчезарна усмивка подаде на Джоана кутията.

Господи, какво правеше този човек! Наливаше масло в огъня. Надали можеше да се намери по-неподходящ момент за прилагане на този съвет.

— Брутален тип! Варварин! — изрева природозащитничката.

— Отвори кутията — настоя Дънкан.

Джоана инстинктивно понечи да приложи един изпитан спасителен ход, но се разколеба. Напрежението в залата беше достигнало своя връх. Ако сега прекъснеше за реклами, публиката нямаше да ѝ го прости.

— Отвори кутията! — викаха в един глас ловецът и Ентън Фъз.

— Отвори я! — ревеше аудиторията.

С угълчето на окоето си Джоана видя как природозащитничката изневиделица измъкна отнякъде спрей с червена боя. Ентън Фъз също забеляза това и се наежи, готов да я сграбчи за врата, в случай, че посегнеше да унищожава кожени облекла.

Джоана вдигна капака на кутията.

Едно мъничко сиво зайче с широко отворени от уплаха очи се сгуши в дървените стърготини, които му служеха за легло.

Всички в залата ахнаха. Дънкан внимателно повдигна пухкавата дългоуха топка и я подаде на Джоана. Тя показва животинчето пред камерите.

— Е, а сега е крайно време за рекламите — каза най-сетне тя.

После се обърна да благодари на Дънкан за това, че така елегантно я бе измъкнал от най-неспасяемата ситуация в цялата ѝ кариера досега. Той обаче беше изчезнал от сцената. Видя го да се отдалечава в дъното на залата.

Остатъкът от предаването мина като по вода. Страстите се успокоиха и Ентън Фъз дори гушна симпатичната животинка в скута си. Зайчето бързо гризна крайчеца на вратовръзката му.

На служебния изход усмивката вече беше слязла от лицето на Джоана. Флауърс пак се беше престарал. Изобретателността му я изненадаваше, но не ѝ допадеше. Той също не ѝ харесваше.

— О! Ето те и теб — възкликна Дънкан, като тръгна редом с нея. Носеше брошурка за отглеждане на зайци и пакетче заешка храна.

Джоана натисна бутона на асансьора.

— Ще задържиш зайчето, нали?

— А ти ще се обидиш ли, ако не приема подаръка ти? — Тя се сети за историята с шоколадовото сърце за Свети Валентин. Сигурно я бе измислил, за да я трогне.

Той смръщи вежди, изгледа я озадачено и влезе заедно с нея в асансьора.

— Бих се притеснил, ако решиш да дадеш Алистър на някой друг да го отглежда. Обещах му добър дом. Затова, ако не го искаш, предпочитам да си го прибера. — Той лекичко почука по капака на кутията, която Джоана притискаше към себе си. — Чуваш ли, Ал, не те щат. Трябваше, може би, вместо живо зайче да ѝ подаря заешки маншон.

— Не съм казала, че не го искам. — Тя се опита да разбере дали Дънкан наистина беше загрижен за животинчето, или искаше да я разчувства, като се прави на сантиментален и уязвим.

— Последно, ще го вземеш ли или не? — попита Флауърс, като излязоха от асансьора. — Кажи, за да знам дали ние с Ал да не си вървим.

Тя помисли за миг. Бенджи щеше да бъде във възторг от идеята да си отглеждат животинка у дома.

— Ще го задържа — призна неохотно тя.

— О-о-о! — възкликна Дънкан. — Благодаря. Щеше да ми е доста трудно да се грижа за зайчето. Апартаментът ми в Станфорд надали щеше да му допадне, а и какво ли щях да го правя при постоянните си пътувания?

— Нямаше да е много лесно, наистина — съгласи се тя.

Отключи колата и се качи. Преди да ѝ подаде картонената кутия, той леко надигна капака, надникна и сериозно каза:

— Доскоро виждане, зайко. — После вдигна очи. — А също и на теб, Джоана.

Затвори вратата на колата и се отдалечи.

— Петнайсети съвет — заяви Лайза, след като Джоана ѝ разказа по телефона какво се бе случило през изминалия ден. — „Излъчвайте уязвимост!“. Евтини мъжки номера. Никой зрял мъж не си пада по зайчета — с изключение на тези върху кориците на списание „Плейбой“. Затова следващия път, когато ти позвъни, му кажи, че си го сготвила с лук. Ще видиш, че изобщо няма да се трогне от това.

— Знам ли... — промълви Джоана, затвори телефона и се заслуша в шума на дъжда.

Валеше силно. Поредната дъждовна и самотна нощ...

Телефонът пак иззвъня. Джоана зарадвано се хвърли към слушалката. Копнееше за човешки глас. Щеше да е доволна да чуе, когото и да било.

— Джоана Харц. Слушам ви.

— Как е Ал? — попита отсреща познатият приветлив баритон.

Тя се уплаши от собствената си реакция. Беше ѝ станало приятно — и то от обаждането на един неприкрит използвач.

— Дънкан, случи се нещо... Не знам как да ти го съобщя. Бях извела Ал за малко навън и той...

— Изпуснала си го! В тази буря, която вилнее навън? Та той е питомен, Джоана, ще загине начаса. По дяволите!

— Ами... — Значи той наистина не бе безразличен към животинчето. Как да му каже истината, как?

Дънкан не я остави да изрече дума.

— Тръгвам веднага. След двайсетина минути съм при теб — заяви сърдито той и затвори телефона.

Джоана повдигна малката пухкава топчица от скута си, докосна я по трепкащото влажно носле и рече:

— Е, каква я направихме ние с теб!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сгушена под капещия чадър, Джоана чакаше госта си на входната врата. Не искаше да го пуска вътре. Щеше да му обясни всичко и да му се извини.

Два снопа светлина разсякоха мрака и пред портала закова бляскав ягуар, мокър от дъжда. Зад волана бе Флауърс.

— Чакай, не слизай! — подвикна му тя.

Естествено, той не се подчини. Разтвори чадър и като ругаеше времето, се измъкна навън.

— Какво става? — попита той, като я улови за ръка. Беше се облякъл дебело и изглеждаше още по-едър. — Попадна ли на някакви следи?

— Дънкан, трябва да ти призная нещо. Излъгах те. Не... знам защо. Ал си е на топло у дома. Моля те да ми простиш. — Тя му се усмихна умолително.

— Знаеш ли какъв е проблемът с лъжите — каза замислено той, като все още я държеше за ръка. — След като излъжеш веднъж, хората никога повече не са сигурни дали това, което казваш, е истина, или лъжа. Ето например, в момента не знам кое е вярно — дали това, което ми съобщи по телефона, или това, което твърдиш сега. Как мога да съм сигурен, че наистина не си загубила Ал и сега не ме лъжеш, за да те оставя на мира и да си вървя?

— Никога не бих направила това — каза неубедително тя.

— В такъв случай ми покажи зайчето. Искам лично да се уверя. И се сърди само на себе си. Измъкна ме от ваната с твоите налудничави лъжи. Сега си длъжна поне да ме успокоиш.

Тя нямаше избор и тръгна. Дънкан промуши разтворения чадър през тясната врата, прегърна я здраво през кръста и закрачи с нея към осветената къща. Джоана понечи да се възпротиви на прегръдката му, но точно в този миг един порив на вятъра го заля с порой от вода и тя смутено забеляза, че бе разперил чадъра само над нейната глава.

Когато приближиха, Дънкан рече:

— Знаеш ли, имаше много по-прост начин да ме повикаш. Достатъчно бе да ми кажеш, че се чувстваш самотна.

Тя се взря в лицето му.

— Но на мен съвсем не ми пречи да си стоя сама!

— Наистина ли? — попита тихо Дънкан.

Тя не отговори, но не се и възпротиви, когато той още по-силно я притисна към себе си. Вятърът бучеше в короните на боровете около къщата, кръвта препускаше във вените на Джоана, светлините на къщата приближаваха. Беше невероятно рисковано да го пуска вътре в такъв момент.

Повечето хора си мислеха за нея като за преуспяла и напълно задоволена жена. Откъде ли се бе досетил, че е болезнено самотна?

Бяха вече под навеса над входната врата.

— Ал наистина е вътре, Дънкан.

— Знам. — Той сгъна чадъра и ѝ го подаде, без да сваля ръка от кръста ѝ.

— След като знаеш, защо... — Тя пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Не искам да те каня вътре. — Ето това беше връх на неучтивостта. Дължеше му поне едно топло кафе.

— Знам и това.

Свободната му ръка се протегна към шията ѝ и я погали. После Дънкан я улови за брадичката и я накара да го погледне в очите.

— Е, значи е време да си пожелаем лека нощ, Джо.

Нямаше как да избегне целувката му. Джоана затвори очи и остави топлината от докосването на горещите му устни да се разлее по тялото ѝ. Беше вълшебно усещане — тя се изправи на пръсти, за да поеме нежните му флуиди по-добре.

В следващия миг Дънкан се отдръпна и отпусна ръка. Няколко секунди двамата се гледаха мълчаливо, после се усмигнаха.

— Приятни сънища, Джоана — каза той с плътния си гърлен глас и заслиза по стълбите.

— Дънкан! — извика задавено тя. Беше останала без глас.

Той извърна глава в очакване.

— Да?

— Вземи чадъра.

Дънкан разочаровано се разсмя, махна с ръка и енергично закрачи през дъжда. Джоана му помахаша с ръка, поклати глава и се

прибра.

Половин час по-късно тя седеше с телефонна слушалка в ръка.

— Лайза, провери, моля те, какво пише в книгата му относно романтичните разходки под дъжда.

— Хм. Помня, че имаше нещо... Съвет трийсет и пет... Ще погледна и по-късно ще ти позвъня.

— О, извинявай. Не съобразих. Сигурно не си сама.

— Да.

Джоана затвори телефона. Значи Дънкан следваше схоластичните си правила. Тя угаси лампата и прекоси коридора. Алистър тревожно ровеше дървените стърготини и изглеждаше толкова объркан, колкото и самата тя. Джоана се усмихна и забърза към спалнята си. Време беше да спи.

Петък. Предстояха почивните дни и екипът в студиото беше оживен. Само Джоана не бе в настроение. Седмицата без Бенджи ѝ се беше отразила зле. През изминалата нощ не беше мигнала. Тази сутрин изобщо не беше склонна да търпи клоунски номера.

Две минути преди началото на предаването в коридора я пресрещна операторът Арт.

— Смени си обувките — рече той.

— Но защо? — Джоана погледна изненадана към зелените си велурени обувки, но не откри нищо нередно във вида им.

Арт не беше по дългите обяснения и тя взе мълчаливо подадения ѝ хартиен плик, извади друг чифт обувки и докато вървеше заставката, се преобу.

Предаването се разви според обичайното клише. Този път спорът бе между известен холивудски актьор и бременна красавица, която искаше да го натовари със задълженията на баща. Разменяха си такива реплики, сякаш бяха на боксов мач. „И ако това е любовта, то, изглежда, е по-добре човек да се отдаде на отглеждане на зайци или цветя“ — мислеше си Джоана.

Четири минути до края на предаването. Спорът заплашваше да прерасне в скандал. В този миг от последния ред се надигна...

естествено, Дънкан.

Държеше нещо в ръка. Отиде до подиума, взе микрофона, усмихна се самоуверено и произнесе следната реч:

— Дами и господа, петък е, и не подхожда да завършим седмицата с тягостното настроение, което цари сега. Като автор на книга със съвети за мъжа, мисля, че мога да дам пример на гостите в студиото с един романтичен жест. — Той извади бутилка шампанско от хартиения плик, който държеше в ръка.

Едва сега Джоана разбра защо операторът я бе накарал да се преобуе. Арт бе гениален, заслужаваше да го повиши.

— Наздравица, изпита от обувката на любимата — моят класически Четирийсети съвет! — обяви Дънкан и подаде на актьора бутилката. — Господине, бихте ли я отпушили? — После се обърна към Джоана: — Госпожо, моля за обувката ви — каза той театрално и приклепна, за да е готов.

Тя седна на бюрото, като елегантно кръстоса крак връз крак. Публиката избухна в неудържим смях. Джоана бе с маратонки — старите ѝ, непрани от есента маратонки, които държеше в офиса в случай, че през някоя обедна почивка ѝ хрумнеше да поиграе федербал.

Неочакваният развой на събитията обърка Дънкан, но само за миг. Той галантно събу подадения му крак, тапата на шампанското излетя и пенливата течност бе налята в необичайния съд. Под възторжените ръкопляскания на публиката Дънкан самоотвержено я изпи.

— Кой ти каза какво смятах да правя този път? — запита я той след предаването.

— Е, имам си източници — отговори тя в негов стил.

Джоана тръгна да си върви. Служебният изход този път беше пуст. Тя се повъртя около асансьора, но се почувства глупаво. Качи се на колата и натисна газта.

Тъкмо се беше изкъпала, когато телефонът иззвъня.

— Здравей, ти ли си? — чу се в слушалката познат глас. Що за въпрос? Да не би да очакваше да се обади Алистър?

— Слушай, Дънкан, в този дом не живее друг и е логично да намериш именно мен.

— А ако си навън?

— Къде навън?

— Може да си на среща с някой мъж.

— Няма начин.

— Защо?

Тя въздъхна.

— Защото няма с кого.

— Мнозина биха се радвали да излязат с теб.

— Може би, но все попадам на самовлюбени егоисти. Омръзнало ми е постоянно да слушам да говорят само за себе си.

— Значи не е лесно да излезе с теб човек.

— Не понасям егоисти. А и снобите, които градят самочувствието си върху дебелината на своя портфейл. За тях жената не е нищо повече от престижен атрибут — подобно на луксозната им кола. Мразя да излизам с такива типове.

— В такъв случай, как прекарваш почивните си дни?

— Ами, ако Бенджи беше тук...

... Щяха да отидат на кино вечерта. Или щяха да си вземат видеокасата и да я изгледат. В събота сутрин пък я очакваха покупки, чистене... може би среща с Лайза на чаша кафе.

— А в събота вечерта? — не се отказа да настоява той. — Тогава не е редно човек да си стои у дома.

Тя изведнъж се стегна. Какво правеше — изповядваше се пред един непознат?! Защо трябваше да му признава своята самота?

— Още не съм решила какво ще правя през почивните дни — каза хладно тя. — Впрочем по някакъв конкретен повод ли ми звъниш?

— Не съвсем — отговори той.

Изпечен хитрец. Много добре знаеше, че тя всяка вечер очаква телефонът да иззвъни.

Колко бързо бе станала зависима от този непознат!

Все едно. Още десетина дни и — край на облога. После всичко щеше да си тръгне както си му е реда.

— Ами, в такъв случай...

— В такъв случай — лека нощ, Джо. — И той затвори слушалката още преди да е съобщила какво да му каже.

Джоана постоя няколко мига със слушалката в ръка.

Внезапно си спомни за детската игра „Светофар“. Децата се нареждаха в кръг и при командите „Зелено!“ и „Червено!“ на прибежки

се стараеха да се доберат до центъра на кръга. Хрумна ѝ, че играта е тягостна метафора за начина, по който Дънкан се домогваше към целта.

Тя потръпна, за да се отърси от неприятната мисъл, и се запъти към кухнята да изпие чаша топло мляко и да се успокои.

ПЕТА ГЛАВА

— Поръчали сте пица! — чу по домофона момчешки глас.

— Не, не съм.

Макар че една димяща пица щеше да бъде по-уместна вечеря, отколкото филийката с извара, която се канеше да изяде.

— Харц, околоръстно шосе, номер две. Нали така?

Някой очевидно си беше направил шега. Дънкан, кой друг! Без съмнение някой от съветите му гласеше: „В събота вечер й изпратете пица“.

— Донесете я.

След няколко минути на входната врата се почука. Джоана отвори и за своя изненада видя на прага самия Дънкан с кафяв хартиен плик в ръце.

— Излъгах те — призна той веднага.

Дънкан влезе, а тя все още не знаеше как да реагира.

— Този плик съдържа свръхспециалната пица „Флауърс делукс“ — тържествено обяви Дънкан. — Във вид на продукти засега. Къде е кухнята?

— Дънкан, нямам настроение за подобни неща. — Тя го последва в кухнята. — А и не ми се говори с теб...

— Отлично, тъй като и на мен не ми се говори. Било със себе си, било с някой друг. Искам само да се разположа удобно и да си хапвам, докато по видеото се върти някой филм. Гледала ли си „Доктор Живаго“? — Той й подаде една касета.

— Не, не съм. — Вместо да го изгони, тя го гледаше как се суети в кухнята й, сякаш си беше у дома.

— Моля те, отвори опаковката, докато аз разточа тестото.

Беше обещал, че няма да си говорят, но бе невъзможно да се върши нещо с него и да се мълчи. Докато измайсторят комбинацията от тесто, шунка, доматино пюре, гъби и аншоа, вече бяха обсъдили десетки теми в диапазона от морски млекопитаещи до забравени

рецепти за предястия от квасено тесто. Дънкан водеше разговора умело, като внимаваше да не навлиза в опасни води.

— Двадесет минути до райското блаженство! — обяви накрая той и сложи пицата да се пече.

Ядоха, уютно разположени на канапето пред камината, и гледаха видео. Дънкан прилежно спазваше еднометровата разделителна ивица. Алистър се бе сгушил до него и незлобиво гризеше гайките на колана му. Джоана взе зайчето в скута си. Докато го галеше разсеяно и гледаше към екрана, в един миг тя усети как то осезаемо натежа. Дънкан бе сложил ръката си върху зайчето, но дланта му опираше в бедрото ѝ. Джоана изпадна в паника. За щастие проблемът се разреши от само себе си — четириногото не издържа на толкова много ласки, скочи на пода и бе прибрано в клетката.

Догледаха филма в целомъдрено мълчание. На финалната сцена в очите на Джоана се появиха сълзи.

— Е, стига, Джоана, не го преживявай толкова — опита се да я успокои Дънкан и внимателно изтри бисерните капчици от миглите ѝ. — Впрочем не — поплачи си. Действа разтоварващо.

Прав беше. Откъде ли знаеше, че от толкова години ѝ се искаше да поплаче на воля, но никога не си го позволяваше да го направи. Тя вдиша дълбоко, за да се успокои и усети неговото възбуждащо мъжко ухание. Дънкан я прегърна и тя покорно отпусна глава върху мускулестите му гърди.

Дънкан Флауърс — на път да спечели облога им... Тя се сепна и се отдръпна.

— Как си? Добре ли си? — плъзна длан по гърба ѝ той и тя усети да настръхва под ласката на силната му ръка.

— Разбира се. — Джоана се изправи и тръгна към банята.

Подпухналото ѝ отражение в огледалото я накара да смръщи лице. „Много се лъже, ако си мисли, че ще ме спечели с пицата и с филма!“ — рече си тя.

Когато излезе, Дънкан разтребваше кухненската маса.

— Остатъкът от пицата е в хладилника. Можеш да си я стоплиш за закуска утре сутринта.

Нима щеше да си тръгне просто така?

Той закачливо я докосна по върха на носа.

— И няма да плачеш повече! Заради един филм... Обещавах, нали?

— Филмът беше много хубав...

Нямаше ли поне да я целуне?

— Да.

Очевидно не.

Той енергично се упъти към вратата. Може би ще я целуне на прага?

— Заклучи след мен — поръча Дънкан и изчезна с гъвкавата си походка в нощта.

— По дяволите! — прошепна Джоана и запримига често-често, за да спре сълзите, които напиреха да потекат отново.

Къщата ѝ се стори по-пуста от когато и да било.

Утрото бе озарено от оскъдни слънчеви лъчи. Джоана се зачете в неделния брой на „Ню Йорк Таймс“. Към единайсет успя да изчете почти половината и се чу по телефона с Бенджи, който закусваше на открита тераса в Бевърли Хилс.

Още една седмица и синът ѝ щеше да си е у дома. Ободрена от тази мисъл, тя се облече и реши да излезе да се поразходи из града. Щеше да напазарува, а може би и да успее да измъкне Лайза да пият кафе.

Прекося двора и се сепна от открянатата гаражна врата. Крадци? Надали. Сигурно снощи беше забравила да заключи. Но се промъкна вътре с разтуптяно сърце. Отвори вратата на колата и вкара ключа. В този момент отдолу се чу рязък метален звук. Тя подскочи. Огледа се, но нищо не видя. Седна на шофьорското място и завъртя ключа. Двигателят заработи.

— Ей! — изкрещя някой отдолу като обезумял.

Джоана стреснато угаси мотора, откряна вратата и подаде крак навън. Нечия ръка я сграбчи за глезена и тя се свлече на циментовия под.

— Джоана! — чу един познат баритон и моментално се съвзе. — Искаше да ме премажеш ли? — Дънкан се измъкна отдолу. Лицето му бе изпоцапано като на войник, дегизиран за битка в джунглите.

— Не ми викай. Заради теб едва не получих инфаркт! Какво, по дяволите, търсиш под моята кола?

Той се усмихна:

— Проверях налягането в гумите и сменях масло. Четирийсет и четвърти съвет. Замислям се обаче дали в следващото издание на книгата да не го прескоча. Не видя ли кутиите с машинно масло?

— Не. А ти как успя да проникнеш тук?

— Много просто. Сkochих от клоните на едно израсло до оградата дърво. Е, в обратна посока щях да се затрудня...

— Не се тревожи, няма да те спра — каза мрачно тя. — Ще те пусна да излезеш през парадния вход.

— Първо да приключа със смяната на двигателното масло.

— Имам си монтьор за това.

— Убеди ме веднага. Впрочем нямаш избор. Картерът е празен и трябва да почакаш да го заредя.

Той се залови за работа, като си тананикаше толкова фалшиво, че Джоана не можа да познае коя беше песента.

— И успя да прехвърлиш всичките тези туби и инструменти, като скочи от клона на дървото? — изгледа го подозрително тя.

— Да. В раницата, която носех на гърба си. — И той посочи към войнишката торба, подпряна о циментовата стена.

— Дънкан, във вашето семейство лудостта наследствена ли е? — запита го Джоана, като се разсмя.

— Момент... — замисли се той. — Ами... баща ми колекционира пеперуди, а една от лелите ми е побеждавала в прочуто тропическо мотоциклетно рали.

— Така си и мислех! — засмя се тя.

Дънкан не се обиди, дори изглеждаше малко поласкан. Светлите му очи живо блестяха в нежния полумрак.

— Накъде се беше запътила? — попита след кратко мълчание той.

— На покупки.

— Да те придружа ли?

— Може — след кратко колебание прие тя.

Дънкан се оказа очарователен компаньон. Приветлив, непринуден, духовит... Доброто настроение бликаше от закачливите му очи. Беше удоволствие да се разхождаш с него из града.

— Няма да ям на паркинга! — развеселена му подвикна Джоана, докато той шеговито я увещаваше да хапне един еклер.

— Хайде де, гладна си и няма да издържиш до дома!

— Ще издържа!

Тогава той я прегърна и мацна горната ѝ устна с шоколадовата глазура. Тя се облиза.

— Вкусно, нали! — каза Дънкан. — Хайде пак.

— Те са! Казах ли ти?! — чу се тържествуващ женски писък иззад тях. — Дънкан Флауърс и Джоана Харц! — Една лелка с огромен, дебел пазарски плик ги сочеше възторжено на смутения си съпруг.

— Тъкмо се канех да ви попитам кой ще спечели облога, но то е ясно като бял ден! Господин Флауърс, смятам да купя на мъжа си вашата книга със съвети още днес! Мога ли да ви помоля за автограф? Нямам нищо друго под ръка... — И тя му поднесе натъпкания с покупки хартиен плик. Дватамата с Джоана се подписаха върху него, качиха се в сааба и под бърбривите благопожелания на лелката дадоха газ.

— Мъничко еклер?

— Не, благодаря. — С тъгълчето на окото си Джоана го наблюдаваше как си похапва в най-добро разположение на духа. Случката на паркинга не се бе отразила върху апетита му въобще. Нейното настроение обаче бе помръкнало начаса.

Значи чувствата ѝ към Дънкан вече си личаха „като бял ден“? Защо изобщо се бе заловила с този тип? Вниманието му нямаше да продължи и след празника на Свети Валентин. Той просто рекламираше за нейна сметка книгата си, нима тя не го съзнаваше?

Стигнаха до дома ѝ. Ягуарът стоеше паркиран пред входната врата.

— Е... довиждане, Дънкан. Благодаря ти за помощта.

— Джоана... — Той замислено поклати глава.

— Чака ме работа, Дънкан. — Зад миглите ѝ напиреха сълзи.

— Ами... щом е така... — каза той, след като помълча. — Мога ли само да те помоля нещо — в замяна на услугата, която ти свърших

сутринта?

— Да. — Тя посегна към дистанционното устройство за отваряне на входната врата.

— Необходим ми е нов костюм за предстоящо интервю. Би ли ми помогнала да го избира?

— Сега?

— Не. След ден-два. — Той откряна вратата на колата.

— Съгласна съм. — Бе готова на всичко, за да го накара час по-скоро да си върви.

— Отлично. — Дънкан бързо се наведе над нея, целуна я леко по ухото и се измъкна от колата, преди да успее да направи каквото и да било.

„Използвач! Няма да му се дам!“ — сърдито си повтаряше Джоана, докато се отдалечаваше по алеята и потриваше злополучното ухо.

В пълен разрез с тези закани тя два пъти провери изправността на телефона, който упорито отказваше да звъни.

Обади се само Лайза. Говореше с възбуден глас:

— Знаеш ли, книгата на Дънкан е на осмо място по читателски интерес! И искаш ли да се обзаложим, че другата седмица ще бъде между първите пет?

Да се обзаложи ли?

Не, благодаря.

Един облог ѝ бе достатъчен засега.

ШЕСТА ГЛАВА

В понеделник се пръскаше от яд. Защо се беше разкиснала така през изминалите седем дни! Явно отсъствието на Бенджи и самотният живот напоследък ѝ се бяха отразили зле.

Компания! Ако ѝ трябваше мъж, щеше да си го намери сама!

В това войнствено настроение тя се появи в студиото.

Макар и косвено, Дънкан не закъсня да напомни за себе си — едно засмяно момче ѝ връчи пред всички участници в шоуто изпратени от него невени, сплетени на венче. Джоана си го сложи, докато публиката я наблюдаваше в гробна тишина.

— Кой ще спечели облога? — обади се най-сетне една жена.

— Аз — каза решително Джоана. — Което не значи, че не харесвам ухажорските прийоми на познатия ви джентълмен. Имам предвид изпращането на цветя.

Публиката се разсмя.

— Чух, че сте били заедно през почивните дни — намеси се един възрастен мъж. Тонът му беше такъв, сякаш се канеше да ѝ търси сметка.

— Кой... ви каза?

Явно клюката бе обиколила града.

— Раз-ка-жи! Раз-ка-жи... — развеселено започна да скандира публиката.

— Няма нищо за разказване — мрачно рече Джоана. — Чакам с нетърпение да изтече срока на този безвкусен облог. Господин Флауърс упорито се стреми към победа, но няма да успее.

Тя приключи предаването, настръхнала като зверче. Проклетият Дънкан! Доколкото знаеше, тези дни той беше в Хонконг, за да рекламира блудкавото си четиво. Беше успял да ѝ развали настроението чак от другия край на света.

Само че... той беше тук! Тя се сепна, когато го видя да я чака пред служебния вход.

— Какво искаш от мен?

— Да ми отделиш един час. Искам да купим костюма, за който ти бях споменал.

— Искаш да обикалям с теб по магазините!

— Не забравяй, че ми обеща.

Тя замислено поклати глава. Впрочем... Отлично. О-о-о, какъв номер щеше да му погоди!

— Добре, Дънкан, да вървим. Знам едно място, където продават разкошни дрехи и то съвсем изгодно.

— Този как е? — Половин час по-късно той вече надничаше зад захабената завеска на пробната в един безличен универсален магазин.

Вкусът му беше безупречен и планът ѝ заплашваше да се провали. Без нейна помощ си бе избрал вече три чудесни костюма, въпреки опитите да го убеди, че не му стоят добре.

— Не, Дънкан, не... — И тя му подаде едно крещящо сако на едро виолетово, оранжево и зелено каре.

Той се дръпна като опарен.

— Пробвай тогава този. — Тя му подаде костюм от лигава сребриста материя, толкова тясно скроен, че би предизвикала моментален клаустрофобичен пристъп у всеки.

— Не е честно! — възпротиви се Дънкан и се засмя.

— Помолихте ме за съвет, Дънкан Флауърс, и аз ви го давам. Носете и ридайте! — Тя тържествуващо се завъртя на пети.

— Това е садизъм! — възкликна Дънкан и я улови за ръката.

Джоана загуби равновесие и в следващия миг се оказа в прегръдката му. Хлабавата завеса на пробната се беше увила около тялото му подобно на сенаторска тога.

— Хей, почакай...

Пламенната целувка потуши объркания ѝ протест. Тя отвърна на порива му с готовност и страст, които биха я стреснали, ако имаше време да се замисли.

Сепна ги неодобрителното прокашляне на възрастен джентълмен, който чакаше пред кабинката, мръщеше вежди и с досада пристъпваше от крак на крак.

— Секунда! — успокои го Дънкан и безпомощно погледна първо Джоана, после свлеклия се на земята клоунски костюм.

— Ама ти наистина ли искаш да купя този боклук?

— Да! — отсече безпощадно тя. — Отивам да ти избира вратовръзка в съответстващ тон.

Дънкан се зае с отмъщението си още на следващия ден. Появи се в студиото, облечен в непоносимия кариран костюм. Широка панаирджийска вратовръзка и яркочервени слънчеви очила допълваха ексцентричното облекло.

Публиката го забеляза начаса. Оттук нататък никой повече не обърна внимание на гостите в студиото, а и те самите като че ли забравиха за какво бяха дошли. Погледите сновяха между Дънкан, хрисимо притихнал на мястото си на задния ред, и Джоана, която отчаяно се опитваше да върне разговора към предварително определения сюжет. Наложиха се накрая един от гостите да стане и да каже:

— Дами и господа, днес се бяхме събрали да поговорим за водните електроцентрали и тяхното отражение върху речния риболов. Но май няма да можем да обсъдим въпроса, преди господин Флауърс да е изложил проблема си — какъвто и да е той.

Джоана въздъхна. Нямаше избор, трябваше да покани Дънкан на подиума.

Той се изправи и тръгна към микрофона. Гротескният му вид не го смущаваше ни най-малко — вървеше тъй самоуверено, сякаш костюмът му бе от най-новата колекция на Пиер Карден. Ако можеше да разфасова самочувствието си и да го продаде, сигурно щеше да се осигури финансово до последния си земен ден.

На сцената мушна ръце в джобовете на сакото, като го обезформи съвсем. После се наведе към микрофона и каза:

— Господа, моят наръчник не засяга темите за електродобива и речния риболов. Мога да ви предложа само едно импровизирано правило: „Дамата ще оцени повече излет за пъстърва, отколкото лекция върху закона на Ом“. — Публиката оживено се разшумя.

Между зрителите се надигна млад чернокож мъж и в него Джоана разпозна същото подставено лице, което бе станало причина преди седмица да се хванат с Дънкан на бас.

— Ей, как се уреди с този костюм? — викна високо той.

Дънкан приглади реверите.

— Ще ви обясня. Бях решил да приложа моя Петдесет и седми съвет. Помолих Джоана да ме посъветва при избора на костюм. И ето какво ми избра тя. Сега бих желал да чуя мнението ви — честно ли е това?

Залата се разтърси от задружен възглас: „Не!“.

— Благодаря ви — каза Дънкан, махна на публиката и триумфално слезе от подиума.

— Прекъсваме за реклами — обяви хладнокръвно Джоана и се наведе да размени няколко реплики с един от поканените в дискусията. Когато вдигна глава и се обърна към залата, Дънкан вече беше излязъл.

Нямаше го и на другия ден. Вечерта Джоана дежури край телефона час след обичайното си време за сън, но той не се обади.

В четвъртък публиката не издържа.

— Къде е Дънкан? — посрещнаха я с въпрос те.

— Не зная и изобщо не ме е грижа — заяви Джоана. — Да се заемем с днешната тема. — И тя поднесе микрофона към една закръглена възрастна дама, която припряно вдигаше ръка.

— Този мъж е клоун и ви лази по нервите, госпожо Харц, знам. Но вие трябва да му обърнете внимание, запомнете това. — Надали Делфийския оракул бе съобщавал прозренията си с по-категорична яснота.

След предаването ѝ донесоха телеграма, току-що пристигнала от Западното крайбрежие. „Липсваш ми“, гласеше лаконичният текст. Подпис нямаше. „Каква самонадеяност!“ — възнегодува Джоана.

Като че ли Дънкан беше единственият мъж, който можеше да копнее за нея в този миг.

До вечерта беше препрочела късчето хартия най-малко двайсет пъти. Взираше се в телефона, сякаш можеше с поглед да го накара да иззвъни. Когато най-после се разнесе звън, тя зарадвано вдигна слушалката.

— Ало!

— Още не се е обадил, нали? — Беше Лайза.

Заговорническият тон на приятелката ѝ я вбеси.

— Не — каза тя. — Но ми изпрати телеграма. Предполагам, че някой негов „полезен“ съвет препоръчва именно това.

— Не срещнах такова нещо в книгата му. Явно е започнал да импровизира. Как според теб трябва да се изтълкува това?

Джоана замълча. Единственото, което знаеше, бе, че клоун или не, с този мъж определено се чувстваше добре.

Затова, когато посред предаването в петък го зърна да се приближава към сцената, първата ѝ реакция бе да се усмихне като щастливо дете.

После изведнъж се притесни. Какво бе намислил да прави с флакона масло от авокадо, който държеше?

Гостите в студиото бяха трима исполински близнаци, каубои. Докато Дънкан се приближаваше към сцената, единият демонстрираше как се укротява млад бик. Ролята на добичето изпълняваше другият брат.

Укротителят го беше хванал за ушите — които трябваше да заместят бичите рога — и с все сила се мъчеше да го повали. Третият брат го окуражаваше отстрани.

Дънкан използва залисията на зрителите, за да се приближи до Джоана и да коленичи при самите ѝ нозе.

— Здравей! — Той хвана единия ѝ крак и сърчно го събу.

— Дънкан! — прошепна тя, възмутена от този неочакван развой.

— Ей, какво става там? — намесиха се и братята, след като усетиха, че публиката повече не гледа към тях.

Дънкан се доближи до микрофона, който Джоана държеше в ръка, и поясни:

— Дами и господа, днес е моето последно участие в това предаване и затова реших да изиграя най-силния си коз. Ще приложа моя класически Шейсет и шести съвет: „Направете масаж на краката ѝ и ще я спечелите за цял живот“. — Той постави стъпалото на Джоана върху коляното си и отвори флакона с авокадово масло.

— Ей, момче, пречиш на работата ни — рече единият близък.

— Няма проблем, вие продължавайте с интервюто, а аз ще масажирам, докато събеседничката ви не започне да охка от наслада.

— Дънкан! — Джоана се опита да освободи крака си, но той здраво склучи пръсти около глезена ѝ.

— Проклятие! Чорапите ти. Не се бях сетил за това! Впрочем подробности... — И той поля стъпалото ѝ с течността.

— Дънкан! — извика Джоана, точно в момента, в който единият от братята скочи на крака.

— Ще досаждаш на дамата, а! — изрева той и улови Дънкан за врата. Дватамата си размениха удари. Намесиха се и останалите бикоборци и спречкването се превърна в истински бой.

Разтърва ги охраната, която изведе Дънкан навън.

Петте минути до края на предаването минаха за Джоана като в мъгла. Мислите ѝ бяха зад кулисите, където я чакаше нейният пострадал герой.

Да, Дънкан беше постъпил необмислено, но тя го съжали, щом го видя. Лежеше в гримьорната с голяма синина под едното око.

— Не позволява да го лекуваме — оплака се Таша. В ръката си държеше полиетиленов плик с кубчета лед.

— Ще позволи — каза Джоана и безапелационно постави плика върху насиненото му око. — Да се биеш с тези горили! Как може да си такъв глупак!

— Извинявай, Джоана, постъпих неразумно — промърмори той и жалостиво я изгледа със здравето си око.

Тя разтри врата му, после ръката ѝ сама се плъзна надолу по мускулестите гърди.

— Ох, колко ми е хубаво! — прошепна Дънкан. Не беше ясно дали има предвид масажа, или леда.

— Ще ходиш известно време поразкрасен — рече Джоана, като вдигна плика и разгледа насиненото му око.

— Знам. — Той използва момента, за да допре устни до грижовната ѝ ръка.

— Джоана, вика те шефът — съобщи ѝ едно от момичетата. — Чака те в кабинета си.

— Джо, ужасно съжалявам за неприятностите, които ти причиних — изпрати я Дънкан с виновен глас.

— Не се притеснявай. Доколкото познавам шефа, вика ме, за да ме поздрави. Ще ме изчакаш ли, докато се върна?

— Струва ми се, че не. Канен съм от редакторката си на обяд.

— В такъв случай, кажи ѝ да ти поръча някой истински деликатес.

Днешният инцидент без съмнение щеше да вдигне продажбите на книгата му, а нея можеше и да я уволнят. Този човек май наистина беше само един използвач.

Късно вечерта в къщата се позвъни. Не очакваше посещение от никого, но откакто Дънкан бе нахлул в живота ѝ, тя постепенно бе свикнала да не се изненадва от каквото и да било.

— Кой звъни? — запита Джоана по домофона.

— Аз съм, Дънкан. Ще ми отвориш ли?

Донякъде примирена, донякъде зарадвана, тя се съгласи. Дори слезе да го посрещне на входната врата. Времето бе омекнало, лек бриз гонеше бухлати облаци пред кръглата луна. Иззад боровете се показаха светлини. Това, което спря пред къщата обаче, не бе ягуарът, а дълга бяла лимузина с шест врати. От нея слезе Дънкан. Беше облечен във фрак. В едната си ръка държеше бутилка шампанско, върху другата бе праметнал тъмна рокля от кадифе.

— Луд! — каза тя печално, когато той се наведе да я целуне. Все пак, не можеше да се отрече, че фракът му стоеше добре. А и беше напълно в тон с голямото тъмно петно под едното му око.

— Луд — да. Но по теб — съгласи се той.

— И какво си решил да правиш сега? — запита тя полугласно, като ласкаво му се усмихна с очи.

— Магия. Ако, разбира се, се съгласиш да участваш и ти.

Джоана сви рамене. Имаше ли избор? Тя отстъпи крачка назад, пое роклята, която Дънкан ѝ подаде, и двамата прекрачиха през отворената врата.

СЕДМА ГЛАВА

— Къде отиваме? — попита Джоана, докато потъваше в пухкавата като разбита сметана тапицерия на луксозната кола. Държеше в ръка чаша шампанско — втората за вечерта.

Бе изпила първата, докато се обличаше. Дискретно обърнат с гръб, Дънкан бе застанал, за да я почака на прага на спалнята, и несприинудено разказваше за представянето на книгата си по телевизионната мрежа на Тихоокеанското крайбрежие. Кадифената вечерна рокля я обгърна ласкаво като приятен сън. Кройката беше великолепа — с шлейф и дълбоко деколте. Дълги черни ръкавици допълваха изискания тоалет.

— Къде отиваме ли? Отговорът е „Почакай и ще разбереш“.

Нямаше нищо против. Беше ѝ приятно да пътува и да наблюдава как облаците плуват пред кръглоликата луна.

След известно време лимузината спря. Слязоха и тя почака на пътя, докато Дънкан обясни нещо на шофьора, а после да измъкне от колата старовремски механичен грамофон. Докато лимузината безшумно се отдалечаваше в нощта, той галантно я хвана под ръка.

— Мадам, ще ме придружите ли?

Поведе я през хълмисто игрище за голф. Вървяха бавно, тъй като токчетата на Джоана затъваха в меката пръст.

— Голф ли ще играем? — попита тя през смях.

— Не, ще танцуваме валс. — Той постави грамофона на земята, пушна го и в прозрачния студен въздух се понесоха грациозните звуци на виенски валс.

— Само че ще е по-добре да си свалите обувките, госпожо.

След това от солидарност се събу и той, и двамата затанцуваха на огрения от луната хълм. Първите няколко такта ги накараха да се залаят от смях. Виновно бе шампанското и студената трева, която гъделичкаше босите им стъпала.

— Извинявай! — усмихна се тя, след като за пореден път го настъпи по крака.

— Ела — каза глухо Дънкан, притегли я към себе си и Джоана с готовност се сгуши до твърдите му мускулисти гърди.

Веднага влязоха в такт. Телата им бяха като слети в едно. Лицата им грееха от щастие, а във въздуха трептеше нейното неизказано „Да“.

— Студено ли ти е? — попита Дънкан, след като музиката спря.

Тя поклати отрицателно глава.

— Тогава да потанцуваме още?

— Да, Дънкан, да!

Приказното усещане отново ги завладя. Дори след втория танц на Джоана не ѝ се искаше да спрат. Цялата трепереше от студ, но сякаш не забелязваше това.

— Да се връщаме, Джо. Магията трябва да се използва с мярка, иначе се губи нейната красота.

Хванати за ръка, двамата тръгнаха към шосето. Лимузината ги чакаше.

Докато пътуваха обратно, Джоана се бе сгушила в рамото на Дънкан. Мислеше. Какво ѝ беше казал той, когато се бяха срещнали за първи път? Че истинската любов трябва да оставя спомени, които да сгриват сърцето на човек до преклонни старини? Е, тази вечер той я бе дарил с преживяване, което щеше да си спомня цял живот. Можеше ли да иска нещо повече от това?

Можеше ли да се надява, че по някакво чудо глупавият облог щеше да прерасне в чувство, което нямаше да отлети с мехурчетата на шампанското и с настъпването на деня?

Те слязоха от колата и мълчаливо се приближиха до входната врата. Дънкан ѝ помогна да отключи, постоя и хвърли поглед назад. Не смееше да я целуне пред шофьора ли? Ала щом прекрачиха прага, той жадно я прегърна и я зацелува. Това съвсем не беше целувка за лека нощ. Когато откъсна устните си от нейните, тя усети върху лицето си горещия му дъх.

— Джоана, искаш ли ме?

Дали го иска? За тази вечер... или за цял живот? Какво точно имаше предвид?

— Дънкан, аз...

Той пламенно я целуна по устните.

— Не казвай нищо, скъпа, ако не можеш да кажеш „Да“. Иначе магията в миг ще отлети без следа.

Точно това искаше да знае тя. Колко щеше да продължи магията? Дали щеше да оцелее на ярката дневна светлина?

— Ами сега! — възкликна Дънкан, като се обърна и погледна навън. Светлините на лимузината проблеснаха между боровете и бързо се отдалечиха. — Шофьорът сигурно си е помислил, че ще остана при теб.

Или бе инструктиран да постъпи така?

— Няма значение — успокой го Джоана. — Можеш да вземеш моята кола.

— Като че ли ще е по-добре да използвам канапето ти. Ако, разбира се, ми позволиш. Чувствам се като преуморен след вчерашното ми пътуване до Тихоокеанското крайбрежие.

Истината ли говореше, или това беше само предлог? Как можеше да разбере? Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че никак не ѝ се искаше да го пусне да си върви.

— Дръж — каза тя след малко, като му връчи чисти чаршафи и се заизкачва към спалнята си на втория етаж.

— Джоана!

Тя се обърна.

— Да?

Очевидно се канеше да каже нещо сериозно, но в последния миг се разколеба.

— Лека нощ. — Прати ѝ въздушна целувка и тя влезе в спалнята си.

Веднага забеляза светещия индикатор на телефонния секретар. Някой се бе обаждал. Бенджи?

Не, беше продуцентката на предаването ѝ.

„Попаднах на страхотен сюжет. Една двойка, оженили се навремето на празника на Свети Валентин, ще отпразнуват в Маями шейсетгодишния си брачен юбилей. Предупредила съм екипа, че утре ще пътуваме. Предлагам да се срещнем на летище «Кенеди» в седем часа сутринта.“

Джоана въздъхна. Сюжетът наистина заслужаваше внимание и подхождаше за завършек на предаването ѝ в Деня на Свети Валентин. Петгодишният навик да поставя интересите на службата си пред личния живот надделя.

Рано на другата сутрин тя премина на пръсти край канапето, на което кротко похъркваше Дънкан, завит почти през глава. Прииска ѝ се нежно да го целуне по златисторусата коса, но, макар и с усилие, се въздържа. Нямаше смисъл да го буди. Вместо това му остави бележка, че ще се върне късно вечерта.

Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение при мисълта, че като се прибере, може би ще го завари у дома.

През целия ден, докато снимаха церемонията в Маями, Дънкан не ѝ излизаше от ума. Какво ли щеше да бъде да застанат с него пред олтара и, уловени за ръце, да повтарят клетвените слова? А дали щяха да имат деца?

„Стига съм фантазирала“ — укори се тя. Абсурдно бе да очаква да излезе нещо сериозно от някакво мимолетно романтично преживяване на лунна светлина.

Първото впечатление никога не я бе лъгало. Поне досега. Този човек сигурно бе използвач.

Или не? Времето щеше да покаже. Празникът на Свети Валентин, а с него и краят на глупавия им облог, щяха да настъпят само след два дни. Ако вниманието му към нея продължеше и след това...

Джоана внезапно осъзна колко самотно бе живяла досега. Връщаше се от летището, оставаха ѝ няколко километра до дома. „Е, поне си имам Бенджи“ — опита да се окуражи тя. Но дяволитата усмивка на Дънкан, неговите нежни ласки... Можеше ли Бенджи да ѝ ги даде? Години наред се бе самозалъгвала, че живее добре.

Прозорците на къщата бяха тъмни. Дънкан явно си бе отишъл. Намери бележка: „Бенджи пристигна по-рано от предвиденото. Доведе го някаква стюардеса, вероятно приятелка на бившия ти съпруг. Обади ми се от летището и помоли да отида да го прибера. Нямам ключ от жилището ти и затова ще се позабавляваме със сина ти из града. Довечера ще ти го доведа“.

Тя прочете бележката за втори път и усети, че се вбесява. Според предварителната уговорка Бенджи трябваше да пристигне утре с придружител, специално нает за целта. Бившият ѝ съпруг очевидно бе избрал по-икономичен вариант. Тя се втурна към телефона, за да си излее гнева. В същия миг чу звънеца на входната врата. После по домофона прозвуча заговорническото „Раз-два-три...“.

Дънкан и Бенджи!

— Тука сме-е! — хорово изкрещяха те.

— Най-сетне! — усмихна се Джоана и натисна бутона за отваряне на входната врата.

Ягуарът бе спрял пред къщата, Бенджи изскочи отвътре и ѝ се хвърли на врата.

— Мамо! — Миришеше на пуканки, по фланелката му имаше петна от горчица, беше превъзбуден и зачервен. — Бяхме на хокеен мач! Ходихме и в един музей с динозаври! А после Дънкан ми купи това! — И той гордо показва фланелката с емблемата на любимия му бейзболен отбор. — А, и още нещо. Дънкан обеща да ми подари някакво зайче. Алистър! Ти виждала ли си го? Возихме се и на лодка... Не, не, казваше се ферибот! До Статуята на свободата... Хайде, покажи ми Алистър! — Последната реплика бе предназначена за Дънкан, който се разхождаше и тихичко се подсмиваше отстрани.

Синът ѝ бе уморен и запотен. Само след броени минути щеше да легне и непробудно да спи до сутринта. Този Дънкан! Беше прекалил с развлеченията. Нима никога не беше се занимавал с деца?

— Благодаря ти, че си се погрижил за Бенджи — каза тя.

— Приятно ми беше — отвърна Дънкан. — Влизайте вътре, а аз ще внеса багажа.

Докато синът ѝ се прехласваше по Алистър, те двамата застанаха един до друг и Дънкан нежно я погали по гърба. И той като Бенджи изглеждаше щастлив и уморен.

— Е, да ви оставям — каза той. — Сигурно искате да се видите и да си кажете някои неща. — Той се наведе и леко целуна Джоана по ъгълчето на устните, после по носа.

Бенджи ги гледаше с разширени от любопитство очи.

— Лека нощ, Бенджи — сбогува се усмихнато Дънкан, като разроши с длан тъмната му коса. — Лека нощ, Ал — погали той зайчето, което синът на Джоана държеше в ръце. — Ще ви се обадя. — И излезе, преди още Бенджи и Джоана да успеят да кажат каквото и да било.

Вратата хлопна.

— Ще се омъжиш ли за него? — мина Бенджи направо на въпроса.

Усмивката на Джоана угасна. Какво да му отговори? Колко ужасно бе да разочароваш едно дете!

— Трябва да се омъжиш за Дънкан — настоя синът ѝ. — Сигурен съм, че от него ще излезе страхотен баща! Аз вече го питах, знаеш ли?

Джоана коленичи — по-скоро се свлече, тъй като не може да се задържи на крака.

— Не, Бенджи, не си го питал. Шегуваш се.

— Напротив. И той каза, че щял се гордее да има син като мен.

Джоана развълнувано го прегърна. Милият! Можеше ли да си представи, че и отказ може да се формулира така?

— Прочети ми го още веднъж — каза Джоана с отпаднал глас. Виеше ѝ се свят. Тази Лайза, защо ли ѝ се беше обадила точно сега?

Бенджи бе пред камината, разглеждаше комикси. Вдигна поглед за малко, после пак се съсредоточи.

— Деветдесет и четвърти съвет: „Най-сигурният начин да спечелите една жена е като покажете внимание към нейните деца. Заведете ги на хокей, на боулинг, където и да е. Запомнете, че жената търси не само любовник — тя търси и баща за своите деца. Заложете на майчинския ѝ инстинкт и със сигурност ще я спечелите“.

Джоана премести телефона в кухнята, за да не може Бенджи да слуша разговора.

— Значи синът ми е бил за него само един инструмент! — възмутено възкликна тя. — Това е непростимо!

— Така излиза. Долен тип!

Тип, наистина. Да си прави безвкусни шеги с нея пред милионна телевизионна аудитория бе едно, а да злоупотребява с най-скъпото ѝ същество — съвсем друго. Само най-долен тип можеше да си позволи заради рекламата на някаква книга да спекулира с чувствата на едно невръстно дете, което копнееше да си има баща и което и без друго вече беше преживяло толкова разочарования досега! Разтреперана от гняв, Джоана затвори телефона.

След минута той отново иззвъня.

— Бас държа, че е Дънкан! — зарадвано възкликна Бенджи и се присламчи до нея.

Значи бе очаквал обаждането на Дънкан толкова нетърпеливо, колкото и самата тя. Синът ѝ посегна да вдигне слушалката, но Джоана го възпря.

— Може да не е Дънкан, моето момче. Сигурно се обажда Сюзан или някой друг от телевизионния екип.

— О! — каза разочаровано Бенджи. — Тогава не вдигай слушалката. — Той яростно ревнуваше майка си от работата ѝ. Както впрочем я ревнуваше и от всичко останало на света.

— Точно така. Няма да вдигам слушалката.

Телефонният секретар се включи и апаратът престана да звъни. Джоана напрегнато се заразхожда из стаята. Най-добре бе временно да се махнат с Бенджи оттук.

— Какво ще кажеш да се поразходим, а? Искаш ли да те заведе до Аквариума? После ще вечеряме някъде навън.

Ако останеха у дома, можеше да се появи Дънкан. Никак не ѝ се искаше Бенджи да се срещне с него още веднъж.

Колкото до нея самата... Тя нямаше как да избегне срещата. Утре бе празникът на Свети Валентин.

ОСМА ГЛАВА

Сюзан, продуцентката, мигаше виновно с очи.

— Мислех, че искаш да са на подиума — оправдаваше се тя.

— Мислеше, но не е така. — Джоана сложи ръка на рамото ѝ. — Извинявай, напоследък доста ми се насъбра. — Никак не бе очарована, че Дънкан ѝ бе изпратил дванайсет червени рози и че Сюзан ги бе изнесла пред камерите, тъй че целият свят да разбере това. Сега вече нямаше как да ги махне, публиката в залата щеше да забележи веднага.

— Две минути до ефир — обади се асистент-режисьорът.

Джоана се отправи към завесата. Преди да излезе на подиума, спря за миг и прочете бележката, която придружаваше изпратените от Дънкан цветя.

„Съжалявам, че вчера не успях да се видя с теб. Ще ми запазиш ли последните пет минути от предаването? Твой Дънкан.“

Не, „неин“ той определено не беше. Не искаше да чуе за този човек. Днес, когато водеше Бенджи на училище, той ѝ се бе усмихнал и я бе запитал ще се срещне ли с Дънкан днес. Тя ядосано смачка бележката и я хвърли.

Все едно. Щеше да преживее и това. Ако не заради себе си, то поне заради Бенджи трябваше да се усмихва и да си дава вид, че няма никакъв проблем. Тя излезе на подиума и зае обичайното си място. Букетът от рози бе до самото ѝ лице. Дали Дънкан беше в залата? Прииска ѝ се да погледне, но не посмя.

Включиха я в ефир.

— Здравейте и честит Свети Валентин — обърна се към публиката тя. — Днес сме поканили две семейни двойки с общо сто и седем години брачен стаж. — Джоана се обърна към гостите в студиото — симпатични възрастни хора, които като ученици се гледаха в очите и се държаха за ръце. — Вашият живот доказва, че истинската любов не увяхва с възрастта. Разкажете ни нещо повече за това...

Предаването потръгна. Спомените на старците бяха толкова трогателни, че Джоана се разчувства и неволно започна да си

представя себе си и Дънкан в някои от епизодите, които разказваха. После дойде на земята и тутакси се укори. Този човек не заслужаваше вниманието ѝ. Той беше абстракция, сбор от съветите в книгата си — нищо повече. Трябваше да го забрави. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Въпроси към гостите? — обърна се към публиката тя.

— Какво стана с облога ви с господин Флауърс? — надигна се една млада жена. Съпругът ѝ се бе надигнал в очакване на отговор.

— Резултатът от облога ще научите от самия господин Флауърс — хладно отвърна Джоана. — Моля, ограничете въпросите си върху темата, която обсъждаме сега.

Към края на предаването публиката внезапно се разшумя. Беше се появил Дънкан — приближаваше усмихнат към сцената, а синината под окото му придаваше разбойнически вид.

— Къде ти е клоунското костюмче? — започнаха да го подкачат невъздържани гласове.

— Пазя си го за официални случаи — каза Дънкан и се разсмя. Сега бе облечен в елегантен тъмносин костюм.

С приближаването му към сцената Джоана усети как ѝ премалява. Подпря се на говорителския пулт и като се надяваше, че публиката не е забелязала нищо, гордо вдигна глава.

„Няма да му се дам — реши тя. — Не и пред седем милиона зрители“. Докато Дънкан се качваше по стълбите към подиума, тя усети как кръвта ѝ бушува. Гърлото ѝ бе пресъхнало и бе останала без глас.

За щастие не ѝ се наложи да каже нищо. Дънкан се приближи и ѝ отне микрофона.

— Предполагам, че си спомняте как започна всичко това — каза той. Публиката оживено се разшумя. — С цел реклама на моята книга преди две седмици аз се обзаложих с Джоана, че до деня на Свети Валентин ще я накарам да се влюби в мен.

— И успя ли? — изкреця един мъж толкова високо, че огласи залата без микрофон.

— Не знам. — Той крадешком погледна Джоана, после се обърна към аудиторията. — Предстои ни да разберем. Със сигурност знам единствено това, че... — От вълнение Джоана болезнено сви дланите си в юмрук. Дънкан замълча и така засили още повече напрежението в

залата. Колко опитен беше този човек — изпращаше послание към публиката дори, когато мълчеше! — Единственото, което знам със сигурност — продължи със задавен от вълнение глас той, — е това, че в лицето на Джоана попаднах на жена, с която си струваше да направя този облог. Дами и господа, Джоана Харц се оказа дамата на моите мечти.

Насъбраното напрежение се разрази в аплодисменти, които отекнаха в залата като гръм.

Джоана не знаеше какво да каже. Очите ѝ се премрежиха от радостни сълзи. Дънкан продължи да говори. Каза, че ще я обича цял живот. „Разбира се — за да спечели облога!“ — помисли си с горчивина тя.

— А тя обича ли те? — обади се нетърпеливо същият мъж.

— Има само един начин да разберем това — каза Дънкан, като леко се засмя. После падна на колене пред Джоана и я улови за ръка. О, не! Нямахме да посмеем...

Но тя се излъга.

— Джоана — каза Дънкан с ясен глас, — никога не съм мислил, че ще го направя по телевизията, но ето че доживях и това.

Какъв абсурд! Сините му очи я гледаха съвсем искрено, а ръката, с която държеше нейната, трепереше... едва доловимо. Или може би трепереше нейната собствена ръка?

— Джоана! — Публиката беше притаила дъх. — Мислиш ли, че... би ли... ах, как да те попитам... Би ли се омъжила за мен?

Очите на Джоана блеснаха от сълзи и тя преглътна с усилие. Гърлото ѝ съвсем бе пресъхнало. Беше като онемяла. Не можеше да пророни дума.

— Би ли се омъжила за мен? — повтори той, като почти болезнено стисна пръстите ѝ.

Джоана нито можеше да говори, нито да вижда. Очите ѝ бяха премрежени от сълзи. Свободната ѝ ръка почти инстинктивно се пресегна, напипа вазата и я вдигна във въздуха. Бавно, преднамерено, със съсредоточено прехапани устни, Джоана изля студената вода от вазата върху лицето на Дънкан, който бе вдигнал очи и с надежда се усмихваше. Плисъкът от водата се чу отчетливо, тъй като залата бе замряла в гробна тишина. Дънкан се закашля, а публиката започна неистово да тропва, негодува и крещи. Освиркваха я. Джоана разтвори

пръсти, стъклената ваза полетя към пода и с трясък се разби. Тълпата продължи да вилнее.

„Побъркала съм се!“ Тя не бе сигурна дали само си го помисли, или го изрече на глас. Впрочем беше й все едно. Бутна безцеремонно Дънкан, който патетично бе протегнал ръка, настъпи една роза и хукна към кулисите през хрущящите отломки от строшено стъкло. Зад завесата едва не се сблъска със Сюзан.

— Джоана, до края на предаването има още една минута. Не можеш да напуснеш току-така!

— О, няма! — изхлипа тя. — Таша, къде ми е чантата? — Не дочака отговор. Хукна към изхода, но гримьорката я улови за ръката.

— Пусни ме! — изкрещя Джоана, като се опита да се освободи.

— Джоана, скъпа, почакай малко, размисли — умолително я изгледа Таша. — Дънкан сигурно те обича съвсем искрено, не постъпвай с него така.

— Задръж го за себе си, щом толкова ти харесва и си такава състрадателна душа!

Тя хукна по коридора. Обувките й пречеха, затова ги събу. Искаше час по-скоро да се махне от това проклето място, да се скрие някъде и да си поплаче на воля. Цяла седмица. Цяла година. През остатъка от безрадостния си живот.

Коридори. Стреснати лица, които се обръщаха след нея, докато тя задъхано отминаваше редиците врати.

Асансьорът. Най-сетне! Джоана отчаяно се вкопчи в червения бутон. Ненадеен шум от лудешки стъпки я накара стреснато да извърне глава. Беше Дънкан. Тичаше през глава.

В същия миг пристигна асансьорът. Тя скочи вътре и тъкмо когато вратата на кабината започна да се затваря, Дънкан влетя след нея като стрела.

— Вън! — истерично изкрещя тя.

Беше вече късно. Асансьорът потегли.

— Джоана, изслушай ме! — каза Дънкан и натисна аварийния бутон. Кабината се разклати и спря. Бяха заседнали между етажите. Някъде в далечината се разнесе аварийен звънец.

— Излез... — изхълца безпомощно Джоана и се сви в ъгъла.

— Джо... ана... — задъхано рече Дънкан. Беше целият зачервен от тичане. — Съжалявам, Джоана! — Беше се хванал с две ръце за

перилата в кабинката и тя се чувстваше като уловена в капан. От косата му се стичаха капки вода.

— Съжالياваш... Все ти е едно! Постигна своето, нали? След днешната случка книгата ти ще счупи всички рекорди по популярност, можеш да бъдеш сигурен в това.

— Класации... Популярност... Изобщо не ме интересуват. — Той докосна с устни челото ѝ. — Ти си единственото, което има значение за мен сега.

Джоана се извърна и се опита да се измъкне от ъгъла.

— Джоана, изслушай ме!

— Не!

— Виж, Джоана. Сигурно едно телевизионно предаване не е най-подходящото място да поискаш ръката на една жена. Но знай, че в това, което преди малко ти казах на сцената, вложих цялата си душа.

— Не е истина. Мислиш само за своята популярност — изхлипа тя.

— Мислих, но забравих — още в мига, когато за първи път те видях. — Той нежно целуна ухото ѝ. — Знаеш ли, смятах да поискам ръката ти още вчера. Но когато те потърсих по телефона, ти не си беше у дома.

— Наистина ли... щеше да го направиш? — От вълнение гласът ѝ писукаше.

— Кълна ти се! Виж, в събота купих това. Бенджи ми помогна да го избира. — Той бръкна в джоба си и извади оттам малка кутийка от черно кадифе. Отвори я и в същия миг очите на Джоана се премрежиха от сълзи.

Камъкът на пръстена бе изумруд, с два малки диаманта отстрани. Красотата на бижутото очарова Джоана, макар то да не бе най-важното в този миг. Ако вътре в кутийката се намираще бирена капачка, тя щеше да блести също толкова омайно в нейните очи.

— Но Бенджи не ми спомена нищо — сподавено промълви тя. — Каза ми за фериботната екскурзия, за динозаврите, които сте видели в природонаучния музей...

— Е, за детето това сигурно са били по-важните неща. А освен това, не съм му казвал, че пръстенът е за теб. — Той се засмя: — Макар в действителност да е. Без значение дали ще го приемеш в комплект с мен, или не. — Дънкан падна на колене и улови Джоана за

ръката. — Е, вече можеш да кажеш „Да“... или „Не“. Само че, ако смяташ да кажеш „Не“, имай предвид, че досега приложих спрямо теб само осем от моите съвети. Остават ми още деветдесет и три. Смятам отново да ги вкарам в употреба и така до безкрай. Докато... Кажи ми, скъпа, искаш ли да станеш моя жена?

Краката ѝ се подкосиха. Тя се свлече, но Дънкан я улови и я задържа. Двамата стояха лице в лице един срещу друг.

— Да — прошепна Джоана, след което потъна в прегръдката на Дънкан.

— Господи! — възкликна той. Бе извън себе си от възторг. После доближи лицето си до нейното.

— Знаеш ли, сега се сещам за своя Сто и първи съвет: „Обичайте се така, сякаш всеки ден от живота ви е Свети Валентин“. Честит празник, Джоана!

— Луд! — разсмя се тя. Сълзи на щастие бликаха от красивите ѝ очи.

— Луд — да. Но твой. Твоят луд — усмихна се Дънкан. Устните им се докоснаха — отначало леко, после с нескриван копнеж. Потънали в унеса на целувката, двамата не забелязаха настъпилата тишина. Аларменият звънец бе престанал да звъни. Асансьорът потегли и плавно набра ход.

Издание:

Катрин Артър, Деби Макомбър, Лий Майкълс, Пеги Никълсън.
Празници на любовта

ИК „Арлекин-България“, София, 1994

Американска. Първо издание

Редактор: Красимира Абаджиева

ISBN: 954-11-0153-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.